

De 24 Uren van de Passie

van

Onze Heer Jezus Christus

Uittreksels uit

Het Boek van de Hemel

Luisa Piccarreta

De kleine Dochter van de Goddelijke Wil

Woorden van Jezus

uit het

“Boek van de Hemel”

in verband met elk Uur

in

DE 24 UREN VAN DE PASSIE VAN ONZE HEER JEZUS CHRISTUS

Luisa Piccarreta

SG – De Goddelijke Wil

<http://volontedivine.lumenluminis.xyz>

<http://lichtopdeweg.lumenluminis.xyz>

<https://goddelijkewil.lumenluminis.xyz>

Het Goddelijk Lijden van Jezus

Inleiding

Jezus geeft aan Luisa uitleg over zijn Goddelijk Lijden.
Zij noteerde deze Woorden in het Boek van de Hemel.

Ons menselijk verstand kan dit Lijden niet begrijpen.
Deze Woorden van Jezus helpen ons om zijn immens Lijden beter te verstaan en te overwegen.

Jezus is het Woord van God,
Mens geworden voor de Verlossing van de Mensheid.

Zijn Lijden bleef niet beperkt tot:

- zijn lichamelijk Lijden op de laatste dag van zijn Leven, en
- zijn moreel Lijden als gevolg van de ondankbaarheid, de afwijzing en tegenwerking van de mens.

Het Goddelijk Lijden van Jezus

- begon op het moment van zijn Menswording en
- duurde zijn gehele Leven lang tot het moment van zijn Dood.

De Goddelijke Wil zelf bracht aan het geïncarneerde Woord deze Pijnen toe, uit Liefde voor de mens.

De heilige Maagd Maria leefde vanuit dezelfde Goddelijke Wil.
Vandaar dat zij zich bewust was van alle Pijnen van haar Zoon en er ook aan deelnam.

Het Goddelijk Lijden van Jezus. Het Lijden door de Liefde.

BvdH 12 - 4 februari 1919 - De innerlijke Passie, die de Godheid de Mensheid van Jezus liet lijden tijdens zijn gehele Leven.

Ik was in mijn gewone toestand en ik voelde mij gedurende ongeveer drie dagen opgelost in God.
De goede Jezus trok mij vele keren binnen in zijn allerheiligste Mensheid. En ik zwom in de immense Zee van de Godheid.

O, zoveel dingen waren er te zien! Alles wat de Godheid in zijn Mensheid bewerkte was zo duidelijk zichtbaar!

Jezus onderbrak mijn verwondering zeer dikwijls en **Hij zei mij:**
"Mijn dochter, zie je met welk een overmatige Liefde Ik de mens bemind heb?

Mijn Godheid was te jaloers om de taak van de Verlossing toe te vertrouwen aan een mens.

Dus liet zij Mij het lijden ondergaan.

De mens had geen macht om Mij zoveel keren te laten sterven
- als er mensen gekomen waren,
en tot het licht van de Schepping zouden komen, en
- voor de zoveel doodzonden die zij zouden begaan.

De Godheid wilde

- een leven voor elk leven van een mens, en
- een leven voor elke dood die hij zichzelf gaf door doodzonde.

Wie kon deze macht over Mij hebben om mij zoveel keren de dood te geven, buiten mijn eigen Godheid?

Wie had de Kracht, de Liefde, de Standvastigheid

- om Mij zo vaak te zien sterven,
als het niet mijn eigen Godheid was?

De mens zou moe geworden zijn en het opgegeven hebben.

En denk niet dat dit Werk van mijn Godheid laat begon.

Zij begon

- vanaf het moment van mijn Conceptie,
- in de Schoot van mijn Moeder.

Zij was zich dikwijls bewust van mijn Pijnen.

Zij werd erdoor gemarteld en zij voelde de dood samen met Mij.

Daarom, zelfs van in de Moederschoot,

nam mijn Godheid de verbintenis aan van liefdevolle beul...

Hij was liefdevol en hier door veeleisender en onbuigzamer.

Zo zeer zelfs, dat voor mijn kreunende Mensheid

- geen doorn werd gespaard
- geen nagel....

Zij waren niet dezelfde als de doornen, de nagels, de gesels die Ik leed gedurende de Passie die de mensen Mij gaven.

Deze vermenigvuldigden zich niet.

Zovele als er toegebracht werden, zoveel bleven er over.

Integendeel, die van mijn Godheid vermenigvuldigden zich bij elke belediging :

- evenveel doornen voor evenveel slechte gedachten,
- evenveel nagels voor evenveel onwaardige werken,
- evenveel slagen voor evenveel 'pleziertjes',
- evenveel pijnen voor evenveel beledigingen van allerlei aard.

Het waren zeeën van pijnen, doornen, spijkers en ontelbare slagen.

In vergelijking met de Passie die mijn Godheid Mij gaf, was het lijden dat de mensen Mij gaven op de laatste dagen van mijn Leven:

- niets,
- enkel een schaduw, een schim van wat mijn Godheid Mij liet lijden in de loop van mijn Leven.

Daarom bemin Ik de zielen zo zeer:

Zij kostten Mij levens, pijnen die onvoorstelbaar zijn voor een geschapen geest.

Ga daarom mijn Godheid binnen.
Zie en raak met je eigen hand alles aan wat Ik geleden heb."

Ik weet niet hoe,
ik vond mezelf binnen in de Goddelijke Immensiteit,
- die Tronen van Gerechtigheid oprichtte voor elke mens...
Mijn lieve Jezus moest er elk van hun daden verantwoorden...
- hun pijn lijden en de dood ondergaan, de straf voor alles betalend.

Jezus, als een lief klein lammetje,
- werd gedood door goddelijke Handen,
- om terug op te staan en
- opnieuw de dood te ondergaan.

Oh God! Oh God, wat een schrijnende Pijnen!
Sterven om terug op te staan - en opnieuw tot leven komen om een
nog meer ondraaglijke dood te ondergaan!

Ik voelde mijzelf sterven
- bij het zien hoe mijn lieve Jezus gedood werd.
Vele keren wilde ik Hem, die mij zozeer bemint,
- al was het maar één dood besparen..

Oh, hoe goed begreep ik dat alleen de Godheid...
- mijn lieve Jezus zo kon laten lijden en
- de verdienste kon opeisen van het zo overmatig liefhebben
van de mensen tot de dwaasheid toe..
- met onbeschrijflijke pijnen en een oneindige Liefde.

Noch een engel, noch een mens heeft deze macht:
- om ons met zo'n heldhaftig opoffering te beminnen,
als God.

Wie kan alles vertellen?
Mijn arme geest zwom in die immense Zee van Licht, van Liefde en
van Pijnen. En ik bleef als verdronken achter, niet in staat om eruit

te komen.

Indien mijn lieve Jezus mij niet in de kleine zee van zijn Heilige Mensheid getrokken had,

- waarin de geest niet zo ondergedompeld is dat hij geen grens ziet, had ik niets kunnen zeggen.

Daarna **voegde mijn lieve Jezus eraan toe:**

"Geliefde dochter, pasgeborene van mijn leven,

- kom in mijn wil

- kom en zie hoeveel er te doen is:

Zeer vele van mijn Daden zijn nog steeds opgeschort, en nog niet door mensen op aarde gerealiseerd.

Mijn Wil moet in jou als het voornaamste tandwiel van een klok zijn:

- als het beweegt, bewegen alle andere tandwielen.

en de klok geeft de uren en minuten aan.

Alles hangt dus af van de beweging van dit eerste wiel.

En als dit eerste wiel niet beweegt, staat de klok stil.

Op dezelfde manier moet het eerste wiel in jou mijn Wil zijn, die de beweging moet geven

- aan je gedachten,

- aan je hart,

- je verlangens,

- en aan alles.

Mijn Wil is het centrale wiel

- van mijn Wezen,

- van de Schepping en

- van alle dingen.

Jouw beweging, die begint van in dat Centrum,

- zal evenveel handelingen van mensen in gang zetten.

- zal zich vermenigvuldigen in de bewegingen van allen,

als initiële beweging,

Jij zal tot bij mijn Troon komen en er alle handelingen van de mensen plaatsnemen, en mijn opgeschorte Daden zich laten realiseren.

Daarom, wees aandachtig.

Uw zending is groots en volledig Goddelijk."

BvdH 12 - 18 maart 1919 - Pijnen die Jezus leed vanaf Zijn Menswording, nadat Hij alle zielen in Zichzelf verwekt had.

Ik bevond me in mijn gewone toestand.

Mijn altijd beminnelijke Jezus toonde Zichzelf en trok mij in de Immensiteit van zijn Allerheiligste Wil.

Daar toonde Hij mij zijn Ontvangen in de Schoot van de Hemelse Mama, alsof dit op dat ogenblik plaatsvond.

Oh God, wat een afgrond van Liefde!

Mijn lieve Jezus zei mij:

"Dochter van mijn Wil,

- kom en neem deel aan de eerste pijnen en 'dood'
die de Godheid mijn kleine Mensheid deed ondergaan
op het ogenblik van mijn Conceptie.

Op het moment van mijn Conceptie,
verwekte Ik, samen met Mij als mijn eigen Leven,
alle zielen uit het verleden, heden en toekomst.

Ik verwekte ook alle pijnen en de dood

- die Ik voor elk van hen moest lijden.

Ik moest alles in Mij opnemen :

- de zielen, de pijnen en de dood die ieder van hen moest lijden.

Zo kon Ik tot de Vader zeggen:

"Mijn Vader,

kijk niet meer naar de mens, maar enkel naar Mij.

In Mij zal U iedereen vinden en Ik zal voor allen voldoen.

Ik zal zoveel pijnen doorstaan en U geven, als U verlangt.

Wilt U dat Ik voor ieder de dood zal lijden?

Dan zal Ik dit lijden.

Ik aanvaard alles, op voorwaarde dat U Leven geeft aan allen.”

Dit is waarom een Goddelijke Macht en Wil nodig waren

- om Mij zoveel keer de dood te geven en zoveel pijnen,
- en een Goddelijke Macht en Wil nodig waren
- om Mij te laten lijden.

In mijn Wil zijn immers alle zielen en alle dingen werkelijk aanwezig,

- niet op een abstracte manier, of via een intentie,
- zoals sommigen misschien denken.

Integendeel, Ik vereenzelfde hen allemaal reëel met Mij.

Zij vormden samen met Mij mijn eigen Leven.

In werkelijkheid

- stierf Ik voor elk van hen en
- leed Ik de pijnen van allen.

Het is waar dat er een Wonder van mijn Almacht,

- het Wonder van mijn immense Wil nodig was.

Zonder mijn Wil had mijn Mensheid

- niet alle zielen kunnen omvatten en omarmen,
- noch kon Zij zo vaak sterven.

Dus, toen mijn kleine Mensheid verwekt werd,

- begon Zij afwisselend pijn en dood te lijden.

Alle zielen zwommen in Mij als in een immense zee

Zij vormden

- de ledematen van mijn Ledematen,
- het bloed van mijn Bloed,
- het hart van mijn Hart.

Hoe vaak heeft mijn Mama,

- die de eerste plaats innam in mijn Mensheid,
- mijn pijnen en mijn dood gevoeld.

En zij stierf samen met Mij!

Hoe zoet was het voor mij om de echo van mijn Liefde te vinden
in de Liefde van mijn Mama!

Dit zijn diepe mysteries,

- die het menselijk intellect niet goed kan begrijpen,
die boven hun begrip lijkt te gaan.

Kom daarom in mijn Wil en neem deel

- aan elke dood en

- aan de pijnen

die Ik vanaf het moment van mijn Ontvangen is leed .

Hierdoor zal je beter begrijpen wat Ik je vertel."

Ik kan niet zeggen hoe,

- maar ik bevond me in de schoot van mijn Koningin-Mama,
waar ik het kleine Kindje Jezus kon zien.

Hoewel klein, bevatte Hij alles.

Een pijl van Licht flitste vanuit Zijn Hart in het mijne.

En terwijl deze in mij doordrong, voelde ik dat hij mij de dood gaf.

En toen hij eruit kwam, kwam het leven in mij terug.

Elke aanraking van die pijn veroorzaakte een zeer scherpe pijn,

- zodanig dat ik me teniet gedaan voelde, en echt stervend.

En dan, door dezelfde aanraking, voelde ik dat ik opnieuw het leven ontving.

Ik heb niet de juiste woorden om mezelf uit te drukken.

Daarom stop ik hier.

BvdH 12 - 20 maart 1919 – Het herhaalde sterven en de pijnen die de Godheid de Mensheid van Jezus liet ondergaan voor elke ziel.

Ik voelde mijn arme geest ondergedompeld in de Pijnen van mijn beminnelijke Jezus.

Mij was verteld dat het onmogelijk leek dat Jezus

- zoveel keer de dood kon ondergaan en

- zoveel pijn kon lijden bij elke dood,

zoals hierboven gezegd wordt.

Mijn Jezus zei mij:

"Mijn dochter, mijn Wil bevat de Kracht voor alles.
Het was genoeg dat mijn Wil het wilde, opdat het zou gebeuren.
En als het niet zo was, zou mijn Wil beperkt geweest zijn in Zijn
Macht. Ik ben echter niet begrensd en oneindig in al mijn dingen.

Daarom doe Ik alles wat Ik wil.
Ah, hoe weinig word Ik door de mensen begrepen.
Daarom word ik niet bemind!

Kom in mijn Mensheid. Ik zal je laten zien en met je hand laten
aanraken wat Ik je verteld heb."

Op dat moment bevond ik mezelf in Jezus,
- die onafscheidelijk is van de Godheid en van de Eeuwige Wil.

Deze Wil creëerde, enkel door het te willen:
- herhaalde keren de dood,
- ontelbare pijnen,
- slagen zonder gesels,
- de scherpste prikken zonder doornen,
met zo'n gemak,
- net zoals toen Hij, met één "Fiat", miljarden sterren creëerde....

Er waren niet zoveel "Fiats" nodig voor zoveel geschapen sterren.
Eén 'Fiat' was genoeg.
Toch was er niet slechts één ster te zien,
en bleven de andere in de Goddelijke Geest of in Zijn intentie.
Zij kwamen allemaal tevoorschijn.
Elk van hen had zijn eigen licht om onze hemel te versieren.

Op dezelfde manier leek de Goddelijke Wil,
- met zijn scheppende "Fiat",
in de Hemel van de Allerheiligste Mensheid van onze Heer,
- dood en leven te scheppen, zo vaak Hij dit wilde.

Terwijl ik mij in Jezus bevond, onderging Jezus de geseling door de
Goddelijke Handen.
Het was voldoende dat de Eeuwige Wil dit wou, en
het vlees van de Mensheid van Jezus viel in stukken uiteen,

- zonder slagen, zonder zweepslagen.

Diepe groeven werden gevormd,
- op een schrijnende manier, en
in zijn meest intieme Delen.

De gehoorzaamheid van Jezus aan die Goddelijke Wil was zodanig
- dat zijn Mensheid uit zichzelf wegsmolt,
maar op zo'n pijnlijke manier dat je kan zeggen
- dat de geseling die Hij van de Joden ontving
een schim was en een schaduw was van datgene
- wat Hij door de Eeuwige Wil onderging.

Daarna, door de Wil van de Goddelijke Wil,
- herschiep zijn Mensheid Zichzelf.
Dit gebeurde toen Hij de dood leed voor elk schepsel en al de rest.

Ik nam deel aan deze pijnen van Jezus.
En - oh, hoe levendig begreep ik dat de Goddelijke Wil
- ons zo vaak kan laten sterven als Hij wil,
- en ons dan terug het leven kan geven.

Oh God, dit zijn onuitsprekelijke dingen, uitingen van liefde, diepe
mysteries, bijna onvoorstelbaar voor een geschapen geest

Nadat ik die pijnen geleden had, voelde Ik me niet in staat om terug
tot leven te komen, tot het gebruik van de zintuigen, te bewegen,

Mijn gezegende Jezus zei mij:

"Dochter van mijn Wil, mijn Wil gaf je die pijnen.
En mijn Wil geeft je het leven, de beweging en alles terug.

Ik zal je vaak in mijn Godheid roepen om deel te nemen aan het
vele sterven en de pijnen die Ik werkelijk voor elke ziel geleden heb.

Het is niet, zoals sommigen denken,
- dat het enkel in mijn Wil was, of
- dat Ik alleen maar de intentie had om iedereen het leven te geven.
Fout! Fout!

Zij kennen het Wonder, de Liefde en de Kracht van mijn Wil niet.
Jij, die weet dat Ik echt vele keren de dood onderging voor allen,
- twijfel er niet aan,
- bemin Mij,
- wees dankbaar voor alles, en
- sta klaar wanneer Mijn Wil jou roept."

**BvdH 12 - 8 mei 1919 Deel 12 - Reden en noodzaak van de
Pijnen die de Godheid aan de Mensheid van Jezus gaf. De
reden waarom Hij heeft gewacht om hen bekend te maken.**

Ik bevond me in mijn gebruikelijke toestand.
Ik dacht aan de pijnen van mijn aanbiddelijke Jezus,
vooral aan die Pijnen die de Godheid toebracht aan de
Allerheiligste Mensheid van Onze Heer.

Intussen voelde ik me opgenomen in het Hart van mijn Jezus.
En ik nam deel aan de pijnen van zijn Allerheiligste Hart,
- die Zijn Godheid Hem liet lijden
in de loop van zijn Leven op aarde.

Deze pijnen zijn geheel anders dan die welke de gezegende Jezus
leed tijdens zijn Lijden door de handen van de Joden.
Deze pijnen zijn moeilijk te beschrijven.

Van het weinige dat ik erin deelde, kan ik zeggen dat ik een
scherpe, bittere pijn voelde,
- vergezeld van een scheur in het hart zelf,
zodanig dat ik me voelde werkelijk sterven.

Door een Wonder van Zijn Liefde,
gaf Jezus me daarna opnieuw het leven

Nadat ik geleden had, **zei mijn lieve Jezus:**
"Dochter van mijn lijden,
weet dat de pijnen die de Joden Mij gaven een schaduw waren van
deze die de Godheid Mij gaf.
Dat was terecht, om een volledig herstel te verkrijgen.

Door te zondigen, beledigt de mens de Allerhoogste Majesteit

- niet alleen uitwendig,
- maar ook innerlijk.

Hij misvormt in zijn binnenste het goddelijke Deel

- dat in hem gelegd werd toen hij geschapen werd.

Daarom wordt zonde eerst in het binnenste van de mens gevormd

- en komt dan naar buiten.

Sterker nog, vaak is wat naar buiten komt het minimale deel,

- terwijl het grootste deel in zijn binnenste blijft.

Welnu, mensen waren niet in staat

- om in mijn Binnenste door te dringen en om Mij door middel van pijnen,
 - de Glorie van de Vader te laten herstellen,
- die zij Hem met zoveel innerlijke beledigingen geweigerd hadden.

Meer nog, omdat deze beledigingen

het meest edele deel van het schepsel verwondden,
dat wil zeggen : *het intellect, het geheugen en de wil*,
waarin het Goddelijke Beeld ingeprint is.

Wie moest dan deze taak op zich nemen,
als de mens onbekwaam was?

Daarom was het bijna noodzakelijk

- dat de Godheid zelf deze taak op zich zou nemen, mijn liefhebbende Beul worden
- maar veeleisender, hoewel liefdevol, om volledige genoegdoening te ontvangen
- voor alle zonden die in het innerlijk van de mens begaan zijn.

De Godheid wilde het volledige eerherstel en de volledige genoegdoening van de mens, - zowel innerlijk als uiterlijk.

Door het lijden dat de Joden Mij gaven herstelde Ik

- de uiterlijke Glorie van de Vader,
- die de mensen Hem geweigerd hadden.

In het Lijden dat Mijn Godheid Mij gaf in de loop van Mijn hele Leven, herstelde Ik bij de Vader
- alle zonden van het innerlijk van de mens.

Je kan nu begrijpen dat de pijnen die Ik leed door de hand van de Godheid, de pijnen die de mensen Mij gaven ver overtroffen.
Sterker nog, ze zijn bijna niet te vergelijken.
En ze zijn moeilijk te begrijpen voor een geschapen geest.

Zoals er een groot verschil is tussen het innerlijk en het uiterlijk van de mens, zo is het verschil tussen
- de pijnen die mijn Godheid Mij heeft laten ondergaan en
- de pijnen de mensen Mij gaven op de laatste dag van mijn Leven.

De eerste waren wrede, pijnlijke, bovenmenselijke kwetsuren,
- die Mij de dood konden bezorgen, en
- die Mij herhaalde keren de dood gaven in mijn intiemste delen, zowel van de ziel als van het lichaam.
Zelfs geen vezel in Mij bleef gespaard.

De tweede waren bittere pijnen,
- maar geen kwetsuren die Mij bij elke pijn de dood konden geven.

De Godheid had echter de Macht en de Wil om dat te doen.

Ach, wat heeft de mens Mij gekost!
Maar de mens, ondankbaar, bekommert zich niet om Mij

Hij probeert niet om te begrijpen
- hoeveel Ik van hem hield en
- hoeveel Ik voor hem geleden heb,
in die mate zelfs dat hij zelfs niet begrijpt wat Ik geleden heb in de Passie die schepselen Mij gegeven hebben.

En als zij het kleinste niet begrijpen,
hoe kunnen zij dan het grootste, dat Ik voor hen geleden heb, begrijpen ?

Wacht daarom niet!

*Maak de ontelbare en onbeschrijfelijke pijnen bekend,
die de Godheid Mij omwille van hen gaf!*

Mijn Liefde wil Zich uitstorten en wederliefde ontvangen.

Daarom roep Ik je in de onmetelijkheid en de hoogte van mijn Wil,
- waar al deze Pijnen werkzaam zijn.

Je neemt er niet enkel deel aan,

- maar in naam van de gehele mensen-familie
zal je hen vereren en Mij wederliefde geven.

Geef Mij alles wat mensen Mij verschuldigd zijn, in hun plaats.

Tot mijn grootste pijn en grote schade voor henzelf
- geven zij er geen aandacht aan."

**BvdH 12 - 4 juni 1919 - Om de Verlossing te voltooien, moest
Jezus onrecht, haat en spot lijden.**

**De Godheid is niet in staat om Hem deze pijnen te geven.
Daarom onderging Hij op de laatste dag van zijn leven de
Passie door de handen van de mensen.**

Ik dacht aan het Lijden van mijn altijd beminnelijke Jezus,
vooral toen Hij zich onder de storm van de gesels bevond.

En ik dacht bij mezelf: 'Wanneer heeft Jezus meer geleden :

- in de pijnen die de Godheid Hem liet lijden
gedurende Zijn gehele Leven, of
- op de laatste dag door de handen van de Joden?'

Via een licht dat Hij naar mijn verstand zond, **zei mijn lieve Jezus** :

"Mijn dochter, de pijnen die de Godheid Mij gaf
overtreffen verreweg die welke de mensen Mij gaven,
zowel in kracht als in intensiteit, veelheid en duur.

Er was echter

- geen onrecht of haat, maar hoogste Liefde en

- instemming van alle Drie de Goddelijke Personen.

Ik had de verplichting op Mij genomen om de zielen te redden

- ten koste van het lijden en van het vele sterven,
voor de zovele mensen

- die zouden geschapen zijn, en

- die de Vader Mij met de hoogste Liefde geschonken had.

Onrechtvaardigheid en haat bestaan niet in de Godheid
en kunnen er ook niet in bestaan.

Daarom was Hij niet in staat Mij deze pijnen te laten lijden.

De mens had echter met zijn zonde

- het hoogste onrecht, haat, enz. begaan.

En om de Vader volledig te verheerlijken,

- moest Ik onrecht, haat, bespotting, enz. ondergaan.

Dit is de reden waarom Ik,

- op de laatste dag van mijn Leven,

het lijden van de mensen moest ondergaan.

De onrechtvaardigheden,

- de haat, de spotternijen,

- de wraakacties en de vernederingen

die zij tegen Mij gebruikten, waren zeer talrijk.

Zij maakten mijn arme Mensheid tot een schande voor allen,

- zodanig dat Ik niet meer gelek op een mens.

Zij misvormden Mij zodanig

- dat zij zelf ontzet waren als zij naar Mij keken.

Ik was de verachtelijkste mens en de afval van allen.

Daarom kan Ik hen twee verschillende passies noemen.

Mensen konden Mij niet zoveel keer de dood geven, noch pijnen

- voor evenveel mensen er zouden bestaan, en

- evenveel doodzonden die zij zouden begaan.

Zij waren daartoe niet in staat.

Daarom nam de Godheid deze verplichting op zich,

- maar met de hoogste Liefde en
- en met instemming van beide kanten.

Bovendien was de Godheid niet in staat tot ongerechtigheid, enz.

Dus namen de mensen het over.

En Ik voltooide het Werk van Verlossing in alles.

Wat hebben de zielen Mij gekost !

Daarom bemin Ik hen zozeer!"

Een andere dag dacht ik bij mezelf:

Mijn geliefde Jezus heeft mij zoveel dingen verteld.

En ik, heb ik goed opgelet en heb ik alles gedaan wat Hij mij geleerd heeft?

O, hoe gierig ben ik om Hem plezier te doen!

Ik voel mij zo onbekwaam in alles!

Zijn vele onderrichtingen zullen dus mijn veroordeling zijn.'

Mijn lieve Jezus bewoog zich in mijn binnenste. **Hij zei mij** :

"Mijn dochter, waarom kwel je jezelf?

De lessen van uw Jezus zullen er nooit toe dienen om je te veroordelen.

Al deed je maar één keer wat Ik je geleerd heb,

- dan nog, plaats je een ster aan de hemel van je ziel.

In feite heb Ik een hemel over de menselijke natuur uitgestrekt.

Mijn "Fiat" bezaaide hem met sterren.

Op dezelfde manier spreidde Ik een Hemel uit

- in de diepte van de ziel,
- en het "Fiat" van het goede dat zij doet...

Elk goed is immers een vrucht van mijn Wil

en komt deze Hemel met sterren versieren.

Daarom,

- als ze tien keer iets goed doet, plaatst zij er tien sterren in,

- als ze duizend keren iets goeds doet, duizend sterren....

Denk er dus eerder aan om mijn lessen zoveel mogelijk te herhalen, - om de Hemel van je ziel met sterren te bedekken, zodat hij niet onderdoet voor de hemel die aan jouw horizon straalt.

En elke ster zal het kenteken dragen van de leer van jouw Jezus. Hoeveel eer zal je Mij schenken!"

BvdH 14 - 19 augustus 1922 - De pijnen die de Godheid Jezus toebracht in Zijn Innerlijk. De Pijnen van het Lijden waren schaduwen en schimmen van de innerlijke pijnen.

Terwijl ik in mijn gewone staat was, liet de lieve Jezus mij een deel van Zijn pijnen en Zijn dood lijden, die Hij voor elk schepsel onderging.

Vanuit mijn kleine pijnen kon ik begrijpen hoe verschrikkelijk en dodelijk de pijnen van Jezus geweest waren.

Toen zei Hij mij:

"Mijn dochter, mijn Pijnen zijn onbegrijpelijk voor de menselijke natuur.

De pijnen van Mijn Passie waren schaduwen of schimmen van Mijn innerlijke Passie.

Mijn innerlijke Pijnen werden Mij opgelegd door een Almachtige God. En geen vezel kon Zijn Hand ontwijken

De Pijnen van mijn Passie werden mij aangedaan door mensen, die

- noch almachtig

- noch alziend

waren.

Ze waren ook niet in staat

- noch om te doen wat ze wilden,

- noch om in elke vezel in Mij door te dringen.

Mijn innerlijke Pijnen werden geïncarneerd.

Mijn Mensheid werd getransformeerd

- in spijkers,
- in doornen,
- in gesels,
- in wonden,
- in martelaarschap,

zo wreed dat ze Mij voortdurend de dood bezorgden.
Zij konden niet gescheiden worden van Mij.
Zij vormden Mijn eigen Leven.

Aan de andere kant waren die van mijn Passie buiten Mij.
Het waren doornen en spijkers die naar binnen gedreven konden worden, en uiteindelijk ook verwijderd konden worden.
En alleen al de gedachte dat een pijn kan worden verwijderd, is een opluchting.

Mijn innerlijke Pijnen waren gevormd in mijn eigen Vlees.
Er was geen hoop

- dat zij verwijderd konden worden, of
- dat de scherpte van een doorn of van het doorboren van de nagels minder zou worden.

Mijn inwendige pijnen waren zo groot en zo talrijk
dat Ik de pijnen van mijn Passie aanvoelde als een verlichting en als liefkozingen die aan mijn inwendige pijnen gegeven werden.

Beide verenigd gaven het ultieme bewijs van mijn grote, overmatige Liefde voor de redding van de zielen.

Mijn uitwendige Pijnen waren stemmen die iedereen opriepen om de oceaan van mijn innerlijke Pijnen binnen te gaan, om hen te laten begrijpen hoeveel hun verlossing Mij heeft gekost.

Vanuit jouw eigen innerlijke pijnen, die Ik je meedeelde, kan je de continue Intensiteit van de Mijne min of meer begrijpen.
Daarom, wees moedig.
De Liefde spoort Mij hiertoe aan."

BvdH 15 - 16 februari 1923 - Het Kruis dat de Goddelijke Wil aan Onze Lieve Heer gaf. Om de volmaakte en volledige Verlossing te kunnen bewerken, diende Jezus alles te verrichten in de Sfeer van de Eeuwigheid.

Ik deed mijn gebruikelijke aanbidding voor de Gekruisigde Jezus en ik gaf mijzelf geheel over in Zijn beminnelijke Wil.

Terwijl ik dit deed, voelde ik mijn geliefde Jezus in mijn binnenste bewegen en **Hij zei me**:

"Mijn dochter, haast je, haast je, snel, haast je
- volg jouw ronde in mijn Wil,
- volg alles wat mijn Mensheid in de Allerhoogste Wil deed
zodat je jouw handelingen
- met de Mijne en
- met deze van mijn Moeder kunt verenigen.

Het is bepaald dat
als niet geen mens in de Eeuwige Wil binnengaat
- om al onze Handelingen te verdrievoudigen,
deze Allerhoogste Wil niet zal neerdalen op aarde
- om Haar leven in de menselijke generaties uit te voeren.

Om Zichzelf bekend te maken, wil Hij de optocht van de verdrievoudigde Handelingen.
Daarom, haast je !"

Jezus zweeg en ik voelde mij als geworpen in de Heilige Eeuwige Wil. Ik kon echter niet zeggen wat ik aan het doen was.
Ik kan alleen maar zeggen dat ik alle Handelingen van Jezus vond en de mijne erin plaatste.

Toen sprak Hij verder en zei:

"Mijn dochter, mijn Wil zal zovele dingen bekendmaken,
- die mijn Mensheid in de Goddelijke Wil deed.

Om de volmaakte en volledige Verlossing te bewerken,

moest mijn Mensheid in de sfeer van Eeuwigheid handelen.
Hier is een Eeuwige Wil noodzakelijk.

Als mijn menselijke wil geen Eeuwige Wil bij zich had,
- dan waren al mijn Handelingen beperkt en eindig.
Maar met Hem zijn ze eindeloos en oneindig.

De Goddelijke Wil bezorgde mijn Mensheid al deze pijnen en kruisen.

Hij ging zover dat Hij Mij over de gehele menselijke familie legde,
- van de eerste tot de laatste mens.

Ik nam alle soorten pijnen in Mij op,
Elke mens maakte deel uit van mijn Kruis.

Mijn Kruis was

- zo lang als alle eeuwen zijn en zullen zijn, en
- zo breed als de menselijke generaties.

Het was niet enkel het kleine kruis van Golgotha

- waarop de Joden Mij kruisigden.

Dat was niets anders dan een schaduw van het lange Kruis

- waarop de Allerhoogste Wil Mij gekruisigd hield.

Zo vormde elke mens de lengte en de breedte van het Kruis.

Terwijl zij het vormden, bleven zij geënt in datzelfde Kruis.

De Goddelijke Wil, die Mij erop legde en Mij kruisigde,
maakte het Kruis

- niet alleen van Mij,
- maar van allen die dat Kruis vormden.

Ik had dus de sfeer van de Eeuwigheid nodig om dit Kruis te kunnen plaatsen.

De aardse ruimte was onvoldoende om Het te bevatten.

Oh! Hoezeer zullen de mensen Mij beminnen,
wanneer zij vernemen

- wat mijn Mensheid in de Goddelijke Wil deed en
- wat Hij Mij heeft laten lijden uit Liefde voor hen.

Mijn Kruis was niet van hout.
Neen, het was gemaakt van zielen.
Ik voelde hen kloppen in het Kruis waarop de Goddelijke Wil Mij legde. En Hij liet geen van hen aan Mij ontsnappen.

Hij gaf elk van hen ieder een plaats.
En om allen een plaats te geven, rekte Hij Mij uit
- op zo'n schrijnende manier, en
- met zo gruwelijke pijnen,
dat Ik de pijnen van mijn Passie klein kon noemen,
en een verlichting.

Daarom, haast u, opdat Mijn Wil alles bekend zal maken
- wat deze Eeuwige Wil in mijn Mensheid gedaan heeft.
Deze kennis zal zoveel liefde opwekken, - dat de zielen zullen
toegeven en Hem in hun midden zullen laten regeren

Terwijl Hij dit zei, toonde Hij zoveel tederheid en zoveel liefde,
dat ik verbaasd tot Hem zei:

'Mijn Liefde, waarom toont U zoveel Liefde wanneer U over uw Wil spreekt - zodanig dat U vanwege uw zo vurige Liefde een andere Uzelf uit Uzelf lijkt te willen vrijlaten.
Wanneer U over iets anders spreekt, is deze overmatige Liefde niet te zien in U.'

Hij zei: : 'Mijn dochter, wil je weten waarom?

Wanneer Ik over Mijn Wil spreek om Hem aan een mens bekend te maken, dan wil Ik mijn eigen Godheid in Hem inleggen, een andere Mijzelf.

Bijgevolg treedt mijn gehele Liefde in actie om dit te doen.
En Ik bemin hem zoals Ik Mijzelf bemin.

Daarom merk je op dat terwijl Ik over mijn Wil spreek,
mijn Liefde over haar grenzen heen lijkt te stromen
- om de woning van mijn Wil te vormen in het hart van de mens.

Anderzijds, als Ik over iets anders spreek,
dan leg Ik mijn Deugden in hem.
En naargelang de deugden die Ik in hem blijf vormen,

bemin ik hem als Schepper,
- nu als Vader, dan als Verlosser,
- nu als Leraar, als als Dokter, enz.

Daarom is er niet diezelfde uitbundige Liefde
- als wanneer Ik 'een ander Ik' wil vormen."

BvdH 15 - 29 mei 1923 - God werkt altijd als eerste in de ziel.
--

Ik begeleidde mijn lieve Jezus in zijn Pijnen, vooral deze die Hij leed in de Hof van Gethsemani. Ik leed met Hem mee.

Toen bewoog Hij in mijn binnenste en Hij zei mij:
"Mijn dochter, *mijn Hemelse Vader* was de eerste die de Pijnen vormde in mijn Mensheid.

Enkel Hij heeft immers de kracht en de macht
- om pijn te scheppen en
- er zoveel graden van pijn in te leggen
die nodig waren om te voldoen aan de schuld van de mensen.

De mensen kwamen op de tweede plaats.

Zij hadden immers
- geen macht over Mij,
- noch het vermogen om een zo intense pijn te creëren
als zij wensten.

Hetzelfde gebeurt in alle mensen.
Bij het scheppen van de mens, wordt het eerste werk,
- zowel in de ziel als in het lichaam,
gedaan door mijn Goddelijke Vader.

Hoeveel harmonie, hoeveel geluk heeft Hij niet met Zijn eigen
Handen in de menselijke natuur gelegd!
Alles in de mens is harmonie en geluk.

Het uiterlijk deel bevat zoveel harmonie en geluk !
De ogen kunnen zien, de mond kan uitdrukken,
de voeten kunnen lopen, de handen kunnen werken

en dingen nemen waar de voeten gekomen zijn.

Indien de ogen konden zien,

- maar de mens niet de mond had om zich uit te drukken,

of als hij voeten had om te lopen

- maar geen handen om te bedienen

zou er dan geen ongeluk en disharmonie zijn in de menselijke natuur?

En dan zijn er nog de harmonieën en gelukzaligheden van de menselijke ziel : de wil, het intellect, het geheugen,

- hoeveel harmonieën en gelukzaligheden bevatten die niet !

Het is voldoende om te zeggen dat zij deel uitmaken van het geluk en de harmonie van de Eeuwige.

God schiep Zijn ware persoonlijke Eden

- in de ziel en in het lichaam van de mens

een hemels Eden.

En daarna gaf Hij hem het aardse Eden als woonplaats.

Alles was harmonie en geluk in de menselijke natuur.

Hoewel de zonde deze harmonie en geluk verstoorde,

vernietigde zij al het goede dat God in de mens had geschapen, niet volledig.

En zoals God met Zijn eigen Handen al het geluk en de harmonie in de mens schiep, zo schiep Hij alle mogelijke pijnen in Mij,

- om te vergoeden voor de menselijke ondankbaarheid, en

- om het verloren geluk uit de zee van mijn pijnen te laten tevoorschijn komen, evenals de harmonie voor de verstoorde harmonie.

Dit gebeurt met alle mensen.

Wanneer Ik hen kies voor een speciale heiligheid of voor een speciaal Plan, dan werken mijn eigen Handen in de ziel.

En ik schep in haar

- nu eens lijden,

- nu eens liefde,
- de kennis van hemelse Waarheden.

Mijn jaloersheid is zo groot dat Ik wil dat niemand haar aanraakt.
 En als Ik toesta dat schepselen haar iets aandoen,
 - is het altijd op de tweede plaats.
 Ikzelf heb de eerste plaats.
 En Ik blijf haar vormen volgens mijn Plan."

De Smarten en het Lijden van de allerheiligste Maagd Maria

BvdH 14 - 3 oktober 1922 - Noodzaak dat de heilige Maagd Maria zich bewust was van de innerlijke Pijnen van Jezus.

Ik was in mijn gewone toestand en voelde ik me beklemd omdat de gezegende Jezus vaak toestaat dat ik lijd terwijl de biechtvader aanwezig is.

Ik beklagde me bij Hem en ik zei Hem:

Mijn liefste, ik bid U, ik smeeek U,
 sta niet meer toe dat ik lijd in de aanwezigheid van iemand.
 Laat alles gebeuren tussen U en mij
 en moge U alleen op de hoogte zijn van mijn pijnen.

O alstublieft! Stel me tevreden, geef me Uw woord dat U het niet meer zal doen. Meer nog, laat me twee keer zoveel lijden
 Ik ben gelukkig, zolang alles verborgen blijft tussen U en mij.'

Jezus onderbrak mijn woorden en **Hij zei me:**

"Mijn dochter, verlies de moed niet.

Wanneer mijn Wil het wil, moet ook jij je overgeven.

Trouwens, dit is niets anders dan een etappe van mijn Leven.

Mijn verborgen leven, mijn innerlijke Pijnen en alles wat Ik deed, hadden altijd ten minste één of twee toeschouwers.

En dit was:

- met reden,
- uit noodzaak, en
- om het doel zelf van mijn Pijnen te bereiken.

De eerste toeschouwer was mijn Hemelse Vader,

- aan wie niets kon ontsnappen.

Hij was immers Degene die mij die pijnen bezorgde.

Hij was de acteur en de toeschouwer.

Als mijn Vader niets had gezien en niets had geweten, hoe kon ik dan

- Hem tevreden stellen,
- Hem Glorie geven en
- Hem, bij het zien van mijn pijnen, tot barmhartigheid voor de mensheid bewegen?

Het doel van mijn Pijnen zou niet bereikt zijn.

De tweede toeschouwer was mijn Mama,

- toeschouwer van al de Pijnen van mijn verborgen Leven.

En dit was nodig.

Ik kwam van de Hemel naar de aarde om te lijden,

- niet voor mezelf,
- maar voor het welzijn van anderen,

Dus moest Ik tenminste één schepsel hebben

- in wie ik het Goede, dat mijn Pijnen bevatten, kon leggen.

Er was mijn lieve Mama

- om Mij te bedanken,
- om Mij te prijzen,
- Mij lief te hebben en

- Mij te zegenen,
- om mijn overmatige Goedheid te laten bewonderen.

Ze was volledig ingenomen, verrukt en ontroerd bij het zien van mijn Pijnen.

Bij het zien van al het Goede die mijn Pijnen haar brachten, vroeg zij Mij om zich te mogen verenigen met mijn eigen Pijnen,

- om hen te ondergaan,
- om Mij te vergoeden en
- om mijn perfecte navolger te zijn.

Als mijn Mama niets gezien had, had Ik

- mijn eerste navolger niet gehad,
- geen 'dank je wel' en geen lof.

Mijn Pijnen en het Goede dat Zij bevatten

- zouden zonder effect gebleven zijn.

Aangezien niemand ze zou gekend hebben,

- had ik de eerste bewaarplaats niet kunnen maken.

En het grote Goed dat de mens moest ontvangen, zou verloren zijn gegaan.

Zie je hoe noodzakelijk het was

dat tenminste één mens Mijn Pijnen kende?

Als het voor Mij zo was, wil Ik dat het ook voor jou zo is.

En Ik zeg je dat Ik wil dat de biechtvader samen met Mij handelt,

- als toeschouwer en bewaarder van de pijnen die Ik jou laat lijden, zodat ook hij in hun Goed kan delen.

Als hij bij Mij is, kan Ik

- hem beter sterken in het geloof en
- hem Licht en Liefde geven,

om hem de Waarheden te laten begrijpen die Ik aan jou blijf openbaren."

BvdH 15 - 23 maart 1923 - De Smarten van de Hemelse Moeder en hoe het Goddelijk Fiat daarin handelde.

Ik dacht aan de Smarten van mijn Hemelse Mama.
Mijn beminnelijke Jezus bewoog zich in mijn innerlijk en **Hij zei me:**

"Mijn dochter, Ik was de eerste Koning van Smarten.
Omdat Ik Mens en God ben, moest Ik alles in Mijzelf centraliseren
- om heerschappij te hebben over alles, zelfs over alle verdriet.

De smarten van mijn Mama waren enkel een echo van de Mijne,
- die, weerspiegeld in haar,
haar deed delen in al mijn smarten.

Deze Pijnen
- doorboorden haar,
- vulden haar met zoveel bitterheid en pijn
dat zij zichzelf voelde sterven bij elke weerklank van mijn Smart.

Maar de Liefde ondersteunde haar en gaf haar nieuw leven.
Daarom,
- niet enkel als eerbetuiging,
- maar ook door het recht van de gerechtigheid,
is Zij de eerste Koningin van de immense Zee van Haar Smarten."

Terwijl Hij dit zei, leek ik mijn Mama bij Jezus te zien.
En alles wat Jezus bevatte,
- de smarten en de doorboringen van dat Allerheiligste Hart,
werden weerspiegeld in het Hart van de bedroefde Koningin.

Bij die reflecties, werden er vele zwaarden gevormd in het Hart van de doorboorde Mama.

Deze zwaarden werden gemarkeerd door een Fiat van Licht,
- waarin zij was omringd,
temidden van zoveel Fiats van het meest schitterende Licht
- die Haar zoveel Glorie gaven,
dat er geen woorden zijn om het uit te drukken.

Toen vervolgde Jezus:

"Het waren niet de smarten,
- die mijn Mama tot Koningin maakten en

- die haar met zoveel glorie deden schijnen.

Het was mijn almachtig Fiat, dat

- in elke daad en elk verdriet met Haar was vervlochten, en
- Zichzelf tot Leven vormde van elk van haar smarten.

Mijn Fiat was de eerste die het zwaard vormde,
en Haar de intensiteit van pijn gaf die Het wou.

Mijn Fiat kon al de Pijn die het wou in dat doorboorde Hart leggen,
- doorboring op doorboring toevoegen, pijn op pijn,
zonder de minste weerstand.

Integendeel, Zij voelde zich vereerd dat Mijn Fiat Zichzelf tot Leven
vormde van zelfs maar één van haar hartslagen.

En mijn Fiat

- gaf haar volledige Glorie en
- maakte haar ware en wettige Koningin.

Wie zullen nu de zielen zijn in wie ik

- de weerklank van mijn Pijnen kan weerspiegelen?
- de weerklank van mijn Pijnen en van mijn Leven zelf?

Zij die mijn Fiat als leven zullen hebben.

Dit Fiat zal hen mijn reflecties laten absorberen.

En Ik zal edelmoedig zijn om met hen te delen

- wat mijn Wil in Mij bewerkt heeft.

Daarom, in mijn Wil wacht Ik op zielen, om hen

- de ware heerschappij te geven en
- de volledige glorie van elke handeling en pijn die ze mogen lijden,

Het werken en lijden buiten mijn Wil herken Ik niet.

Ik zou kunnen zeggen:

'Ik heb je niets te geven.

Wat is de wil die je bezielde om dit te doen en te lijden?

Haal je beloning uit die wil.

Vele keren zijn goed doen of lijden,

- als mijn Wil er niet in aanwezig is,
miserabele slavernijen die ontaarden in passies.

Alleen mijn Wil geeft ware heerschappij, ware deugden, ware glorie,
- om het menselijke in het Goddelijke te veranderen."

BvdH 19 - 28 april 1926 - De Maagd overtrof iedereen in lijden.
--

..Na afloop dacht ik bij mezelf:

Het is waar dat mijn Koningin Mama de grootste offers heeft
gebracht, die niemand anders heeft gebracht:

dat wil zeggen,

- niet eens haar eigen wil willen kennen, maar alleen Die van God.

Hierdoor omarmde zij alle smarten, alle pijnen,

tot het heldendom van de opoffering,

- door haar eigen Zoon op te offeren

om de Allerhoogste Wil te volbrengen.

Toen Zij dit offer eenmaal gebracht had,

was alles wat Zij daarna leed, het gevolg van Haar eerste daad.

Zij hoefde ook niet te vechten zoals wij,

- in verschillende omstandigheden,

- in onvoorziene ontmoetingen,

- in onverwachte verliezen.

Dit is een voortdurende strijd, die ons hart doet bloeden

- uit angst dat we ons overgeven aan onze eigen rebellerende
menselijke wil.

Hoeveel aandacht moet je hebben, opdat de Allerhoogste Wil
altijd Zijn ereplaats en Zijn suprematie over alles blijft houden!

En vaak is deze strijd harder dan de pijn zelf.

Terwijl ik hierover nadacht, bewoog mijn beminnelijke Jezus in mijn
binnenste. **Hij zei me**:

"Mijn dochter, je hebt het verkeerd voor.
Het grootste offer van mijn Mama was niet enkel één offer.

Zij waren zo groot en er waren er zo vele,
evenveel als er

- smarten,
- pijnen,
- omstandigheden en
- ontmoetingen

waren, waaraan haar en mijn Bestaan waren blootgesteld.

De Pijnen waren altijd dubbel in Haar,
omdat mijn Pijnen de Hare waren - meer dan haar eigen pijnen.

Bovendien veranderde mijn Wijsheid niet van aard met mijn Mama.
In elke pijn die zij zou ontvangen,
vroeg ik haar steeds of zij die wilde aanvaarden.

Ik wou dit 'Fiat' aan Mij horen herhalen

- in elke pijn,
- in elke omstandigheid,
- en zelfs in elk van haar hartslagen.

Dat 'Fiat' klonk mij zo zoet, zacht en harmonieus in de oren,
dat Ik het op elk moment van haar leven wilde horen herhalen.

Daarom vroeg ik Haar altijd:

"Mama, wil je dit doen?
Wil je deze pijn lijden?"

En mijn Fiat

- bracht haar de zeeën van het Goede dat Het bevat, en
- liet haar de intensiteit begrijpen van de pijn die zij aanvaardde.

Dit begrijpen, via een Goddelijk Licht,

- van datgene wat zij, stap voor stap, zou ondergaan,
- gaf haar zo'n groot martelaarschap
- dat het de strijd die mensen lijden oneindig overtrof.

In feite, omdat het zaad van de zonde in Haar ontbrak,

- ontbrak het zaad van de strijd.
Dus moest mijn Wil een ander middel vinden,
- opdat Zij in lijden niet zou onderdoen voor de andere mensen.

Zij moest terecht het Recht van Koningin van Smarten verwerven.
Daarom moest zij in het lijden alle mensen samen overtreffen.

Hoe vaak heb je dit zelf niet ervaren, dat
- terwijl je geen strijd in jezelf voelde,
toen mijn Wil je liet begrijpen welke pijnen Hij je aandeed,
- je versteend bleef door de intensiteit van de pijn.

En terwijl je ontgaan was door die pijn,
was jij het kleine lammetje in mijn Armen,
klaar om nog meer pijn te aanvaarden,
- waaraan mijn Wil wou dat je je onderwierp.
Heb je dan niet meer geleden dan in de strijd zelf?

De strijd is een teken van heftige hartstochten.
Terwijl mijn Wil, als Hij lijden brengt, dapperheid geeft.

En met de kennis van de intensiteit van de pijn, geeft Hij een
dergelijke verdienste die alleen een Goddelijke Wil kan geven.

Daarom, zoals ik met jou handel :
in alles wat Ik van je wil, vraag Ik je eerst
- of je het wil,
- of je het aanvaard,
zo deed ik dit ook met mijn Mama.

Dit doe Ik,
zodat het offer steeds nieuw is en Mij de gelegenheid geeft
- om met de mens te converseren, om bij haar te zijn, en
zodat Mijn Wil in de menselijke wil op een Goddelijke Wijze kan
handelen."

Terwijl ik schreef wat hierboven staat, kon ik niet verder schrijven
omdat mijn geest vervreemd was van mijn zintuigen
- door een prachtig en harmonieus gezang,

vergezeld van een geluid dat ik nog nooit eerder gehoord had.

Dit gezang

- riep de aandacht van iedereen en
- harmoniseerde met de gehele Schepping en met het Hemelse Vaderland.

Ik schrijf dit alles om te gehoorzamen.

Terwijl ik dat gezang hoorde, **zei mijn Jezus mij:**

"Mijn dochter, hoor hoe mooi het is!

Dit geluid en dit gezang is een nieuwe lofzang,

- gevormd door de Engelen

als eerbetoon, glorie en eer

- aan de vereniging van de Goddelijke Wil met jouw menselijke wil.

De vreugde van de hele Hemel en van de hele Schepping

is zo groot dat,

- niet in staat om het te bevatten,

zij spelen en zingen."

Nadat Hij dit gezegd had, vond ik mezelf terug in mezelf.

BvdH 19 - 11 juli 1926 Zoals het nodig was bekend te maken wie Zij waren die meer dan wie ook geleden hebben om het Koninkrijk van de Verlossing te vormen, zo is het nodig bekend te maken wie Zij zijn die geleden hebben voor het Koninkrijk van de Allerhoogste Fiat.

Reeds vele dagen had mijn lieve Jezus mij niets verteld over Zijn Allerheiligste Wil. Terwijl Hij de mensen kastijdingen zond, liet Hij zich zeer bedroefd zien,

Vandaag was het alsof Hij zijn droefheid wilde opzij zetten. Als Hij over Zijn Wil spreekt, lijkt het immers alsof Hij Zelf zeer blij wordt.

Hij kwam vanuit mijn binnenste naar buiten en **Hij zei mij:**

"Mijn dochter, Ik wil Mijzelf opvrolijken:

Laat Mij spreken over het Koninkrijk van mijn Allerhoogste Wil."

En ik: " Jezus, mijn Liefde en mijn Leven,
als U mij niet alle geheimen vertelt die Er in zijn,
zal ik, niet alles wetend, niet genieten van de Volheid van al het
Goede dat dit Koninkrijk bezit. Noch zal ik in staat zijn U de Liefde
terug te geven voor het Goede dat U verborgen gehouden hebt.

Ik zou me ongelukkig voelen te midden van zoveel geluk.
Mijn "Ik bemin U" stroomt dan immers niet in alles wat U bezit.
Mijn "ik bemin U" is misschien klein, maar het komt van uw kleine
dochter, die U zozeer bemint.

Jezus hernam mijn eigen woorden en Hij zei mij:
"Mijn dochttertje, je zegt zelf hoe noodzakelijk de kennis is.
Als het nodig is voor jou, dan nog veel meer voor de anderen.

Je dient te weten dat om het Koninkrijk van de Verlossing te
vormen, mijn Mama en Ik degenen waren die het meeste geleden
hebben.

Ook al leek zij de pijnen van de andere mensen niet te lijden,
met uitzondering van mijn Dood, die iedereen kende.
Deze was de fatale en schrijnende slag voor Haar Moederhart,
groter dan de meest pijnlijke dood.

Aangezien zij de Eenheid van het Licht van mijn Wil bezat,
bracht dit Licht in Haar doorboorde Hart:
- niet alleen de zeven zwaarden waarvan de Kerk spreekt,
- maar ook alle zwaarden, speren en steken van alle zonden en
pijnen van alle mensen.
Deze martelden haar Moederhart op een schrijnende manier.

Maar dit is niets. Dit Licht bracht Haar al
- Mijn pijnen, mijn vernederingen, mijn kwellingen,
- Mijn doornen, mijn nagels,
- de meest intieme pijnen van mijn Hart.

Het Hart van mijn Mama was de ware Zon.
Hoewel er niets anders dan Licht kan gezien worden, bevat dit Licht alle Goeds en Vruchten die de aarde ontvangt en bezit.
Je kan zeggen dat de aarde in de Zon ingesloten is.

Hetzelfde geldt voor de Soevereine Koningin: je kon enkel haar uiterlijke persoon zien. Het Licht van mijn allerhoogste Wil sloot in haar alle mogelijke en denkbare pijnen in.
En hoe intiemer en onbekender deze pijnen waren, hoe waardevoller en krachtiger waren zij voor het Goddelijke Hart, om de verlangde Verlosser te laten afdalen.

Meer dan zonnelicht daalden zij neer in de harten van de mensen om hen te veroveren en hen binnen te leiden in het Koninkrijk van de Verlossing.

De Kerk weet zo weinig af van de pijnen van de Hemelse Soevereine Koningin.
Je kan zeggen dat zij alleen de zichtbare pijnen kent.
En daarom geeft zij het getal van de zeven zwaarden.

Indien zij zou weten

- dat Haar moederlijk Hart de schuilplaats was, de schatkamer van alle Pijnen, en
- dat het Licht van mijn Wil Haar alles bracht, haar niets bespaarde, dan zou de Kerk niet spreken van zeven zwaarden, maar van miljoenen zwaarden.

Meer nog, omdat het intieme pijnen waren.

God alleen kent de intensiteit van dit Lijden.
Daarom wordt Zij terecht tot Koningin van de martelaren en van alle Smarten benoemd.

Mensen kunnen een gewicht, een waarde geven aan uiterlijke pijnen. Maar zij weten niet genoeg van de innerlijke pijnen om er een juiste waarde aan toe te kennen.

Om in mijn Mama eerst het Koninkrijk van mijn Wil, en daarna dat van de Verlossing te vormen, waren zoveel pijnen niet nodig.

Zij was zonder zonde zodat zij geen erfenis had van pijnen.
Haar erfenis was het Koninkrijk van mijn Wil.

Zij moest zichzelf echter onderwerpen aan zoveel pijnen om het
Koninkrijk van Verlossing aan de mensen te geven.
De Vruchten van de Verlossing werden gerijpt in het Koninkrijk van
mijn Wil, dat Ik en mijn Mama bezaten.
Er is niets moois, goeds of nuttigs dat niet voortkomt uit mijn Wil.

Mijn Mensheid kwam verenigd met de Soevereine Koningin.
Zij bleef verborgen in Mij, in mijn verdriet, in mijn pijnen.
Daarom was er weinig bekend over Haar.

In verband met mijn Mensheid, was het echter noodzakelijk
- dat wat ik deed,
- hoeveel ik leed en
- hoeveel ik liefhad,
bekend zou zijn.

Als er niets gekend was,
kon Ik het Koninkrijk van de Verlossing niet vormen.

De kennis van mijn Pijnen en van mijn Liefde is
- een magneet en een aantrekking,
- een aansporing en een licht ,
om de zielen aan te trekken om de Remedies en het Goede die erin
vervat zijn te nemen.

Weten hoeveel hun zonden en hun verlossing Mij gekost hebben,
- is een band die hen aan Mij bindt en
- voorkomt nieuwe zonden.

Als ze echter niets hadden geweten van Mijn pijnen en van Mijn
Dood, weten zij niet hoeveel hun verlossing Mij gekost heeft.
En dan zou niemand eraan gedacht hebben Mij te beminnen en zijn
ziel te redden.

Zie hoe noodzakelijk het is om bekend te maken hoeveel hij of zij,
die in zichzelf een universeel Goed om aan anderen te geven,
gevormd heeft, gedaan en geleden heeft.

Mijn dochter, het was nodig om aan de schepselen bekend te
maken wie Hij en Zij waren en hoeveel het Hen gekost heeft om

het Koninkrijk van Verlossing te vormen.

Zo is het ook nodig om haar bekend te maken, die mijn Vaderlijke Goedheid uitgekozen heeft,
eerst, om het Koninkrijk van de Opperste Fiat in haar te vormen,
en om het daarna aan anderen te geven,

Net zoals het was voor de Verlossing,
- die eerst tussen Mij en mijn Hemelse Moeder tot stand kwam,
- en daarna bekend werd onder de mensen,
zo zal het ook zijn voor de Allerhoogste Fiat.

Daarom is het noodzakelijk om bekend te maken
- hoeveel dit Koninkrijk van mijn Wil Mij kost.

Opdat de mens opnieuw het Koninkrijk zou binnengaan dat hij verloren had, moest Ik het kleinste van alle schepselen opofferen,
en haar veertig jaar en langer aan een bed genageld houden,
- zonder lucht,
- zonder de volheid van het licht van de zon
waar iedereen van geniet.

Haar kleine hart is het toevluchtsoord geweest
- voor mijn Pijnen en die van de mensen.

Ze heeft iedereen bemind, voor iedereen gebeden, iedereen verdedigd. Zeer dikwijls nam zij de slagen van de Goddelijke Gerechtigheid op zich, om al haar broeders te verdedigen.

Er zijn ook haar intieme pijnen, en mijn Afwezigheid die haar klein hartje martelden en haar onophoudelijk de dood gaven.

Ze had in feite

- geen ander leven dan het Mijne,
- geen andere wil dan de Mijne.

Daarom hebben al deze pijnen de fundamenten gelegd van het Koninkrijk van mijn Wil, en lieten zij, als zonnestralen de vruchten van de Allerhoogste Fiat rijpen.

Het is dus noodzakelijk om bekend te maken hoeveel dit Koninkrijk jou en Mij heeft gekost.

Zo kunnen zij, via de kostprijs ervan,

- weten hoezeer Ik ernaar verlang dat zij Het verwerven,
- Het waarderen, Het beminnen en ernaar streven in het Koninkrijk

van mijn Allerhoogste Wil binnen te gaan, en Er te leven."

Ik schreef dit om te gehoorzamen, maar de inspanning was zo groot, dat ik nog net mijn arme bestaan kon vermelden.

Door de grote tegenzin voel ik mijn bloed in mijn aderen bevroren. Ik kan echter alleen maar steeds herhalen: Fiat! Fiat! Fiat!...'

BvdH 19 - 22 augustus 1926 - Wat het missen van God betekent, en hoe de Soevereine Koningin dit gemis beleefde.
--

...Hierna dacht ik bij mezelf: Hoe zwaar is het gemis van mijn lieve Jezus... Je voelt de echte dood van de ziel.

En het gebeurt zoals wanneer de ziel het lichaam verlaat:

Terwijl het lichaam dezelfde ledematen bezit, zijn ze levenloos.

Ze zijn inert, zonder beweging, en hebben geen waarde meer.

Zo ziet mijn kleine ziel eruit zonder Jezus: zij bezit dezelfde vermogens, maar zonder leven. Als Jezus weg is, is er geen leven meer, geen beweging en geen warmte.

Daarom is deze pijn schrijnend en onbeschrijfelijk, en niet te vergelijken met een andere pijn.

Ah! de Hemelse Mama leed deze pijn niet. Haar heiligheid maakte haar onafscheidelijk van Jezus. Hierdoor was zij nooit zonder Hem.

Terwijl ik dit dacht, bewoog mijn geliefde Jezus in mijn binnenste.

Hij zei me: "Mijn dochter, je vergist je:

Het missen van Mij is geen scheiding, maar pijn.

Je hebt gelijk als je zegt dat het erger is dan de dood.

Deze pijn heeft de verdienste,

- niet van scheiding,
- maar van het verbinden met sterkere en stabielere banden,
- van de onafscheidelijke eenheid met Mij.

Niet alleen dit, maar telkens de ziel zonder Mij lijkt te zijn,

- zonder fout van haar kant,

herrijs Ik voor haar in een nieuw leven van kennis.

Ik laat toe dat zij Mij beter begrijpt en meer bemint. En Ik kan haar

meer beminnen en met nieuwe genade verrijken en verfraaien.

Zij stijgt op

- tot een nieuw Goddelijk Leven
- tot nieuwe Liefde en
- tot nieuwe Schoonheid.

Dit gebeurt terecht. Aangezien de ziel dodelijke pijnen lijdt,

- ontvangt zij in ruil hiervoor nieuw Goddelijk Leven.

Ingeval dit niet zo was, zou Ik Mij laten overtreffen door de liefde van een mens en dit is onmogelijk.

Het is echter niet juist

dat de Soevereine Koningin nooit zonder Mij was

- gescheiden - nooit,
- zonder Mij - ja.

Dit verminderde geenszins de hoogte van Haar heiligheid .

Integendeel, het verhoogde het.

Hoe vaak heb Ik haar niet achtergelaten in de staat van puur geloof.

Zij moest de Koningin van Smarten en de Moeder van alle levenden

zijn. Het kon haar dus niet ontbreken aan de mooiste versiering,

het meest verrijkende juweel, dat haar de titel gaf van:

'Koningin der martelaren en

Soevereine Moeder van alle smarten'.

De Pijn van achtergelaten te zijn in en toestand van zuiver geloof, bereidde haar voor om de schatkamer te zijn :

- van mijn Leer,
- van de schat van de Sacramenten en
- van alle Goeds van mijn Verlossing.

Mijn afwezigheid is de grootste pijn. Daarom kan de ziel de bewaarplaats worden van de grootste geschenken van haar Schepper, - van Zijn hoogste Kennis en van Zijn Geheimen.

Hoe vaak heb Ik dit niet voor jou gedaan?

Nadat je Mij gemist had, openbaarde Ik je de hoogste kennis over Mijn Wil. En hiermee kan Ik jou de bewaarplaats maken, niet alleen van Zijn Kennis, maar van Mijn Wil Zelf.

Bovendien moest de Soevereine Koningin, als Moeder,
alle innerlijke toestanden in zich bevatten,
- ook de toestand van zuiver geloof,
om aan Haar kinderen dat onwankelbare geloof te kunnen geven,
- om je bloed en leven te kunnen geven
om je geloof te verdedigen en te bewijzen.

Als Zij deze gave van geloof niet bezeten had,
- hoe kon ze deze dan aan haar kinderen doorgeven?"....

Selectie van hoofdstukken die verwijzen naar de Uren van de Passie

Inleidende nota

De geschriften van Luisa bevatten verschillende hoofdstukken waarin Onze Lieve Heer de betekenis en de onderrichting over de verschillende Uren van de Passie uitlegt en verdiept.

Sommige daarvan zijn hieronder verzameld en gegroepeerd volgens het corresponderende Uur.

Het kan zeer nuttig zijn om deze hoofdstukken vaak te lezen en erover te mediteren. Dit zal de kennis en begrip verdiepen van de betekenis van elk Uur.

Wanneer we de Uren van de Passie mediteren en op elk moment van de dag, zullen we steeds beter kunnen deelnemen aan de innerlijke daden van onze Heer Jezus.

Eerste Uur - Van 17.00 uur tot 18.00 uur.
Jezus neemt afscheid van Zijn Allerheiligste Moeder

BvdH 5 - 3 oktober 1903 - Jezus zet Zijn leven in de wereld voort, niet alleen in het Allerheiligste Sacrament, maar ook in de zielen die in Zijn Genade zijn.

Ik dacht aan het 1ste Lijdensuur waarin Jezus afscheid nam van Zijn Moeder om Zijn Dood tegemoet te gaan. Zij zegenden elkaar.

Ik bood dit Uur aan

- om eerherstel te brengen voor hen die de Heer niet in alles zegenen maar Hem integendeel beledigen,
- om alle zegeningen te laten neerdalen die nodig zijn om ons te bewaren in de genade van God, en
- om de leegte van de Glorie van God op te vullen, alsof alle mensen Hem zegenen.

Terwijl ik dit deed, voelde ik Hem in mijn binnenste bewegen.

Hij zei me:

"Mijn dochter, toen Ik mijn Moeder zegende, zegende Ik elke mens afzonderlijk en allen samen, zodanig dat alles door Mij gezegend werd:

- gedachten, woorden, hartslagen,
- stappen en bewegingen, die voor Mij gemaakt zijn.

Alles, alles heeft waarde gekregen door mijn Zegen.

Meer nog, Ik zeg je dat al het goede dat mensen doen,

- gedaan werd door mijn Mensheid,
- opdat alle werken van de mensen vooraf door Mij vergoddelijkt werden.

Bovendien leef Ik nog steeds verder in de wereld,

- echt en waarachtig,
- niet alleen in het Allerheiligste Sacrament, maar ook in de zielen die in mijn Genade zijn.

De capaciteit van de mens is echter zeer beperkt.

Eén enkele mens alleen kan onmogelijk alles bevatten wat Ik

gedaan heb.

Daarom handel Ik als volgt:

Ik ga verder met

- Mijn Eerherstel in één ziel,
 - de Lofprijzing in een andere,
 - de Dankzegging in een andere,
 - mijn IJver voor de redding van de zielen in anderen,
 - mijn Lijden in nog een andere,
- en zo met al de rest.

Naargelang hun vereniging met Mij, leef Ik Mijn Leven in hen.

Bedenk daarom in welke beperkingen en pijnen zij Mij brengen.

Terwijl Ik in hen wil werken, schenken zij geen aandacht aan Mij."

Nadat Hij dit gezegd had, verdween Hij.

Ik bevond mezelf terug in mezelf.

BvdH 12 - 28 november 1920 - Wanneer Jezus wil geven, vraagt Hij eerst. Vruchten van de Zegen van Jezus.

Ik dacht aan het moment waarop de smartelijke Lijdensweg van Jezus begon. Hij wilde eerst naar Zijn Mama gaan om Haar zegen te vragen.

De gezegende Jezus zei me:

"Mijn dochter, hoeveel dingen onthult dit mysterie !

Ik wilde naar mijn lieve Mama gaan en om Haar zegen vragen, om haar de gelegenheid te geven zelf om mijn Zegen te vragen.

De pijn die Zij ging dragen was te groot.

Mijn Zegen zou haar terecht sterken.

Wanneer Ik wil geven, vraag Ik gewoonlijk.

Mijn Mama begreep Mij onmiddellijk.

Zij zegende Mij niet vooraleer zij om mijn Zegen vroeg.

Pas nadat Ik haar gezegend had, zegende zij Mij.

Dit is echter niet alles.

Om het Universum te scheppen, sprak Ik één "Fiat" uit.

En door dat ene "Fiat" ordende en verfraaide Ik Hemel en aarde.

Bij het scheppen van de mens schonk mijn almachtige Adem hem leven.

Bij het begin van mijn Passie, wilde ik mijn Mama zegenen met mijn almachtig en creatief Woord.

Ik zegende echter niet alleen haar.

In mijn Mama zag Ik alle mensen.

Zij was degene die de heerschappij over allen had.

En in Haar zegende Ik allen en elk van hen. Meer nog,

- Ik zegende elke gedachte, elk woord, elke handeling, enz.

- Ik zegende elk ding dat het schepsel moest dienen.

Net zoals de zon, geschapen door mijn almachtige "Fiat",

nog steeds haar koers volgt voor iedereen, en voor elke sterveling,

- zonder ooit in licht of warmte af te nemen.

Op dezelfde manier, in deze Zegen zegent mijn scheppend Woord onophoudelijk verder. Het houdt nooit op met zegenen, net zoals de zon nooit zal ophouden haar licht te geven aan alle mensen .

Toch is dit niet alles. Met mijn zegen wilde Ik de kwaliteiten van de Schepping vernieuwen.

Ik wilde mijn Hemelse Vader oproepen om te zegenen,

- om Kracht te geven aan de mens.

Ik wilde de mens zegenen in Mijn Naam

en in de Naam van de Heilige Geest

- om hem Wijsheid en Liefde te geven,

en zo het geheugen, het verstand en de wil van de mens te

vernieuwen, en hem te herstellen als heerser over alles.

Weet echter dat Ik, wanneer Ik geef, wil vragen.

Mijn lieve mama begreep dit en zegende Mij onmiddellijk,

- niet alleen in Haar naam,

- maar in naam van allen.

O, als allen Mijn Zegen konden zien....

Zij zouden Hem voelen

- in het water dat ze drinken,

- in het vuur dat hen verwarmt,
- in het voedsel dat ze nemen,
- in het verdriet dat hen treft,
- in het gekreun van hun gebed,
- in de wroeging van schuld,
- in het verlaten zijn door de mensen..

In alles zouden ze mijn scheppend Woord tot hen horen spreken.
Helaas, Het wordt niet gehoord:

- Ik zegen je in de naam van de Vader, van Mijzelf, de Zoon, en van de Heilige Geest.
- Ik zegen je om je te helpen.
- Ik zegen je om je te verdedigen, je te vergeven, je te troosten.
- Ik zegen je om een heilige van jou te maken.'

En de mens zou mijn Zegeningen nabootsen, door ook Mij in alles te zegenen. Dit zijn de vruchten van mijn Zegen.

Mijn Kerk, door Mij onderricht, imiteert Mij.
En in bijna alle omstandigheden, bij de toediening van de Sacramenten en andere, geeft zij haar Zegen."

BvdH 14 - 6 juli 1922 - De Zegen van Jezus aan Zijn Mama bij het begin van zijn Passie.
--

Ik dacht aan Jezus en vergezelde Hem in het 1ste Uur van zijn Passie, toen Hij naar Zijn Goddelijke Mama ging om haar heilige zegen te vragen.

Mijn allerliefste **Jezus zei me innerlijk**:

"Mijn dochter, vooraleer mijn Passie begon, wilde Ik mijn Mama zegenen en door Haar gezegend worden.

Ik zegende echter niet alleen mijn Mama, maar alle mensen, en niet alleen de levende, maar ook de dode.

Ik zag de mensen zwak, bedekt met wonden, arm.

Mijn Hart klopte van verdriet en teder medelijden en **Ik zei**:

"Arme mensheid, wat ben je vervallen I
Ik wil je zegenen, zodat je uit jouw verval herrijst.

Moge mijn Zegen je het drievoudige Zegel geven van
- de Kracht,
- de Wijsheid en
- de Liefde
van de Drie Goddelijke Personen.

En moge Hij jouw kracht herstellen, je genezen en je verrijken.

En om je met verdediging te omringen,,
- zegen Ik alles wat door Mij geschapen is,
opdat je alles mag ontvangen, gezegend door Mij .

Ik zegen voor jou
- het licht, de lucht,
- het water, het vuur,
- het voedsel.

Zo blijf je ondergedompeld en bedekt door mijn Zegen.

Je verdient deze Zegen echter niet.

Daarom wilde Ik mijn Mama zegenen, en haar inschakelen als kanaal waardoor mijn Zegen je zou kunnen bereiken.

En zoals mijn Mama Mij dankte met Haar zegen, wil Ik dat de mensen Mij met hun zegen beantwoorden.

Maar - helaas, in plaats van Mij te belonen met zegeningen, vergoeden ze Mij met beledigingen en kwaadsprekerij.

Mijn dochter, kom daarom binnen in mijn Wil.

Stijg op de vleugels van alle geschapen dingen,
- verzegel hen allen met de zegeningen die allen Mij moeten geven,
- en breng Mijn bedroefd en teder Hart de zegeningen van allen.

Toen ik dit gedaan had, **zei Hij mij**, alsof Hij mij wilde belonen:

"Mijn geliefde dochter, Ik zegen je op een speciale manier:
Ik zegen je hart, je geest, je bewegingen, je woorden, je adem.
Ik zegen je helemaal en alles in jou."...

Tweede Uur - Van 18.00 tot 19.00 uur.
Jezus verlaat Zijn Allerheiligste Moeder.
Hij vertrekt naar het Cenakel.

BvdH 11 - 9 mei 1913 - Jezus en Zijn Mama zijn niet te scheiden. De H. Maagd Maria oefent haar ambt van Moeder uit.

Ik was aan het bidden en dacht aan het moment waarop Jezus afscheid nam van Zijn Allerheiligste Moeder om Zijn Lijdensweg te beginnen.

Ik zei tegen mezelf: 'Hoe is het mogelijk dat Jezus van Zijn lieve Mama kon scheiden, en zij van Jezus?'

De gezegende Jezus zei mij:

"Mijn dochter, er kon geen scheiding zijn tussen Mij en mijn lieve Mama. De scheiding was slechts schijnbaar. Zij en Ik waren met elkaar versmolten. De versmelting was zo groot en zo volledig dat Ik bij Haar bleef en Zij bleef bij Mij.

Er kan dus gezegd worden dat er een soort bilocatie was. Dit gebeurt ook met zielen wanneer zij werkelijk met Mij verenigd zijn.

Als zij bij het bidden, dit gebed in hun ziel laten binnenkomen als leven, vindt er een soort versmelting en bilocatie plaats:

Ik neem hen met Mij mee, waar Ik ook ben, en Ik blijf bij hen.

Mijn dochter, je kan niet goed begrijpen wat mijn geliefde Mama voor Mij was. Toen Ik op aarde kwam, kon Ik niet zonder de Hemel. En mijn Hemel was mijn Mama.

Er liep zo'n elektriciteit - verbinding tussen haar en mij, dat geen enkele Gedachte Haar ontsnapte die Zij niet uit mijn Gedachten haalde.

En dit aan Mij onttrekken van mijn Woord, Wil, Verlangen, Actie, Stap, kortom, van alles,
vormde de zon, de sterren, de maan in deze Hemel,
- samen met alle mogelijke verrukkingen,

die een mens Mij kan geven en die hij zelf kan genieten.

O, wat heb Ik genoten van deze Hemel!

O, wat voelde Ik Mij blij en beloond voor alles!

Zelfs de kussen die mijn Mama Mij gaf, omsloten de kus van de hele mensheid en gaven Mij de kus van alle mensen terug.

Ik voelde mijn lieve Mama overal.

Ik voelde Haar in mijn Adem. Als het moeilijk was, verlichtte Zij hem

Ik voelde Haar in mijn Hart. Als het met bitterheid gevuld was, verzoette zij Het.

Ik voelde Haar in mijn stap; en als die moe was, gaf zij Mij kracht en rust....

En wie kan je vertellen hoe ik Haar voelde in mijn Passie?

Bij elke zweepslag, bij elke doorn, bij elke wond, bij elke druppel van mijn Bloed...Ik voelde Haar overal. Zij vervulde de Taak van ware Moeder.

Ach, als de zielen Mij zouden bedankten, als zij alles van Mij zouden nemen, hoeveel Hemelen en hoeveel Moeders zou Ik dan op aarde hebben!"

Derde Uur Van 19.00 tot 20.00 uur Het Laatste Avondmaal

BvdH 13 - 9 oktober 1921 - In het laatste Avondmaal gaf Jezus Luisa de ereplaats tussen Zichzelf en Johannes.

Hij gaf Zichzelf als voedsel aan allen, om voedsel van allen te ontvangen. De wil van de mens is datgene waardoor hij meer op zijn Schepper gaat lijken. De menselijke wil is de bewaarplaats van alle werken van de mens.

Ik dacht na over het Laatste Avondmaal dat Jezus nam met Zijn apostelen.

Mijn beminnelijke **Jezus zei mij innerlijk:**

"Mijn dochter, terwijl Ik met mijn leerlingen aan het eten was, was Ik niet enkel door hen omringd, maar ook door de gehele menselijke familie. Ik had alle mensen in Mijn nabijheid, één voor één.

Ik kende hen allemaal en Ik riep hen bij hun naam.

Ik riep ook jou en Ik gaf je de ereplaats tussen Mij en Johannes, waardoor jij de kleine secretaresse van Mijn Wil werd.

En zoals Ik het lam verdeelde en het aan Mijn Apostelen gaf, gaf Ik het aan allen en aan elk van hen.

Dat lam, droog-gebloed, gebraden, in stukken gesneden, sprak van Mij.

Het was het symbool van mijn Leven en van hoe Ik Mijzelf moest tot niets herleiden uit Liefde voor allen. Ik wilde het aan allen geven als heerlijk voedsel, dat mijn Passie vertegenwoordigde.

Want alles wat Ik deed, zei en leed, werd door mijn Liefde omgezet in voedsel voor de mens. Maar weet je waarom Ik iedereen riep en het lam aan allen gaf? Omdat ook Ik voedsel van hen wilde.

Ik verlangde dat alles wat zij deden voedsel voor Mij zou zijn. Ik wilde het voedsel van hun liefde, van hun werken, van hun woorden - van alles."

En ik: "Mijn Liefste, hoe kan het dat onze werken voedsel voor U worden?"

En Jezus: "Het is niet van brood alleen dat je kan leven, maar van alles waaraan mijn Wil de verdienste geeft om te doen leven. Als brood de mens voedt, dan is dat omdat Ik dat zo wil. Welnu, wat het schepsel ook met haar wil van haar werk wil maken, dat is de vorm die het aanneemt.

Als zij met haar werk voedsel voor Mij wil vormen, vormt zij voedsel voor Mij. Indien zij liefde wil vormen, dan geeft ze Mij liefde. Indien zij Mij eerherstel wil geven, dan geeft zij eerherstel.

Als zij Mij wil beledigen met haar wil, dan maakt ze van haar werk het mes om Mij te verwonden, en misschien zelfs om Mij te doden."

Toen voegde Hij eraan toe:

"De wil van de mens is datgene wat hem het meest op zijn Schepper doet gelijken.

In de menselijke wil heb Ik een deel van Mijn Onmetelijkheid en van Mijn Macht gelegd.

Door hem de ereplaats te geven, heb Ik hem gemaakt tot
- koningin van de gehele mens en bewaarplaats van al zijn werken.

Zoals schepselen schatkisten hebben waarin ze hun waardevolle voorwerpen bewaren om hen te beveiligen,
zo heeft de ziel haar wil waarin ze alles wat ze denkt, zegt en doet, bewaart en beveiligt.

Zelfs niet één gedachte gaat verloren. Wat zij niet kan doen met haar ogen, met haar mond, met haar werken, kan zij doen met haar wil. In één ogenblik kan ze duizend goede dingen en duizend slechte willen.

De wil laat haar gedachte vliegen
- naar de hemel, naar de verste plaatsen en diep in de afgronden.

Zij kan verhinderd worden te werken, te zien, te spreken, maar zij kan dit alles doen in haar wil. Wat zij ook doet en wil, vormt een daad die neergelegd blijft in haar eigen wil.

Oh, hoe kan de wil verruimd worden!
Hoeveel goeds en hoeveel kwaad kan hij niet bevatten!

Daarom wil ik, onder alle dingen, de wil van de mens.
Als Ik die heb, heb Ik alles - de burcht is veroverd."

Vierde Uur - Van 20.00 tot 21.00 uur
De Voetwassing - het Eucharistisch Avondmaal

De Voetwassing

BvdH 20 - 4 november 1926 - De voetwassing.
De Goddelijke Wil daalt nog lager af en plaatst Zich met een Daad die nooit ophoudt onder de voeten van de mensen om hen te ondersteunen.

"...In het Evangelie kan je met verwondering lezen over toen Ik, neergebogen aan de voeten van mijn Apostelen, hun voeten waste. Zelfs de Judas, de verrader sloeg Ik niet over.

Deze daad, die de Kerk vermeldt was zeker zeer nederig en van een onuitsprekelijke tederheid. Ik deed dit echter slechts één keer.

Mijn Wil daalt nog lager af. Hij plaatst zichzelf onder hun voeten met een voortdurende daad, om hen te ondersteunen, om de aarde stevig te maken, zodat ze niet in de afgrond vallen.

Niemand schenkt er aandacht aan.

Deze nobele Koningin wacht met onoverwinnelijk geduld,
- zoveel eeuwen verborgen in alle geschapen dingen,
tot Haar Wil bekend wordt.

En wanneer het bekend wordt, zal Ze de vele sluiers die Haar verbergen verscheuren.

En bekend maken wat Ze al zoveel eeuwen heeft gedaan,
- uit liefde voor de mens.

Ze zal ongehoorde dingen zeggen, excessen van liefde,

- waar niemand ooit aan gedacht heeft.

Daarom spreek ik, als ik met jullie over mijn Wil spreek, vaak over de Schepping. Omdat mijn Wil het Leven is van alle geschapen dingen. Door hen geeft Hij leven aan allen.

Dit Leven wil gekend worden zodat het Koninkrijk van het Eeuwige

Fiat kan komen.

Overal is mijn Wil versluierd.

Hij is gesluierd in de wind.

En vanuit die sluiers brengt Hij de mens

- zijn verkoelende frisheid, alsof Hij hem streelt, en
- haar regeneratieve adem om hem voortdurend te regenereren tot nieuw leven, groeiend in genade.

Maar de nobele koning, gesluierd in de wind, voelt

- dat zijn liefkozingen verworpen worden en beantwoord met beledigingen,
- zijn Frisheid wordt beantwoord met het vuur van menselijke passies, en
- zijn herstellende Adem beantwoord wordt met een voor zijn Genade dodelijke adem.

En Hij schudt zijn Sluiers en de wind verandert in woede.

Met haar macht veegt zij volkeren, steden en streken weg

- alsof het veren zijn,
- waardoor de macht van de nobele Koning, verborgen in de wind, bekend wordt.

Er is geen enkel geschapen ding waarin mijn Wil niet verborgen is.

Daarom wachten ze allemaal

- tot Hij bekend wordt, en
- op de komst van het Koninkrijk van de Opperste Fiat en van haar volledige triomf."

Het Eucharistisch Avondmaal

BvdH 14 - 24 maart 1922 - De zielen die in de Goddelijke Wil leven, vermenigvuldigen met hun handelingen het Sacramenteel Leven van Jezus.

Terwijl ik in mijn gewone toestand was, kwam mijn altijd lieve Jezus en **Hij zei me**:

"Mijn dochter, als de ziel haar handelingen in mijn Wil verricht, vermenigvuldigt zij mijn Leven.

Dus, als ze tien handelingen doet in mijn Wil, vermenigvuldigt ze Mij tien keer.

Als ze er twintig doet, honderd, duizend en nog meer, dan wordt Ik net zoveel keer vermenigvuldigd.

Dit gebeurt zoals bij de Sacramenteel Consecratie: Ik wordt net zoveel keer vermenigvuldigd als er hosties aanwezig zijn.

Het verschil is : bij de consecratie heb Ik de hosties nodig om Mijzelf te vermenigvuldigen, en de priester die Mij consacreert.

Om vermenigvuldigd te worden in Mijn Wil, heb Ik het volgende nodig :

- de handelingen van een mens waarin mijn Wil Mij consacreert en Mij insluit, maar dan in een levende hostie, niet een dode, zoals de hosties vóór mijn consecratie.

Zo word Ik in elk van de handelingen die in mijn Wil verricht worden vermenigvuldigd.

Daarom heeft mijn Liefde haar volledige uitstorting in de zielen die mijn Wil doen en leven in mijn Wil.

Dit zijn degenen die altijd compenseren,

- niet alleen voor alle daden die mensen Mij verschuldigd zijn,
- maar ook voor mijn eigen Sacramenteel Leven.

Hoe vaak wordt mijn Sacramenteel Leven beperkt

- in de weinige hosties waarin Ik geconsacreerd wordt, omdat er maar weinig communicanten zijn!

Andere keren zijn er geen priesters om Mij te consacreren.

Niet alleen wordt mijn Sacramenteel Leven niet zo vermenigvuldigd als Ik het zou willen, maar Het blijft onbestaande.

O, wat lijdt mijn Liefde!

Ik zou mijn Leven elke dag willen vermenigvuldigen in zoveel hosties als er mensen bestaan, en Mijzelf aan hen geven.

Ik wacht tevergeefs. Mijn Wil blijft zonder uitwerking.

Maar wat Ik besloten heb zal vervuld worden.

Ik neem een andere weg :

Ik vermenigvuldig Mijzelf in elke levende daad van de mens die in mijn Wil wordt verricht, om de plaats in te nemen van de vermenigvuldiging van mijn Sacramenteel Levens.

Ah, ja, enkel de zielen die in mijn Wil leven zullen de plaats innemen

- voor alle communies die mensen niet doen,
- voor alle consecraties die priesters niet doen.

In hen zal Ik alles vinden

- zelfs de vermenigvuldiging van mijn Sacramenteel Leven.

Daarom herhaal Ik je: je zending is groots. Ik zou jou niet kunnen kiezen voor een hogere, nobelere, sublieme en goddelijkere Missie.

Er is niets dat Ik niet wil centraliseren in jou, zelfs de vermenigvuldiging van mijn eigen Leven. Ik zal nieuwe wonderen van genade verrichten, die nog nooit eerder gedaan zijn.

Ik vraag je dus: wees aandachtig - wees Mij trouw.

Laat mijn Wil altijd in jou leven.

En Ik zal in jou, in Mijn eigen Wil, het werk van de Schepping als volledig voltooid vinden, met al mijn Rechten, en alles wat Ik wil."

BvdH 14 - 6 juli 1922 - Iemand die leeft in de Goddelijke Wil is de bewaarplaats van het Sacramenteel Leven van Jezus.

...Hierna ging ik verder met de andere Uren van de Passie.

Terwijl ik het Eucharistisch Avondmaal volgde, bewoog mijn lieve Jezus in mijn binnenste. Met de tip van Zijn Vinger klopte Hij sterk in mijn binnenste. Zo sterk zelfs, dat ik het met mijn oren hoorde.

En ik zei bij mezelf: 'Wat wil Jezus nu, dat Hij klopt?'

Hij riep mij en zei: "Het was niet genoeg om te kloppen opdat je Mij zou horen, maar ook om je te roepen om gehoord te worden.

Luister, mijn dochter: terwijl Ik het Eucharistisch Avondmaal instelde, riep Ik iedereen om Mij heen. Ik keek naar alle generaties, van de eerste tot de laatste mens,
- om mijn sacramenteel leven aan allen te geven
- en dit niet één keer, maar zo vaak als zij lichamelijk voedsel nodig hebben.

Ik wilde Mijzelf vormen als voedsel voor de ziel. En ik was erg bedroefd toen ik zag dat mijn Sacramenteel Leven omringd zou zijn
- door minachting,
- door onverschilligheid en zelfs
- door meedogenloze dood.

Ik voelde Me ziek. Ik ervaarde elke dood van mijn Sacramenteel Leven, zo schrijnend en herhaaldelijk.

Toen keek Ik nauwkeuriger. Ik maakte gebruik van de Kracht van mijn Wil. En Ik riep de zielen om Mij heen die in mijn Wil zouden leven. Oh, wat voelde ik me gelukkig!

Ik voelde me omringd door deze zielen,
- die door de Kracht van mijn Wil als ondergedompeld bleven, en
- voor wie mijn Wil het centrum van hun leven was.

Ik zag mijn Onmetelijkheid in hen en Ik vond Mijzelf goed verdedigd tegen alles. Aan hen vertrouwde ik mijn Sacramenteel Leven toe.

Ik heb dit aan hen toevertrouwd, zodat zij
- Er niet alleen zouden voor zorgen,
- maar Mij voor elke geconsacreerde Hostie zouden vergoeden met één leven van hen.

Dit gebeurt op natuurlijke wijze, omdat

- mijn Sacramenteel Leven bezielde wordt door mijn Eeuwige Wil, en
- het leven van deze zielen het Leven van mijn Wil als middelpunt heeft.

Mijn Wil, die in Mij handelt, is immers ook in hen, telkens mijn

Sacramenteel Leven gevormd wordt.
En Ik voel hun leven in mijn Leven.
Ze vermenigvuldigen zich met Mij in elke Hostie
en Ik voel dat Ik leven voor Leven krijg.

O, hoe verheugde Ik me toen Ik jou zag als de eerste,
jij, die Ik op een speciale manier geroepen heb om jouw leven
in mijn Wil te vormen!

Ik heb in jou de eerste uitstorting gedaan van al mijn Sacramentele
Levens. En Ik vertrouwde je toe aan de Kracht en de
Onmetelijkheid van de Allerhoogste Wil, opdat Zij je in staat zouden
stellen deze Schat te ontvangen.

Vanaf toen af was je in Mij aanwezig.
En Ik maakte jou tot bewaarster van Mijn Sacramenteel Leven,
- en in jou alle andere zielen die in mijn Wil zouden leven.
Ik gaf je de heerschappij over alles.
Met reden, want mijn Wil is aan niemand onderworpen,
- zelfs niet aan de apostelen en de priesters.

Sterker nog, nadat zij Mij consacreren, blijven ze niet met Mij
samen leven. Integendeel, zij laten Mij alleen en vergeten, zonder
zich verder om Mij te bekommeren.

Deze zielen echter leven in Mijn eigen Leven
- onafscheidelijk van Mij.

Daarom bemin ik jou zozeer.
Ik bemin immers Mijn Eigen Wil in jou."

BvdH 15 - 18 juni 1923 - Wonderen, wonderen, excessen van liefde van onze Heer bij het instellen van het Allerheiligste Sacrament en bij het Zelf ontvangen van de Communie.

Ik voelde me helemaal opgaan in de Allerheiligste Wil van God.
De gezegende Jezus toonde mij alles wat Hij in zijn Leven op aarde
gedaan had, alsof zij zich nu afspeelden.

Ik had Hem sacramenteel ontvangen in mijn arm hart.
Mijn lieve Jezus liet mij in zijn Wil het moment zien waarop Zichzelf

meedeelde bij de instelling van het Allerheiligste Sacrament, alsof het zich nu afspeelde

Hoeveel wonderen, hoeveel wonderen, hoeveel excessen van Liefde in deze daad van Zichzelf te ontvangen.

Mijn geest dwaalde af te midden van zoveel goddelijke Wonderen. Mijn altijd **lieve Jezus zei mij:**

"Geliefde dochter van mijn Allerhoogste Wil, mijn Wil bevat alles.

Hij bewaart alle goddelijke Werken alsof ze actief zijn.

Hij laat niets aan Hem ontsnappen.

En aan degene die erin leeft, wil Hij al het Goede meedelen dat Hij bevat

Daarom wil Ik je de reden vertellen waarom Ik Mijzelf wilde ontvangen toen Ik het Allerheiligste Sacrament instelde.

Dit Wonder was groot en onbegrijpelijk voor de menselijke geest.

Het was onmogelijk voor een mens

- om een Mens en God te ontvangen,
- om het Oneindige in te sluiten in een eindig wezen, en
- om dit oneindige Wezen goddelijke Eer, decorum en een woning die Hem waardig is, te schenken.

Dit Mysterie was zo ondoorgrondelijk en onbegrijpelijk, dat de apostelen zelf, die gemakkelijk geloofden in de Menswording en in vele andere mysteries, zich vragen bleven stellen over dit Mysterie. Hun verstand aarzelde om te geloven.

Ik moest hen blijven herhalen om zich erbij neer te leggen.

Dus wat moest er gedaan worden?

Ik, die dit Sacrament instelde, moest voor alles zorgen.

Telkens een mens Mij zou ontvangen, mocht het de Godheid niet ontbreken aan eerbetoon, goddelijk decorum en een woning die God waardig is.

Mijn dochter, toen Ik het Allerheiligste Sacrament instelde, toonde mijn eeuwige Wil, verenigd met mijn menselijke wil, Mij alle Hosties tot het einde van de eeuwen, die de Sacramentele Consecratie

zouden ontvangen.

Ik bekeek hen, één voor één.

Ik at hen en zag in elke Hostie mijn Sacramenteel Leven kloppen, verlangend om zich aan de mensen te geven.

In naam van de gehele mensen-familie, heeft mijn Mensheid

- de wederliefde van allen op Zich genomen, en
- een aan elke Hostie een plaats in Zichzelf gegeven.

Mijn Godheid, die onafscheidelijk van Mij was,

- omringde elke Sacramenteel Hostie met goddelijke Eerbewijzen, Lofprijzingen en Zegeningen,
- om een waardig Eerbetoon te geven aan mijn Majesteit.

Zo werd elke Sacramenteel Hostie in Mij neergelegd.

Zij bevat mijn Mensheid en alle Eerbetoon van mijn Godheid.

Hoe zou Ik anders in een mens kunnen binnentreden?

Alleen hierdoor kan Ik heiligschennis, kilte, oneerbiedigheid en ondankbaarheid verdragen.

Door Mijzelf te ontvangen, werd ik ontvangen in mijn eigen eerbetoon en kreeg Ik de eer en de woning die bij mijn Persoon passen.

Had Ik Mijzelf niet ontvangen, dan had Ik niet kunnen afdalen in de mensen. Zij zouden de weg, de deur, de middelen niet hebben gehad om Mij te ontvangen.

Dit is mijn gebruikelijke manier in al mijn Werken:

Ik doe ze één keer ;

- om leven te geven aan alle andere keren waarin zij worden herhaald,
- om hen te verenigen met de eerste handeling alsof ze één enkele handeling zijn.

De Macht, de Onmetelijkheid, de Al-Ziendheid van mijn Wil doen Mij alle eeuwen omvatten.

Mijn Wil bracht alle communicanten en alle Sacramentele Hosties rondom Mij. En Ik ontving Mijzelf even zovele keren.

Op die manier kon Ik, via Mijzelf in elke mens binnengaan.

Wie heeft zich ooit zo veel Liefde van Mij kunnen voorstellen?

Om te kunnen afdalen in de harten van de mensen, moest Ik

eerst Mijzelf ontvangen :

- om de goddelijke Rechten veilig te stellen en
- om hen niet alleen Mijzelf te kunnen geven, maar ook alle handelingen die Ik verrichte,
- om hen in goede gesteltenis te brengen en hen als bijna het recht te geven Mij te ontvangen?"

Ik was zeer verbaasd en wou gaan twijfelen.

Jezus voegde eraan toe: "Waarom twijfel je?

Is dit misschien niet de handelwijze van God?

Deze ene enkele daad vormt zovele handelingen als er mensen zijn die haar willen ontvangen.

Het blijft echter één enkele daad.

Was het niet hetzelfde voor Mijn Menswording, Mijn Leven, en Mijn Passie!

Ik werd slechts één keer Mens.

Ik leefde slechts één keer.

Mijn Lijden had slecht één keer plaats.

Toch zijn mijn Menswording, mijn Leven en mijn Lijden voor allen en voor elk afzonderlijk zoals Zij voor één enkele zijn.

Zij zijn dus steeds werkzaam, en dit voor elkeen, alsof Ik op dit moment Mijzelf incarneer en op dit moment mijn Lijden onderga.

Indien dit niet zo is, dan handel Ik niet als God, maar als mens. De mens heeft geen goddelijke Macht. Hij kan zich niet door iedereen laten bezitten, noch zich aan iedereen geven.

Mijn dochter,

Ik wil je nu vertellen over een ander exces van mijn Liefde.

Iemand die mijn Wil doet en in mijn Wil leeft, heeft in zich de Werken van mijn Mensheid. Ik verlang immers vurig naar dat de mens aan Mij gelijk wordt.

Daar mijn Wil en de hare één zijn, is mijn Wil tevreden met haar. Hij speelt met haar en plaatst al het Goede dat Ik bevat in die mens. En Ik vorm in haar de bewaarplaats van de reële sacramentele Hosties.

Mijn Wil, die zij bevat, verleent haar en omringt haar met goddelijke Luister, Hulde en Eerbetoen. En Ik vertrouw haar alles toe omdat Ik er zeker van ben dat Ik mijn Werken op een veilige plaats bewaar.

Mijn Wil wordt immers de bewerker, de toeschouwer en de bewaarder van al het Goede in Mij, van al mijn Werken en mijn Leven zelf.”

BOH 21 - 16 april 1927 - Deelname van de Allerheiligste Maagd aan de Instelling van de Eucharistie. Onze Heer Jezus legde Zijn Sacramenteel Leven neer in Haar Hart. Ambt van de allerheiligste Maagd Maria in dit Sacrament.

Ik was bezig met het Uur waarin Jezus de Allerheiligste Eucharistie instelde. Jezus, bewoog zich in mijn binnenste en **Hij zei**:

"Mijn dochter, als Ik iets doe, kijk Ik eerst of er minstens één mens is in wie Ik mijn Handeling kan neerleggen, zodat zij het goede dat Ik doe in ontvangst kan nemen en het beveiligen en goed beschermen.

Toen Ik het Allerheiligste Sacrament instelde, zocht Ik dit wezen. Mijn Koningin-Mama bood zich aan om mijn Daad en de gave van dit grote Geschenk te ontvangen.”

Zij zei Mij: Mijn Zoon, ik bood U bij uw Conceptie mijn schoot en geheel mijn wezen aan, om u veilig en beschermd te houden. Nu bied ik U mijn Moederhart aan om deze grote Gave te ontvangen.

Ik omring uw Sacramenteel Leven met mijn genegenheid, mijn hartslagen, mijn liefde, mijn gedachten en geheel mijzelf, om U te beschermen, te eren, te beminnen en te beschermen.

Ik neem zelf de verplichting op mij om U te vergoeden voor dit Geschenk dat U geeft. Vertrouw op uw Mama. Ik zal uw Sacramenteel Leven verdedigen.

U stelde mij aan als Koningin van de gehele Schepping.

Bijgevolg heb ik het recht om u te omgeven met

- al het licht van de zon als eerbetoen en aanbidding,
- de sterren, de hemelen, de zee, alle bewoners van de lucht.

Ik plaats alles om U heen om U te beminnen en U te verheerlijken.

Ik was zeker van een plaats waar Ik de Schat van mijn Sacramenteel leven kon neerleggen, en Ik vertrouwde mijn Mama. Zij had Mij immers alle bewijzen van haar trouw gegeven. Ik stelde dan het Allerheiligste Sacrament in.

Zij was de enige mens die waardig was om deze Handeling te bewaren, te verdedigen en te beschermen.

Zie dan: wanneer mensen Mij ontvangen, daal Ik in hen neer, te samen met de handelingen van mijn onafscheidelijke Moeder. En enkel hierdoor kan Ik mijn Sacramenteel Leven laten voortduren.

Telkens Ik een groot Werk wil doen dat Mij waardig is, is het daarom noodzakelijk dat Ik eerst één mens kies:

- ten eerste, om een plaats te hebben waar Ik mijn geschenk kan neerleggen;
- ten tweede, om ervoor vergoed te worden.

Dit gebeurt ook in de natuurlijke orde. Als een landbouwer een zaadje wil zaaien, gooit hij het niet midden op straat.

Hij zoekt een kleine akker. Eerst bewerkt hij hem. Hij vormt de groef en gooit het zaad erin. Daarna bedekt hij het met aarde om het te beveiligen. En hij wacht gespannen op de oogst om de opbrengst van zijn werk en van het zaad dat hij aan de aarde toevertrouwde te ontvangen.

Een andere persoon, die een mooi object wil vormen, bereidt eerst de grondstof voor en de plaats waar hij het neerlegt. Daarna pas vormt hij het.

Zo heb Ik het ook voor jou gedaan. Ik koos jou, Ik bereidde je voor. Nadien pas vertrouwde Ik je het grote Geschenk van de onderrichtingen over mijn Wil.

Ik vertrouwde het Lot van mijn Sacramenteel Leven aan mijn geliefde Moeder toe. Op dezelfde manier wilde Ik jou vertrouwen, en aan jou het Lot van het Koninkrijk van mijn Wil toevertrouwen.”

Vijfde Uur - Van 21.00 tot 22.00 uur
Het eerste Uur van de Doodsstrijd in de Hof van Gethsemani.

BvdH 9 - 25 november 1909 - Zowel in Jezus als in de zielen wordt het eerste werk gedaan door de Liefde.

Ik was in mijn gewone toestand en dacht ik na over de Lijdensweg van Jezus in de Hof van Olijven.

De gezegende Jezus toonde zich even en **Hij zei** :

"Mijn dochter, de mensen bewerkten enkel dan de buitenkant van mijn Mensheid. De eeuwige Liefde bewerkte echter geheel mijn innerlijk.

Tijdens mijn Passie was het

- de eeuwige Liefde, de immense Liefde,
- de oneindige Liefde, de verborgen Liefde,
- en *niet de mensen*, die
- grote wonden in Mij openden,
- Mij met vlamme spijkers doorboorden,
- Mij kroonden met brandende doornen,
- Mij kokende gal lieten drinken,

Mijn Mensheid kon zoveel verschillende martelingen tegelijkertijd niet verdragen en kwam zover van uit te roepen:

Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk dan aan mij voorbijgaan. Echter niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede'.

Dit heb Ik in de rest van mijn Passie niet gezegd

Alles wat Ik onderging gedurende mijn Passie leed Ik tijdens deze Doodsstrijd, maar in een intensere, pijnlijkere, meer intieme manier.

De Liefde drong immers diep door

- in het merg van mijn botten en
- in de meest intieme vezels van mijn Hart,

die mensen nooit konden bereiken. Liefde bereikt echter alles. Niets kan eraan weerstaan.

Mijn eerste beul was dus de Liefde.

Daarom was er tijdens mijn Passie in Mij zelfs geen verwijtende blik naar hen die als mijn beulen handelden.
Ik had immers een wredere, actievere beul in Mij Liefde.

Daar waar de uiterlijke beulen niet konden komen,
- of een klein deel van Mij gespaard werd,
drong de Liefde door met Haar werk en spaarde Mij in niets.

Dit gebeurt in alle zielen.

Het eerste werk wordt gedaan door de Liefde.

Wanneer de Liefde haar bewerkt heeft en haar met Zichzelf gevuld heeft, dan is er aan de buitenkant niets anders te zien dan het resultaat van datgene dat de Liefde binnenin bewerkt heeft."

BvdH 11 - 22 januari 1913 - De drievoudige Passie van Jezus: door de Liefde, door de Zonde en door de Joden.

Ik dacht aan het lijden van mijn altijd lieve Jezus, vooral aan wat Hij leed in de Hof van Olijven. Ik ging helemaal op in Jezus en Hij zei

"Mijn dochter, **mijn eerste Passie was door de Liefde.**

De eerste stap waardoor de mens zondigt en zich overgeeft aan het kwade is het gebrek aan liefde.

Hij valt in de zonde omdat de Liefde ontbreekt!

De Liefde Zelf wou door Mij vergoed worden voor het gebrek aan liefde vanwege de mensen. Daarom liet de Liefde Zelf Mij meer lijden dan wie dan ook. Zij heeft Mij bijna verpletterd, meer dan wanneer Ik onder een pers zou liggen.

Zij gaf Mij evenveel keren de dood als er mensen het leven ontvingen.

Een tweede stap bij de zonde is:

God wordt beroofd van Zijn Glorie.

De Vader liet Mij de Passie door de zonde ondergaan om vergoed te worden voor de glorie die de mensen Hem weigerden.

Elke zonde gaf Mij een speciale Passie.

Er was slechts één Lijden. Door de zonden leed Ik echter evenveel Passies als er zonden begaan waren en zouden begaan worden tot

aan het einde van de wereld.

Zo werd de Glorie van de Vader hersteld.

*Een derde gevolg van de zonde is: **de mens werd zwak.***

Daarom wilde Ik de Passie lijden uit de handen van de Joden,

- mijn derde Passie,

om de verloren kracht in de mens te herstellen.

Met de Passie door de Liefde,

- wordt de Liefde hersteld en op de juiste plaats gezet.

Met de Passie door de zonde

- werd de Glorie van de Vader hersteld en op zijn juiste plaats gezet.

Met de Passie door de Joden,

- werd de kracht van de mens hersteld.

Ik leed dit alles in de Hof van Olijven. De pijn was enorm.

Ik onderging zoveel keren de dood.

En er werden Mij zo'n gruwelijke verminkingen gegeven.

Ik zou hierdoor werkelijk gestorven zijn indien de Wil van de Vader Mijn dood toen beslist had."

BvdH 14 - 20 november 1922 - Stromen van Liefde tussen God en mens.
--

Ik dacht aan de vele pijnen die mijn lieve Jezus leed in de Hof van Olijven.

Hij leed niet door de mensen. Hij was alleen. Hij was verlaten door allen. Zijn eeuwige Vader deed Hem lijden.

Er waren stromen van Liefde tussen Hem en de Hemelse Vader.

In deze stromen

- bevonden zich alle mensen.

- bevond zich alle Liefde van een God voor elk van hen, en

- bevond zich alle liefde die elk van hen aan God verschuldigd was.

En omdat dit laatste ontbrak, onderging Jezus zoveel lijden en leed Hij zoveel pijnen, die alle andere pijnen overtroffen.

Zij waren zo enorm dat Hij levend Bloed zweette.

Mijn lieve Jezus drukte mij aan Zijn Hart om getroost te worden.

Hij zei tegen me:

"Mijn dochter, de Pijnen door de Liefde zijn de meest ondraaglijke.

Zie, in deze stromen van Liefde tussen mijn Vader en Mij zit alle liefde die alle mensen Mij verschuldigd zijn.

Er is daarom:

- de verraden liefde,
- de ontkende liefde,
- de afgewezen liefde,
- de ongekende liefde,
- de vertrapte liefde, enz.

Oh, hoe dringt dit alles door in mijn Hart, zozeer, dat Ik me voel sterven!

Je dient te weten dat Ik bij het scheppen van de mens vele stromen van Liefde tussen hem en Mij liet vloeien.

Het was voor Mij niet voldoende om hem geschapen te hebben. Neen. Ik heb zoveel liefdesstromen tussen hem en Mij gecreeerd zodat deze liefdesstromen in geen enkel deel van hem afwezig waren.

Zo stroomde

- in de intelligentie van de mens, mijn Liefdesstroom van Wijsheid,
- in zijn ogen de Liefdesstroom van mijn Licht,
- in zijn mond, de stroom van Liefde van mijn Woord,
- in zijn handen, de liefdesstroom van de heiligheid van mijn Werken,
- in zijn wil, de stroom van liefde van mijn Wil
- en zo met al de rest.

De mens werd geschapen om zonder ophouden te communiceren met zijn Schepper.

Hoe kon hij met Mij verbonden zijn indien mijn Stromen niet in hem vloeiden?

Met de zonde verbrak hij al deze stromen, en bleef hij gescheiden van Mij.

Weet je hoe dit gebeurde?

Kijk naar de zon: al haar licht valt op het aardoppervlak en doordrenkt het zozeer dat het zijn warmte voelt

- zo levend en echt,
- dat het vruchtbaarheid en leven brengt
- aan alles wat de aarde voortbrengt.

Je kan dus zeggen dat de zon en de aarde met elkaar in verbinding staan.

Oh, hoeveel hechter is de communicatie tussen de mens en Mijzelf,
- de ware Eeuwige Zon!

Welnu, als een schepsel de macht zou hebben om de stroom van licht tussen de aarde en de zon, die het oppervlak van de aarde raakt, af te breken, hoeveel schade zou hij dan niet aanrichten?

De zon zou elke lichtstroom in zichzelf terugtrekken.
De aarde zou in het donker blijven,
- zonder vruchtbaarheid en zonder leven.

Welke straf zou die mens niet verdienen!

De mens deed dit alles in de schepping.
En Ik daalde af van de Hemel naar de aarde
- om al deze stromen van Liefde opnieuw te herstellen.

Maar - oh! Hoeveel heeft dit Mij gekost!
En de mens gaat door met zijn ondankbaarheid.
En hij gaat door met de door Mij herstelde stromen te verbreken!"

BvdH 17 - 30 oktober 1924 – De Passie van de onbeantwoorde Liefde.

Hierna plaatste ik mij met mijn gedachte in de nabijheid van mijn Jezus in de Tuin van Gethsemani.

En ik vroeg Hem om mij te laten binnengaan in die Liefde, waarmee Hij mij zo liefhad.

Mijn **Jezus**, bewoog zich opnieuw in de diepte van mijn innerlijk en **Hij zei me**:

"Mijn dochter, ga mijn Liefde binnen en verlaat Haar nooit meer.
Ren er achteraan of stop in mijn Liefde zelf, zodat je goed kan beseffen hoezeer Ik de mens bemind heb.

Alles in Mij is Liefde voor hem.

De bedoeling van de Godheid bij de schepping van de Mens was :
- om hem altijd te beminnen.

Met alles binnen en buiten hem, rende Zij zonder ophouden op hem toe met een altijd nieuwe uiting van Liefde.

Daarom kan Ik zeggen dat zich

- in elke gedachte, blik, woord, adem, hartslag en
 - in al de rest van de mens,
- een daad van eeuwige Liefde bevindt

Het was de bedoeling van de Godheid

- om de mens altijd en in alles te beminnen en
- om in alles de nieuwe en onophoudelijke wederliefde van de mens ontvangen.

Hij wilde Liefde geven om Liefde te ontvangen.

Hij wilde Liefde geven om op zijn beurt bemind te worden.

Maar dat was niet zo!

De mens wilde

- de Liefde van zijn Schepper niet blijven ontvangen en
 - de Liefde van zijn Schepper niet met wederliefde beantwoorden.
- Hij verwierp deze Liefde, ontkende Haar en beledigde Haar.

Bij deze belediging stopte de Godheid niet.

Hij ging verder met Zijn steeds nieuwe en onophoudelijke Liefde voor de mens.

De mens wilde haar echter niet ontvangen.

Hierdoor bleven de Hemel en de aarde met zijn Liefde gevuld.

Er wordt gewacht op iemand die deze Liefde aanneemt om een wederliefde hiervoor te ontvangen.

In feite, wanneer iets God beslist, wanneer Hij iets plant,
- veranderen alle tegenslagen Hem niet,
maar Hij blijft standvastig in Zijn onveranderlijkheid.

Daarom ging Hij verder met een andere uiting van Zijn overmatige Liefde en kwam Ik, Woord van de Vader, op aarde.

Ik nam een menselijke gestalte aan en verzamelde al deze Liefde die Hemel en aarde vervulde, in Mijzelf,
om de Godheid evenveel wederliefde te geven
- als de mensen Hem verschuldigd waren.

En Ik maakte Mijzelf tot Liefde
- van elke gedachte, van elke blik,
- van elk woord, hartslag, beweging en stap van elke mens.

Daarom werd mijn Mensheid, zelfs in haar kleinste vezels, door de Handen van de eeuwige Liefde van mijn Hemelse Vader, getroffen.

Ik moest de capaciteit hebben om
- alle Liefde te bevatten die de Godheid aan de mensen wilde geven,
- aan de Godheid, de wederliefde van allen te geven.

Daarom moest Ik Mijzelf tot Liefde van elke menselijke scheppende daad maken.

Dus, elk van jouw gedachten
- is omringd door Mijn onophoudelijke Liefdesdaden.

Er is niets, binnen en buiten jou,
- dat niet omgeven is door mijn herhaalde Liefdesdaden.

Dit is de reden waarom mijn Mensheid hier in de Hof van Olijven
- kreunt, hijgt, pijn lijdt,
- zich verpletterd voelt onder het gewicht van zoveel Liefde.

Omdat Ik bemin en niet bemind wordt !

De pijnen van Liefde zijn het bitterst, het wreedst.
Het zijn pijnen zonder medelijden, pijnlijker dan mijn eigenlijke
Passie!

Oh! Als zij Mij zouden beminnen, zou het gewicht van zoveel Liefde
licht worden.

Want als liefde wederliefde ontvangt, wordt het vuur geblust en is zij
tevreden in de liefde van de geliefde. Wanneer zij echter niet
bemind wordt, wordt zij waanzinnig en schreeuwt het uit.
Zij voelt dat de liefde die zij gegeven heeft, beantwoord wordt met
een doodslag.

Zie dan hoeveel bitterder en pijnlijker het Lijden van mijn Liefde
was. In Mijn Passie werd ik slechts éénmaal gedood.

In het Lijden door de Liefde, stierf Ik voor elke Liefdesdaad die niet
beantwoord werd.

Mijn dochter, daarom ben jij gekomen om Mij zoveel wederliefde te
geven. In Mijn Wil zal je al deze Liefde als in actie vinden.
Neem Haar in bezit.

En maak jezelf, samen met Mij tot Liefde
- in elke handeling van de mens,
om Mij de wederliefde van allen te schenken."

Zesde Uur - Van 22.00 uur tot 23.00 uur
Tweede Uur van de Agonie in de Hof van Gethsemani

BvdH 14 - 28 juli 1922 - Gelijkenis van de ziel met Jezus, niet alleen in de dood door de Pijn, maar ook in dood door de Liefde.

Ik voelde me helemaal ondergedompeld in Zijn Allerheiligste Wil.
Mijn lieve Jezus kwam en **Hij zei me:**

"Mijn dochter,
versmelt jouw intelligentie met de Mijne, zodat jouw intelligentie
- in alle intelligenties van de mensen kan circuleren en
- verbonden wordt met elk van hun gedachten,
om hen te vervangen
- met zoveel andere gedachten die in Mijn Wil gedaan worden,
zodat Ik de Glorie ontvang
- alsof alle gedachten goddelijke Gedachten waren.

Versmelt jouw wil in de Mijne. Niets mag jou ontsnappen
- dat niet gevangen wordt in het net van mijn Wil en de jouwe.

Mijn Wil in Mij en mijn Wil in jou
- moeten samensmelten en
- moeten dezelfde eindeloze grenzen hebben.

Het is nodig
- dat jouw wil bereid is om zich op te lossen in de Mijne,
- dat niets van de door Mij geschapen dingen eraan ontsnapt.

Zodat Ik in alle dingen, de echo van de Goddelijke Wil in de menselijke wil kan horen, en Ik mijn gelijkenis daarin kan voortbrengen.

Zie, mijn dochter, Ik leed een dubbele dood voor elke mens:
- één door de Liefde en
- een andere door de Pijn.

Toen Ik hem schiep, schiep Ik hem als een geheel vol Liefde.

Enkel Liefde zou uit hem tevoorschijn komen.
Zozeer, dat Mijn Liefde en de zijne
- in ononderbroken stromen zouden vloeien.

Niet alleen beminde de mens Mij niet,
maar ondankbaar beledigde hij Mij!

Dus diende Ik mijn Goddelijke Vader wederliefde geven voor dit gebrek aan Liefde,
- door een dood van Liefde te accepteren voor iedereen, en
- een pijnlijke dood voor elke belediging."

Terwijl Hij dit zei, zag ik mijn lieve Jezus in één vlam,
- die Hem verteerde en
- die Hem de dood gaf voor elkeen.

Meer nog, Ik kon zien
- dat elke gedachte, woord, beweging, werk, stap, enz,
evenzovele vlammen waren
- die Jezus verteerden en opnieuw levend maakten.

Toen voegde Jezus eraan toe:

"Wil je mijn Gelijkenis aanvaarden?
Wil je de dood door de Liefde accepteren,
- zoals je de dood door de Pijn aanvaard hebt?"

En ik: 'Ach, mijn Jezus, ik weet niet wat me overkomt.
Ik voel nog steeds een grote afkeer omdat ik de door door de pijn aanvaard heb.
Hoe kan ik de dood door de liefde aanvaarden, die me moeilijker lijkt? Alleen al bij de gedachte eraan beef ik.

Mijn arme natuur is nog meer vernietigd - zij is ongedaan gemaakt.
Help me, geef me kracht, want ik voel dat ik niet meer verder kan.

Jezus was één en al Goedheid, maar vastberaden
en **Hij voegde eraan toe:**

"Mijn arme dochter,
- heb moed, wees niet bang, en maak het jezelf niet moeilijk
door de afkeer die je voelt.

Om je gerust te stellen zeg Ik je dat ook dit een gelijkenis met Mij is.

Je moet weten dat ook mijn Mensheid,
- hoe heilig zij ook was, en verlangde om te lijden,
deze afkeer voelde.

Deze afkeer was echter niet de Mijne.
Het was de afkeer die de mensen voelen
- om het goede te doen,
- om de pijnen te aanvaarden die zij verdienen.

Ik moest deze pijnen ondergaan, die Mij hevig kwelden,
- om hen de neiging tot het goede in te geven en
- om hun pijnen te verzachten.

Het was zo erg dat **Ik** in de Hof van Olijven **tot de Vader riep**:

"Als het mogelijk is, laat deze kelk dan van Mij voorbijgaan!"

Denk je dat Ik het was? Ah, nee! - je bedriegt jezelf.
Ik hield van het lijden tot de dwaasheid toe.
Ik hield van de dood om leven te geven aan mijn kinderen.

Het was de roep van de gehele menselijke familie
- die weerklonk in mijn Mensheid.
Ik riep samen met hen om hen kracht te geven.

En **Ik herhaalde tot drie maal toe**:

"Als het mogelijk is, laat dan deze kelk aan Mij voorbijgaan!"

Ik sprak in naam van allen, alsof het mijn eigen zaak was.
Ik voelde Mij verpletterd.

De afkeer die jij voelt is niet die van jou
- het is de echo van de Mijne.
Als het de uwe was, zou Ik me teruggetrokken hebben.

Ik wil uit Mijzelf een ander beeld van Mijzelf voortbrengen.
Daarom, mijn dochter, wil Ik dat je dit aanneemt.

En Ikzelf wil mijn vele malen "sterven" van Liefde, in jou prenten,
in jouw wil, die zich uitgebreid heeft en opgelost is in de Mijne."

Terwijl Hij dit zei, zegende Hij mij met Zijn heilige Hand.
En Hij verdween.

Moge alles voor de Glorie van God zijn.

BvdH 16 - 4 januari 1924 - De Woorden van Jezus in de Hof van Olijven: "Niet mijn wil, maar de Uwe geschiede." Met deze woorden sloot Hij met Zijn Hemelse Vader het contract voor het Koninkrijk van de Vader.

Door deze Woorden sloot Jezus met Zijn Hemelse Vader de overeenkomst voor het Koninkrijk van de Goddelijke Wil op aarde.

Ik dacht aan de woorden van Jezus in de Hof van Olijven,
toen Hij zei:

"Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk van Mij voorbijgaan. Maar niet mijn wil, maar de Uwe geschiede".

Mijn lieve Jezus bewoog zich in mijn binnenste. **Hij zei me:**

"Mijn dochter, denk je dat Ik,
- omwille de kelk van mijn Lijden
tegen de Vader zei:

'Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk van Mij voorbijgaan'?

Helemaal niet.

Het was omwille van de kelk van de menselijke wil,
- die zo'n bitterheid en volheid van ondeugden bevatte,
dat mijn menselijke wil, verenigd met de Goddelijke Wil,
- zo'n afkeer, schrik en angst voelde,

dat Ik uitriep:

'Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk van Mij voorbijgaan.'

Hoe lelijk is de menselijke wil zonder de Goddelijke Wil,
Die zich, bijna als in een kelk, in elk schepsel ingesloten heeft.

Er is geen kwaad in de generaties, waarvan de menselijke wil niet de oorsprong is, het zaad, de bron.

Ik zag mezelf bedekt met al deze kwaden,
- die voortgebracht waren door de menselijke wil,
en Ik voelde Mij sterven voor de heiligheid van Mijn Wil.

Ik zou werkelijk gestorven zijn indien de Godheid Mij niet ondersteund had.

Weet je waarom Ik tot driemaal toe herhaalde:

“Non mea voluntas, sed Tua fiat”

['Niet mijn wil, maar de Uwe geschiede']?

Ik voelde op Mij

- **alle wilsbeschikkingen van de schepselen verenigd,**
- al hun zonden.

En in naam van allen riep Ik tot de Vader:

'Moge de menselijke wil op aarde niet meer geschieden,

- maar de Goddelijke.

Moge de menselijke wil verbannen worden

- en moge de Uwe heersen.'

Dit was wat voor Mij het belangrijkste was.

Ik wilde dit in het begin van mijn Passie bekomen.

Het afroepen op aarde

- van het "Fiat Voluntas Tua op aarde zoals in de Hemel" was datgene wat Mij het meest interesseerde en het belangrijkste was.

Dus zei Ikzelf in naam van allen: ***'Non mea voluntas, sed Tua fiat.'***
(niet mijn wil geschiede maar de Uwe).

Op dat ogenblik vormde Ik het tijdperk van het "Fiat Voluntas Tua" op aarde.

Ik heb het tot drie keer toe gezegd,

- de eerste keer heb Ik het gevraagd,
- de tweede keer liet Ik het neerdalen,
- de derde keer maakte Ik het tot heerser en overheerser.

En door te zeggen: ***'Non mea voluntas, sed Tua fiat'***,

was het mijn bedoeling om de mensen van hun wil te ontdoen en hen met de Goddelijke te vullen.

Voordat Ik stierf,

- omdat Ik nog slechts een paar uur te leven had,
- wilde Ik met mijn hemelse Vader onderhandelen
- over het voornaamste doel waarvoor Ik op aarde kwam :
- dat de Goddelijke Wil zijn ereplaats in de mens zou innemen.

Dit was de eerste slechte daad van de mens geweest:

- zich terugtrekken van de Allerhoogste Wil,
en daarom Onze eerste belediging.

Al de andere slechte daden komen op de tweede plaats.

Daarom, moest Ik eerst het doel van “het Fiat Voluntas Tua op aarde zoals in de Hemel” veilig stellen,
om dan de Verlossing te vormen met mijn Lijden.

In feite komt de Verlossing zelf op de tweede plaats.
Mijn Wil komt altijd op de eerste plaats in alles wat Ik doe.

De gevolgen van de vruchten van de Verlossing werden gezien. De mens kon de vruchten van de Verlossing echter enkel ontvangen omwille van dit contract dat Ik met mijn Goddelijke Vader sloot, nl.

- dat Zijn Fiat op aarde zou komen heersen.

Dit realiseerde

- het echte doel van de schepping van de mens en
- het hoofddoel waarvoor Ik op aarde kwam

Anders had de orde aan mijn Wijsheid ontbroken.

Het begin van het kwaad was de menselijke wil.

Dus Ik moest

- deze menselijke wil opnieuw in orde zetten en herstellen en
- de Goddelijke Wil en menselijke herenigen.

En ook al waren de vruchten van de Verlossing eerst te zien, dit betekent niets.

Mijn Wil is als een koning die,

- hoewel hij de eerste is onder allen, als laatste aankomt,

En hij wordt voorafgegaan,

- voor zijn eer en decorum,

door zijn volk, legers, ministers, prinsen en het hele koninklijke hof.

Dus waren eerst de vruchten van de Verlossing nodig,

zodat de eerbiedwaardige Majesteit van mijn Wil

- het koninklijk hof, het volk, de legers, de ministers,
kon vinden.

Maar weet je wie de eerste was **die samen met Mij uitriep:**
Non mea voluntas, sed Tua fiat?

Het was mijn kleine dochter, de kleine pasgeborene in mijn Wil,
- die zo'n afkeer en angst voor haar wil voelde
dat zij bevend, zich aan Mij vastklampte en **met Mij samen riep**:

“Vader, als het mogelijk is, laat deze kelk van mijn wil aan mij voorbijgaan.”

En wenend **voegde jij er met Mij aan toe**:

'Non mea voluntas, sed Tua fiat'.

Ah! ja, jij was samen met Mij

- in dat eerste contract met Mijn Hemelse Vader.

Er was immers tenminste één mens nodig om dit contract te bekrachtigen. Aan wie anders? Aan wie zou Ik het toevertrouwen?

En om de bewaring van het contract veiliger te maken, schonk Ik jou alle Vruchten van mijn Passie.

Zij omringen je als een formidabel leger dat,
- terwijl zij de koninklijke optocht van mijn Wil vormen,
een felle oorlog voert tegen jouw wil.

Daarom, in de toestand waarin je verkeert, heb moed.

Verwerp de gedachte dat Ik je zou kunnen verlaten.

Het zou mijn Wil schaden,

- aangezien Ik het contract van mijn Wil in jou bewaar.

Blijf dus in vrede. Het is mijn Wil die je op de proef stelt,

- niet alleen om je te zuiveren,

- maar ook om zelfs de schaduw van jouw wil te vernietigen.

Bijgevolg, vervolg je vlucht in mijn Wil in alle vrede,
en maak je nergens zorgen over.

Jouw Jezus zal het zo regelen

dat alles wat binnen en buiten je gebeurt,

- mijn Wil nog duidelijker zal tonen en

- de grenzen van mijn Wil in jouw menselijke wil, in jou,
zal verruimen.

Ikzelf zal alles in jouw innerlijk regelen

zodat Ik in jou alles naar mijn Wil kan inrichten.

Ik heb Mij met niets anders beziggehouden

- dan enkel met de Wil van mijn Vader.

Hierin zijn alle dingen aanwezig, zodus hield Ik Mij met alles bezig.

Ik leerde slechts één gebed aan, enkel dit :

- ***“dat de goddelijke Wil geschiede op aarde zoals in de Hemel”***

Dit was echter het Gebed dat alles in zich insloot.

Ik deed niets als het niet in de Allerhoogste Wil was.

Mijn Woorden, mijn Pijnen, mijn Werken, mijn Hartslagen,

- waren vervuld van de Hemelse Wil.

Ik wil dat jij hetzelfde doet.

Terwijl je in Mijn Wil rondgaat, moet je jezelf latent verbranden

- door de eeuwige Adem van het vuur van mijn Wil,

zodanig

- dat je alle andere kennis verliest, en

- dat je niet anders kent dan enkel en altijd mijn Wil."

Zevende Uur - Van 23.00 tot 24.00 uur
Derde Uur van de Agonie in de Hof van Gethsemani

BvdH 13 - 19 november 1921 - De twee steunpilaren van Jezus in Gethsemani. Om de Waarheden te kennen, zijn de wil en het verlangen om hen te kennen nodig. De Waarheid is eenvoudig.

Ik was in gezelschap van mijn Jezus terwijl Hij Pijnen leed in de Hof van Gethsemani.

Ik probeerde zoveel als ik kon met Hem mee te lijden.
Ik drukte Hem stevig aan mijn hart en probeerde Zijn doodsweet af te vegen.

Met een zwakke en matte stem, **zei mijn lijdende Jezus:**

"Mijn dochter,
mijn Agonie in de Hof van Olijven was hard en pijnlijk,
misschien wel pijnlijker dan deze op het Kruis.
In feite was deze laatste de voltooiing en de triomf over alles.

Hier in de Hof van Olijven begon alles.
Het lijden wordt meer gevoeld aan het begin dan aan het einde.

Alle zonden verschenen één voor één voor mijn Ogen.
Dit was voor Mij de ergste pijn in deze Agonie.
Mijn Mensheid omvatte hen met hun enorm gewicht.

Elke belediging droeg het zegel: '*Dood aan een God*',
en was gewapend met een zwaard om Mij te doden!

De zonde was voor mijn Godheid
- zo verschrikkelijk en
- gruwelijker dan de dood zelf.

Enkel bij het begrijpen wat zonde betekent,
voelde Ik Mezelf sterven.
En Ik stierf echt.
Ik riep tot de Vader, maar Hij was onverbiddelijk.

Er was zelfs niemand om Mij te helpen om Mij niet te laten sterven.

Ik riep tot alle mensen om medelijden met Mij te hebben
- maar tevergeefs.

Bijgevolg kwijnde Mijn Mensheid weg
en Ik stond op het punt de laatste doodsteek te ontvangen.

Maar weet je wie
- de executie verhinderde en
- mijn Mensheid vrijwaarde van de dood?

De eerste was mijn onafscheidelijke Mama.

Toen zij Mij om hulp hoorde vragen,
vloog zij naar Mij toe en ondersteunde Mij.

En Ik steunde met mijn Rechterarm op haar.
Bijna stervend keek Ik naar Haar.
En in Haar vond Ik de onmetelijkheid van mijn Wil intact,
zonder ooit een scheiding tussen mijn Wil en de hare.

Mijn Wil is Leven.
De mensen brachten Mij de dood en de Wil van de Vader was
onverbbiddelijk.
Een andere mens, die het Leven van mijn Wil in zich droeg,
gaf Mij het Leven.

Mijn Mama leefde in mijn Wil.
Zij had Mij ontvangen en liet Mij geboren worden in de tijd.

Nu gaf zij Mij voor de tweede maal het Leven,
om Mij het Werk van de Verlossing te laten volbrengen.

Terwijl ik naar links keek, vond Ik *de Kleine Dochter van mijn Wil*.
Ik vond jou als eerste,
- gevolgd door de andere dochters van mijn Wil.

Ik wilde **mijn Mama** bij Mij hebben,
als de eerste schakel van de Barmhartigheid,
- waarmee Wij de deuren zouden openen voor alle mensen.
Daarom wilde Ik met mijn Rechterarm op Haar steunen.

En Ik wilde *jou als eerste schakel van de Gerechtigheid*,
- om te voorkomen dat Zij zich op alle mensen zou uitstorten
zoals zij het verdienen.

Daarom wilde Ik met Mijn Linkerarm op jou zou steunen,
- zodat jij samen met Mij Hem zou ondersteunen.

Met deze twee steunpilaren voelde Ik het Leven in Mij terugkeren.
En alsof ik niets geleden had, ging Ik met vaste schreden,
Mijn vijanden tegemoet.

In alle de Pijnen die Ik tijdens Mijn Passie onderging,
- waarvan vele Mij de dood konden geven,
hebben deze twee steunpilaren Mij nooit verlaten.

Toen zij Mij bijna zagen sterven,
ondersteunden zij Mij met Mijn eigen Wil, die in hen aanwezig was.
Het was alsof zij Mij vele slokjes 'Leven' gaven.

O Wonder- kinderen van Mijn Wil!
Wie kan hen ooit tellen en hun waarde schatten?

Ik bemin degene die in Mijn Wil leeft zozeer:
- Ik herken in haar Mijn Gelijkenis, Mijn edele Kenmerken.
- Ik voel Mijn eigen Adem, Mijn Stem.
Indien Ik haar niet beminde, zou Ik Mijzelf tegenwerken.

Ik zou zijn zoals een vader
- zonder nakomelingen,
- zonder de nobele optocht van zijn hof, en
- zonder de kroon van zijn kinderen.

Indien Ik geen nakomelingen, hofhouding noch kroon had,
hoe zou Ik Mijzelf dan Koning kunnen noemen?

Mijn Koninkrijk wordt gevormd door hen in Mijn Wil leven.

Voor dit Koninkrijk kies Ik
- de Moeder, de Koningin,
- de kinderen,
- de ministers, het leger, het volk.

Ik ben alles voor hen en zij zijn alles voor Mij."

Toen dacht ik aan wat Jezus me gezegd had.
En ik zei bij mezelf: 'Hoe kan dit in praktijk worden gebracht?'

Jezus, keerde terug en **Hij voegde eraan toe**:

"Mijn dochter, om de waarheden te kennen, is het noodzakelijk om de wil en het verlangen te hebben om hen te kennen.

Stel je een kamer voor waarvan de luiken gesloten zijn:

hoeveel zon er buiten ook schijnt, de kamer blijft altijd donker.
De luiken openen betekent licht willen hebben.

Maar dit is niet genoeg.

Je dient gebruik te maken van het licht

- om de kamer opnieuw in orde te brengen, af te stoffen.

Je dient jezelf aan het werk te zetten,

zodat je het gegeven licht niet verwerpt en ondankbaar bent.

Op dezelfde manier is het niet voldoende van de wil te hebben om de Waarheden te kennen.

Bij het Licht van de Waarheid die je verlicht,
is het nodig je best te doen om

- jezelf van je eigen zwakheden te ontdoen,

- jezelf te herordenen volgens het Licht van de Waarheid die je kent, en

- samen met het licht van de Waarheid, jezelf aan het werk te zetten en haar in jou op te nemen.

Dit moet op zo'n manier gebeuren,

dat het licht van de waarheid dat je opgenomen hebt,

uit je mond, uit je handen, uit je gehoor naar buiten schijnt.

Anders is het alsof je de waarheid doodt.

En door de kennis van de waarheid niet om te zetten in de praktijk,-
is alsof je in dit Licht in een totale wanorde blijft.

Arme kamer vol licht,

- maar helemaal rommelig, ondersteboven, in totale wanorde,

- met een persoon erin die er niet voor zorgt dat het weer in orde komt.

Hoe zielig zou dat niet zijn?

Dat is iemand die de Waarheden kent, en ze niet in praktijk brengt.

Weet echter dat eenvoud in alle Waarheden binnenkomt
als het voornaamste voedsel.

Als de Waarheden niet eenvoudig waren,
- zouden ze geen Licht zijn, en
- zouden ze niet in de menselijke geest kunnen doordringen
om hem te verlichten.

En waar geen licht is, kunnen objecten niet onderscheiden worden.

Eenvoud is niet alleen licht,
maar het is als de lucht die men inademt,
die, hoewel ze niet gezien kan worden, adem geeft aan alles.

Als de lucht er niet was,
zouden de aarde en alles onbeweeglijk blijven.

Daarom, als de deugden, de Waarheden, niet het zegel van
Eenvoud dragen, zijn ze zonder Licht en zonder Lucht."

**BvdH 14 - 8 april 1922 - De Allerheiligste Drie-Eenheid is
verenigd in de Schepping van de mens. Verdriet van Jezus bij
het zien van de misvormde wil, intelligentie en geheugen van
de mens.**

Ik bevond mij in mijn gewone toestand en ik dacht aan het verdriet
dat mijn lieve Jezus voelde in de Hof van Gethsemani,
toen al onze zonden zich aan Zijn Heiligheid presenteerden.

Jezus, diep bedroefd, **zei mij** in mijn binnenste:

"Mijn dochter,
mijn verdriet was groot en onbegrijpelijk voor een geschapen geest,
vooral toen Ik de menselijke intelligentie misvormd zag,
- het prachtige beeld van Mijzelf dat Ik erin weergegeven had.
Het was niet niet langer mooi, maar lelijk en afschuwelijk.

Ik begiftigde de mens met wil, verstand en geheugen.

In de wil schitterde mijn Hemelse Vader.

Hij deelde ***als Primaire Daad***,
Zijn Macht, Zijn Heiligheid en Zijn Verhevenheid mee.

Hij verhief de menselijke wil,
- door er Zijn eigen Heiligheid, Macht en Adel in te leggen.

Hij liet hierbij alle verbindingen tussen Hemzelf en de menselijke wil open. Op die manier kon deze meer en meer verrijkt worden met de schatten van de Godheid.

Tussen de menselijke wil en het Goddelijke was er geen 'van jou' of 'van mij'. Alles was gemeenschappelijk, in wederzijdse akkoord. De mens was Onze Beeltenis – iets van Ons.

Hij versluisde Ons.
Ons Leven zou het zijne worden.

Als eerste Daad, schiep Hij daarom zijn wil vrij en onafhankelijk, net zoals de Wil van mijn hemelse Vader was.

Maar hoezeer heeft deze wil zichzelf misvormd! Vrij als hij was, werd hij de slaaf van de meest verachtelijke passies.

Ah! Het is de wil die het begin is van al het kwaad van de mens!

Hij kan niet langer herkend worden.

Hij is zodanig van zijn adellijke toestand vervallen

- dat hij walgelijk is om naar te kijken.

Dan, **als tweede Daad, heb Ik, Zoon van God**, de mens **verstand** gegeven en hem ***mijn Wijsheid en de Kennis*** van alle dingen meegedeeld. Door deze te kennen, kon hij ervan genieten en blij zijn met al het goede.

Maar helaas, wat een nest van ondeugden is de intelligentie van het schepsel geworden!

Hij heeft de kennis gebruikt om zijn Schepper te verloochenen.

Tenslotte, als **derde Daad**, kwam **de Heilige Geest** hem begiftigen met **het geheugen**,

Wanneer de mens zich zoveel gunsten herinnert, dan zouden de liefdes-stromen nooit ophouden en de relatie altijd voortduren.

Liefde zou hem bekronen, omarmen en heel zijn leven doordringen. Maar hoe bedroefd blijft de Eeuwige Liefde!

Zijn herinnering
- herinnert zich genoegens, rijkdommen en

- herinnert zich zelfs de zonde,
terwijl de Heilige Drie-Eenheid uitgesloten wordt
- uit de Gaven die Zij aan de mens gaf.

Mijn verdriet was onbeschrijfelijk bij het zien van de misvorming van de drie krachten van de mens. Wij hadden Ons koninklijk Paleis in hem gevormd en hij had Ons eruit gesloten."

**Achtste Uur - Van middernacht tot 1 uur.
Jezus wordt gevangen genomen.**

BvdH 13 - 16 november 1921 – De zonde is de ketting die de mens vastbindt. Jezus wilde gebonden worden om die ketenen te verbreken.

Deze ochtend liet mijn altijd beminnelijke Jezus Zich gebonden zien. Zijn handen, Zijn voeten, Zijn middel waren gebonden. Van rond zijn nek kwam een dubbele ijzeren ketting naar beneden.

Hij was zo stevig vastgebonden dat Zijn Goddelijke Persoon niet meer kon bewegen.

Wat een moeilijke positie, zo lastig,
dat zelfs de stenen erbij gaan wenen!

Mijn Hoogste Goed zei mij:

"Mijn dochter, gedurende Mijn Passie
- wedijverden alle andere pijnen met elkaar.

Ze wisselden elkaar echter af
en de ene maakte plaats voor de andere.

Bijna als lijfwachten gingen ze op wacht staan, om Mij het ergste aan te doen, en er fier op te zijn dat ze beter waren dan de andere.

De touwen werden echter nooit van Mij weggenomen.

Vanaf het moment dat Ik werd gevangen genomen, tot aan de berg Golgotha, bleef Ik altijd gebonden.

Integendeel, zij bleven steeds meer touwen en kettingen toevoegen

- uit angst dat Ik zou ontsnappen, en
- om Mij meer te bespotten.

Maar hoeveel pijnen, verwarringen, vernederingen en valpartijen brachten deze ketenen Mij!

Weet echter dat in deze ketenen een groot mysterie en een grote boetedoening verborgen is.

Als de mens in zonde begint te vallen, wordt hij gebonden met de

kettingen van zijn eigen zonde.

Als het een zware zonde is, zijn het ijzeren kettingen.

Als het een gewone zonde is, zijn het koorden.

Als hij dan probeert goed te doen, voelt hij de belemmering van de ketenen, en zijn stap wordt gehinderd.

Deze belemmering die hij voelt

- put hem uit,
- verzwakt hem en
- leidt naar nieuwe valpartijen.

Als hij werkt, voelt hij hinder in zijn handen.

Het is bijna alsof hij geen handen heeft om goed te doen.

Als de hartstochten hem zo gebonden zien, vierten zij feest en zij zeggen: ' De overwinning is van ons'.

En van de koning die hij is,

- maken zij hem tot slaaf van wrede hartstochten.

Hoe afschuwelijk is de mens in de staat van zonde!

Om zijn ketenen te verbreken, wilde Ik

- gebonden zijn en
 - nooit zonder kettingen zijn,
- om altijd klaar te staan om zijn kettingen met de Mijne te breken.

Wanneer de slagen en de schoppen Mij deden vallen, strekte Ik mijn Handen naar hem uit om hem los te maken en te bevrijden."

Terwijl Jezus dit zei, zag ik bijna alle volkeren zodanig door kettingen gebonden, dat het medelijden opwekte.

En ik vroeg Jezus om hun ketenen aan te raken met Zijn kettingen, zodat, bij de aanraking met de Zijne, die van de mensen allemaal verbrijzeld zouden worden.

BvdH 14 - 18 maart 1922 - Zonde ketent de ziel en belemmert haar om het goede te doen. God en het schepsel geven elkaar rust.

Ik begeleidde mijn lieve Jezus in de pijnen van Zijn Passie.
Hij liet Zichzelf zien en **Hij zei mij:**

"Mijn dochter, de zonde ketent de ziel en belemmert haar om het goede te doen".

Haar geest

- voelt de ketenen van de zonde en
- wordt belemmerd om in te zien wat goed is.

Haar wil voelt de ketenen die haar omringen en voelt zich verdoofd. En in plaats van het goede te willen, wil ze het kwade.

Haar verlangen is geketend en voelt hoe de vleugels waarmee ze naar God kan vliegen, afgeknipt worden.

O, wat heb Ik een medelijden als ik zie hoe de mens geketend is door zijn eigen zonden!

Daarom wilde Ik in mijn Passie als eerste pijn deze van de ketenen lijden. Ik wilde gebonden worden om de mens van zijn eigen ketenen te bevrijden.

Zodra de kettingen waarmee zij mij bonden, Mij aanraakten, veranderden zij in kettingen van Liefde.

Bij het aanraken van de mens,

- brandden zij en verbraken zijn ketenen, en
- bonden zij hem met mijn liefdevolle Kettingen.

Mijn Liefde is actief. Zij kan niet passief zijn.

Daarom heb Ik voor allen en voor elk, alles voorbereid wat nodig is

- om hen te herstellen,
- om hen te genezen en
- om hen opnieuw te mooi te maken.

Ik deed alles opdat zodra de ziel een beslissing neemt, zij alles voorbereid vindt en tot haar beschikking.

Dus hou Ik

- mijn ketenen klaar, om de hare te verbranden,
- de flarden van mijn Vlees klaar, om haar wonden te bedekken en haar mooi te maken,
- mijn Bloed klaar, om haar opnieuw leven te geven.

Ik heb alles klaar gelegd.

Ik hou alles wat nodig is in voorraad, voor elk van hen.

Mijn Liefde wil echter Zichzelf geven.

Zij wil werkzaam zijn.

Ik voel een rusteloosheid, een onweerstaanbare Kracht,

- die Mij geen rust geeft als Ik niet geef.

En weet je wat Ik doe? Als Ik zie dat niemand neemt,

leg Ik mijn ketenen, de snippers van mijn Vlees, mijn Bloed,

- in iemand die hen wil en die Mij bemint.

Ik tooi haar met Schoonheid.

En Ik versier haar helemaal met de kettingen van mijn Liefde.

Ik verhonderdvoudig het leven van de Genade in haar.

Zo kan mijn Liefde zich uiten en komt tot rust."

Terwijl Hij dit zei, zag ik Zijn ketenen, de snippers van Zijn Vlees, Zijn Bloed, over mij heen lopen.

En Hij was blij om hen op mij aan te brengen en mij helemaal te versieren. Hoe goed is Jezus! Moge Hij altijd gezegend zijn!

Daarna kwam Hij terug en **Hij voegde eraan toe:**

"Mijn dochter,

Ik heb het nodig dat de mens in Mij rust en ik in hem.

Maar weet je wanneer de mens in Mij rust en Ik in hem?

Wanneer *zijn intelligentie* aan Mij denkt en Mij begrijpt,

- rust hij in de intelligentie van zijn Schepper, en

- de Intelligentie van de Schepper vindt rust in de geschapen geest.

Wanneer *de menselijke wil* zich verenigt met de Goddelijke Wil,

- omarmen de twee willen zich en rusten samen.

Als *de menselijke liefde* boven alle geschapen dingen uitstijgt en alleen haar God liefheeft,

- wat een prachtige rust vinden God en de mens dan beide!

Hij die rust geeft, vindt ook rust.

Ik word haar bed en Ik hou haar in de zoetste slaap,

- geklemd in mijn Armen.

Kom daarom en rust in mijn Boezem."

**Negende Uur - Van 1 uur tot 2 uur.
Jezus wordt in de beek 'de Cedron' gegoooid.**

BvdH 11 - 22 januari 1913 - Jezus wordt in de beek 'de Cedron' gegoooid.

De gezegende Jezus liet Zich zien in een toestand die medelijden opwekte, helemaal nat door dat smerige water.

Hij zei mij:

"Mijn dochter, toen Ik de ziel schiep, bedekte Ik haar met een mantel van Licht en Schoonheid.

De zonde verwijdt deze mantel van Licht en Schoonheid,
- en legt er een mantel op van duisternis en lelijkheid.
Hierdoor wordt de ziel walgelijk en maakt misselijk.

Om deze zo smerige mantel die de zonde over de ziel legt, te wijderen, liet Ik toe dat de Joden Mij in deze beek wierpen.

Daar bleef Ik als doordrenkt, van binnen en van buiten.

Dit rotte water drong immers zelfs door

- in mijn oren,
- in mijn neusgaten en
- in mijn mond.

Ik was zo doordrenkt

- dat zelfs de Joden ervan walgden van Mij aan te raken.

Ah! Wat heeft de Liefde voor de mensen Mij gekost!

Zij ging zover dat Ik misselijk werd, zelfs van Mijzelf!"

**Tiende Uur - Van 2 uur tot 3 uur.
Jezus wordt aan Annas voorgesteld**

BvdH 2 - 31 mei 1899 - Tegenstellingen dienen om de waarheid meer te laten schijnen op de gepaste tijd.

Deze ochtend, toen ik in mijn gewone toestand was, kwam mijn aanbiddelijke Jezus. Ik zag de biechtvader op datzelfde moment.

Jezus leek een beetje teleurgesteld in hem.
Het leek er immers op dat de biechtvader wou,
dat iedereen het ermee eens was,
- dat mijn toestand een Werk van God was.
Hij wou bijna andere priesters overtuigen
- door hen iets van mijn innerlijk te laten zien.

Jezus wendde zich tot de biechtvader en **Hij zei hem:**

"Dit is onmogelijk. Zelfs Ik heb tegenwerking gekregen,
- en van de meest vooraanstaande mensen,
- en ook van priesters en andere autoriteiten.

Ze vonden fouten in mijn heilige Werken,
zodanig, dat zij zelfs zeiden dat Ik door de duivel bezeten was.

Ik sta deze tegenwerking echter toe, zelfs van religieuze mensen,
- zodat de waarheid meer kan schijnen in haar eigen tijd.

Als je wil, overleg dan met twee of drie priesters,
- onder de beste, heiligste, en geleerde,
om steun te ontvangen en om te doen wat Ik wil
- in de dingen die moeten gedaan worden.

Advies van de goeden en gebed sta Ik toe.
Maar de rest - nee, nee!

Het zou zijn alsof je mijn Werken zou willen verkwisten
- er de spot mee drijven.
Dit mishaaft Mij zeer !"

Toen zei Hij mij:

" Ik wil van jou enkel **De gezegende Jezus zei mij:**

" Ik wil van jou enkel een rechtschapen en eenvoudige dienstbaarheid.

Trek je niets aan van het 'voor' en 'tegen' van de mensen.

Laat hen denken wat zij willen,

- zonder er de minste last van te hebben.

Willen dat allen gunstig gestemd zijn,

is willen afwijken van de navolging van mijn eigen Leven."

**Elfde Uur - Van 3 uur tot 4 uur in de morgen.
Jezus is in het huis van Caiphas**

BvdH 10 - 22 december 1910 - Om grote dingen voor God te kunnen doen, is het nodig om eigenwaarde, menselijk respect en de eigen natuur te vernietigen.

"Om grote dingen voor God te kunnen doen, is het noodzakelijk om
- eigenwaarde, menselijk opzicht en de eigen natuur,
opzij te zetten, om
- opnieuw te leven van het Goddelijk Leven, en
- alleen rekening te houden met de achting van Onze Heer
en dat wat Zijn eer en Zijn glorie betreft.

Om van God te kunnen leven, is het nodig
- om het menselijke te verpletteren, te verpulveren.

Dan zal niet jij, maar God zelf in jou spreken en werken.
De zielen en de werken die aan jou toevertrouwd zijn,
zullen prachtige resultaten voortbrengen.

En je zal de vruchten ontvangen die jij en ik verlangden.
- zoals het Werk van de Vereniging van priesters,
waarover ik eerder met jou sprak.

Eén van hen zou dit Werk kunnen promoten en ook uitvoeren.
Een beetje eigenwaarde, nutteloze angst, menselijk opzicht,
maken hem echter onbekwaam.

En wanneer de genade de ziel omringd vindt door deze laagheid,
vliegt zij verder en stopt niet.

De priester blijft dan een mens en werkt als een mens.

En zijn werken hebben dan

- de resultaten die de werken van een mens kunnen hebben,
- niet de resultaten die een priester bezielt door de Geest van
Jezus Christus kan hebben."

**BvdH 10 - 28 januari 1911 - De Kerk lijdt, maar zij zal niet
sterven.**

...Ik zag enkele priesters en **Jezus vervolgde:**

"Mijn dochter, de Kerk lijdt in deze tijden, maar zij zal niet sterven. Integendeel, zij zal mooier herrijzen.

De goede priesters streven naar een leven
- meer onthecht, meer opgeofferd, zuiverder.

De slechte priesters streven naar een leven
- met meer voordeel, met meer comfort, meer sensueel,
helemaal aards.

Ik spreek - maar niet tot hen.

Ik spreek tot de weinige goeden, al is er maar één per stad.

Ik spreek tot hen.

En Ik beveel, Ik smeek, Ik vraag
dat zij deze huizen van Vereniging maken,
om de priesters die in deze schuilplaatsen zullen komen,
voor Mij te redden,
- door hen volledig vrij te maken van elke familieband.

En door deze paar goeden zal mijn Kerk herstellen van haar
Passie. Zij zijn mijn steun, mijn pilaren, de voortzetting van het
leven van de Kerk.

Ik spreek niet tot de anderen, - dat wil zeggen,
- tot hen die zich niet willen bevrijden van elke familieband.

Want als ik spreek, wordt er zeker niet naar Mij geluisterd.
Sterker nog, bij de gedachte alleen al, om elke band te verbreken,
worden zij verontwaardigd.

Ah! Helaas zijn zij gewoon om de beker van interesse en dergelijke
te drinken, die weliswaar zoetigheid voor het vlees is, maar vergif
voor de ziel. Zij zullen uiteindelijk het riool van de wereld drinken.

Ik wil hen koste wat het kost redden,
Maar er wordt niet naar Mij geluisterd.

Daarom spreek Ik, maar voor hen is het alsof Ik niet spreek."

BvdH 12 - 4 september 1918 – Jezus klaagt omwille van de priesters.

Terwijl ik in mijn gewone toestand was, kwam mijn altijd beminnelijke Jezus even langs.

Hij zei me:

"Mijn dochter, mensen willen mijn Gerechtigheid uitdagen.
Ze willen zich niet overgeven.
Daarom gaat mijn Gerechtigheid tegen hen in.

En dit zijn mensen uit alle klassen,
zonder uitzondering van hen,
- van wie gezegd wordt dat zij mijn dienaren zijn.
En misschien zijn zij het meer dan anderen.

Wat een vergif hebben zij in zich.
En zij vergiften degenen die bij hen komen!

In plaats van Mij in de zielen te plaatsen, willen zij zichzelf plaatsen.
Zij willen omringd worden, gekend worden.
En Ik word aan de kant gezet.

In plaats van zielen tot bezinning te brengen,
- leidt hun giftig contact, hen weg van Mij.
In plaats van hen terughoudend te maken,
- maakt het hen onbezonnener, gebrekkiger.

Het gaat zover dat je kan zien dat zielen die geen contact met hen hebben, beter zijn en meer bezonnen.

Ik kan dus niemand vertrouwen. Ik ben gedwongen toe te staan
- dat de mensen ver weg gaan van de kerken, van de sacramenten,
om te voorkomen dat zij door het contact met hen
- meer vergiftigd en slechter worden.

Mijn verdriet is groot. De Wonden van mijn Hart zijn diep.
Daarom, bid en leef samen met die paar goeden die er nog zijn,
mee met mijn bittere Smart."

BvdH 12 - 7 april 1919 - Weinig goede leiders zullen genoeg zijn om de wereld te hervormen.

...Daarna bracht Hij me in het midden van de mensen.

Maar wie kan zeggen wat ze aan het doen waren! Ik zal alleen maar zeggen dat mijn **Jezus er op droevige toon aan toevoegde:**

"Wat een wanorde in de wereld! Deze wanorde is echter te wijten aan de leiders, zowel burgerlijke als kerkelijke.

Hun egoïstische en corrupte levens

- konden hun onderdanen niet corrigeren.

Dus sloten zij hun ogen voor het kwaad van de leden,

- omdat zij hun eigen kwaad al toonden.

Ingeval zij dat deden, was alles zeer oppervlakkig.

Want als zij het leven van dat goede niet in zichzelf hadden,

- hoe konden zij het dan in anderen inbrengen?

Hoe vaak hebben deze perverse leiders

- het kwade verkozen boven het goede,

in die mate dat de weinige goeden door dit gedrag van de leiders beginnen te wankelen.

Daarom zal Ik de leiders op een speciale manier laten slaan."

En ik: "Jezus, spaar de leiders van de Kerk.

Er zijn er immers slechts weinig.

Als U hen slaat, zullen de leiders ontbreken."

En Jezus:

"Herinner je je niet dat Ik mijn Kerk heb gesticht met twaalf apostelen?

Op dezelfde manier zullen de weinigen die overblijven,

- voldoende zijn om de wereld te hervormen.

De vijand staat al voor hun deur. Revoluties zijn al in optocht.

Naties zullen in bloed zwemmen en hun leiders zullen verstrooid worden.

Bid, bid en lijd, - zodat de vijand de vrijheid niet heeft om alles te ruïneren."

**Twaalfde Uur - Van 4 uur tot 5 uur.
Jezus is overgeleverd aan de soldaten.**

BvdH 4 - 19 maart 1901 – De manier waarop Jezus lijdt.

Deze ochtend was ik diep bedrukt was en leed ik zeer veel, meer nog, vanwege de afwezigheid van mijn lieve Jezus. Na lang wachten zag ik Hem heel even en **Hij zei mij**:

"Mijn dochter, de echte manier om te lijden is :
niet te kijken naar

- van wie het lijden komt, of
 - datgene wat men lijdt,
- maar naar het goede dat uit dat lijden moet voortkomen.

Dit was mijn manier van lijden.

Ik keek niet naar de beulen, noch naar het lijden.

Maar ik keek naar het goede dat Ik met mijn lijden wilde doen,
- ook voor degenen die Mij deden lijden.

Ik keek naar het Goede dat de mensen hierdoor zouden bekomen.
Ik negeerde al het andere.

En met onverschrokkenheid volgde Ik de loop van Mijn lijden.

Mijn dochter,

dit is de gemakkelijkste en nuttigste manier om te lijden

- niet alleen met geduld,
- maar met een onoverwonnen en moedig hart."

BvdH 12 - 2 januari 1919 - Net zoals in Jezus moet in zielen alles stil zijn.

Deze ochtend liet mijn beminnelijke Jezus Zich zien onder een stortregen van slagen. Hij keek mij aan met Zijn lieve en vroeg mij om hulp en toevlucht.

Ik vloog naar Hem om Hem uit die slagen te halen
en om Hem in mijn hart te sluiten.

Jezus zei me:

"Mijn dochter,
mijn Mensheid zweeg onder de slagen van de gesels.
Niet alleen mijn mond zweeg, maar alles in Mij zweeg.
Achting, glorie, macht en eer zwegen.

Maar in een stomme taal spraken met welsprekendheid :

- mijn Geduld, mijn Vernedering,
- mijn Wonden, mijn Bloed,
- de vernietiging van mijn Mensheid, bijna tot stof.

En mijn vurige Liefde voor het heil van de zielen
gaf een echo aan al mijn pijnen.

Mijn dochter, dit is het ware portret van liefhebbende zielen.

Alles moet zwijgen, in hen en rondom hen:

- achting, glorie, plezier, eer, grootheid,
- wil, mensen.

En als de ziel deze dingen zou hebben, moet zij zijn

- alsof zij doof is, en alsof zij niets zag. Anderzijds, moeten mijn Geduld, mijn Glorie, mijn Achting, mijn Pijnen, in haar verblijven...

Alles wat ze doet, denkt en liefheeft,

zal niets anders zijn dan Liefde, die

- één enkele echo zal vormen met de Mijne, en
- Mij om zielen zal vragen.

Mijn Liefde voor de zielen is enorm.

Omdat Ik wil dat iedereen gered wordt, ga Ik op zoek naar zielen

- die Mij liefhebben en
- die, meegesleept door dezelfde dwaasheden van Mijn Liefde, willen lijden en Mij om zielen willen vragen.

Maar helaas, hoe schaars is het aantal van hen die naar Mij
luisteren!"

**Dertiende Uur - Van 5 uur tot 6 uur in de morgen.
Jezus is in de gevangenis**

BvdH 12 - 4 december 1918 - Gevolgen van de gevangenschap van Jezus in de Passie.

Ik heb deze nacht doorgebracht met Jezus in de gevangenis.
Ik had leed mee met Hem en ik klampte mij vast aan Zijn Knieën
om Hem te steunen.

Jezus zei mij:

"Mijn dochter,
tijdens mijn Passie wilde Ik ook in de gevangenis zijn,
- om de mens te bevrijden uit de gevangenis van de zonde.

Oh! Wat is de zonde een verschrikkelijke gevangenis voor de mens!

Zijn hartstochten ketenen hem als een verachtelijke slaaf. Mijn
gevangenschap en mijn ketenen bevrijden hem en maken hem los.

Voor liefdevolle zielen vormde mijn Gevangenschap
- hun gevangenis van Liefde,
waarin zij veilig en beschut bleven voor alles en iedereen.

Ik heb hen bevrijd
om hen te bewaren als levende gevangenen en tabernakels.
Zij zouden Mij immers verwarmen
- in de kou van de stenen tabernakels en meer nog
- in de kou van de mensen die Mij in zichzelf opnemen en Mij doen
sterven van honger en kou.

Daarom verlaat Ik vaak de gevangenen van de tabernakels en
kom Ik in jouw hart, om Mij te verwarmen en Mij te verfrissen met
jouw liefde.

En wanneer Ik je naar Mij zie zoeken in de tabernakels van de
kerken, **zeg Ik tot jou:**

"Ben jij niet de ware gevangenis van Liefde voor Mij?
Zoek Mij in jouw hart en bemin Mij!"

BvdH 13 - 29 oktober 1921 - Betekenis en Verdiensten van de drie uur Gevangenschap van Jezus.

Ik heb deze nacht doorgebracht met waken. Mijn gedachten vlogen vaak naar mijn Jezus, die gebonden was in de gevangenis.

Ik wilde mij vastklampen aan die Knieën die wankelden vanwege de pijnlijke en wrede positie waarin de vijanden Hem hadden vastgebonden.

Ik wilde Hem reinigen van het spuug waarmee Hij besmeurd was.

Terwijl ik hieraan dacht, toonde mijn lieve Jezus, mijn Leven, Zichzelf als in een dikke duisternis.

Hierdoor kon ik Zijn aanbiddelijke Persoon nauwelijks zien.

Snikkend **zei Hij mij**:

"Dochter, de vijanden lieten Mij alleen in de gevangenis, vreselijk vastgebonden en in het donker.

Alles om Mij heen was dikke duisternis.

O, wat heeft die duisternis Mij getroffen!

Mijn klederen waren nat van het smerige water van de beek.

Ik kon de stank ruiken van de gevangenis en van het spuug waarmee Ik ingesmeerd was.

Mijn haar zat in de war. Er was geen medelijdende hand om het uit mijn Ogen en uit mijn Mond te halen.

Mijn Handen waren geketend.

En door de duisternis kon Ik mijn toestand niet zien,

- helaas, te pijnlijk en vernederend.

Oh! Hoeveel dingen vertelde mijn zo pijnlijke toestand in deze gevangenis!

Ik bleef drie uur in de gevangenis.

Hiermee wilde Ik de drie tijdperken van de wereld herstellen:

- dat van de natuurwet,
- dat van de geschreven wet, en
- dat van de wet van genade.

Ik wilde

- ze allemaal bevrijden, ze allemaal samen herenigen, en
- hen de vrijheid geven als kinderen van Mij.

Door daar drie uur te vertoeven, wilde Ik hen herenigen, en de drie leeftijden van de mens herstellen:

- kindertijd, jeugd en ouderdom.

Ik wilde hem herstellen wanneer hij zondigt

- door passie,
- door zijn wil, en
- door halsstarrigheid.

Oh! De duisternis die Ik rondom Mij zag, deed Mij de dikke duisternis voelen die de zonde in de mens teweegbrengt!

Oh! Hoe huilde Ik over hem, en **Ik zei** :

“O mens, jouw zonden hebben Mij in deze dikke duisternis geworpen. En Ik verdraag dit om je Licht te geven.

Jouw slechte daden hebben Mij zo besmeurd.

En hun duisternis is zodanig dat Ik ze zelfs niet kan zien.

Kijk naar Mij - Ik ben het beeld van jouw zonden.

Weet echter dat tijdens het laatste uur dat Ik in de gevangenis doorbracht de dageraad aanbrak. Een paar sprankeltjes licht kwamen door de spleten naar binnen.

Oh! Mijn Hart herademde toen Ik mijn pijnlijke toestand kon zien!

Dit betekende de mens wanneer hij,

- vermoeid van de nacht van de zonde,
- de Genade ontvangt,
- die hem omringt als de dageraad,
 - die hem lichtflitsen zendt om hem terug te roepen.

Dus slaakte mijn Hart een zucht van verlichting.

En in deze dageraad zag Ik jou, mijn geliefde gevangene,

- die mijn Liefde in deze toestand ging binden.

En jij wilde Mij niet alleen laten in de duisternis van de gevangenis.

Je wachtte op de dageraad aan mijn voeten, en je volgde mijn kreunen. Je weende samen met Mij over de nacht van de mens.

Dit verlichtte Mij. En Ik bood mijn gevangenschap aan om je de Genade te geven om Mij te volgen.

Deze gevangenis en deze duisternis hadden echter nog een andere betekenis. Dit was mijn lange verblijf in de gevangenis van de Tabernakels. Ik ben er eenzaam achtergelaten.

Vaak kan Ik tegen niemand iets zeggen noch een Blik van Liefde sturen.

Andere keren voel Ik in de Heilige Hostie

- de indrukken van onwaardige aanrakingen,
- de stank van rotte en modderige handen.

En er is niemand

- die Mij met zuivere handen aanraakt en
- Mij parfumeert met zijn liefde.

Hoe vaak laat menselijke ondankbaarheid Mij in duisternis achter,

- zonder zelfs maar het armzalige licht van een lamp.

Daarom duurt mijn gevangenschap voort en zal zij voortduren.

En omdat we allebei gevangenen zijn:

- jij, gevangene in bed, alleen uit liefde voor Mij,
 - Ik, gevangene voor jou,
- wil met mijn Liefde alle mensen binden
- met de ketenen die Mij gebonden houden.

Op deze manier,

- zullen we elkaar gezelschap houden, en
- zal jij Mij helpen de touwen te verlengen om alle harten aan Mijn Liefde te binden."

Hierna dacht ik bij mezelf:

Hoe weinig is er bekend over Jezus,

- terwijl Hij zoveel heeft gedaan!

Waarom spraken ze zo wei

- over alles wat mijn Jezus deed en leed?'

Jezus kwam terug en **Hij voegde eraan toe:**

'Mijn dochter, iedereen is gierig tegenover Mij, zelfs de goeden.
Hoe gierig zijn zij tegenover Mij, hoeveel beperkingen.

Hoeveel dingen laten ze niet zien,
- van wat Ik hun zeg en wat zij van Mij begrijpen!

En jij, hoe vaak ben jij niet gierig tegenover Mij?

Telkens je

- ofwel niet schrijft wat Ik je zeg,
- ofwel het niet zegt,
ben je gierig tegenover Mij.

Want elke extra kennis die iemand over Mij verwerft is :

- een grotere glorie,
- een liefde meer die Ik van mensen ontvang.

Wees daarom aandachtig en guller met Mij.
En Ik zal vrijgeviger zijn met jou."

BvdH 20 - 3 december 1926 - De gevangenschap van Jezus is een symbool voor de gevangenis van de menselijke wil.
--

...Hierna volgde ik mijn hartstochtelijke Jezus in Zijn smartelijke gevangenis. Hij was vastgebonden aan een zuil.

Door de barbaarse manier waarop ze Hem vastgebonden hadden, kon Hij niet rechtop staan en leunde tegen de zuil. Hij wiebelde met Zijn benen die er gebogen aan vastgebonden waren.
Zo schommelde Hij nu eens naar rechts, dan weer naar links.

Ik klampte me vast aan Zijn Knieën om Hem rechtop te laten staan. Ik ordende Zijn haar, helemaal in de war, dat zelfs Zijn aanbiddelijk Gezicht bedekte. Het speeksel waarmee ze Hem zo bevuild hadden, ontbrak er niet op.

Oh! Ik wilde Hem losmaken, Hem uit die zo pijnlijke en vernederende positie bevrijden.

Mijn gevangen Jezus zei me heel bedroefd :

"Mijn dochter, weet je waarom Ik Mij tijdens mij Passie in de gevangenis liet zetten? Om de mens te bevrijden uit de gevangenis van de menselijke wil. Kijk hoe afschuwelijk mijn gevangenis is."

Het was een smalle plaats, die diende om het afval en de uitwerpselen van de mensen te verzamelen.

De stank was dus ondraaglijk.

De duisternis was dik en ze lieten Mij zelfs geen kleine lamp achter. Mijn houding was ondraaglijk.

Ik was bevuild met spuug, mijn haar was in de war.

Ik leed in al mijn ledematen.

Ik was zelfs niet rechtop gebonden, maar gebogen.

Ik kon Mijzelf op geen enkele manier helpen,

- zelfs niet om het haar dat Mij hinderde van mijn Ogen te verwijderen.

Mijn gevangenis is het ware beeld van de gevangenis die door de menselijke wil van de mensen gevormd wordt.

De stank die ervan uitgaat is verschrikkelijk.

De duisternis is dik.

Vaak is zelfs het kleine lampje van de rede niet meer bij hen aanwezig. Ze zijn altijd rusteloos, ontspoord, vervuild met de meest ellendige passies.

Oh! Wat zou er over deze gevangenis van de menselijke wil geweend moeten worden!

Hoe levendig voelde Ik in deze gevangenis het kwaad dat hij de mensen aangedaan had.

Mijn verdriet was zo groot dat Ik bittere tranen weende.

Ik bad mijn Hemelse Vader om de mensen uit deze zo schandelijke en pijnlijke gevangenis te bevrijden.

Jij ook, bid samen met Mij,

- dat de mensen zichzelf mogen bevrijden van hun wil."

BvdH 20 - 25 december 1926 - Verschil tussen de Grot en de Gevangenis tijdens de Passie.

...Daarna dacht ik eraan hoe miserabel de grot was waarin het kindje Jezus geboren werd. Hij was blootgesteld aan elke wind en kou. Het was zo erg dat je er verkleumd van raakte. In plaats van mensen waren er dieren die Hem gezelschap hielden.

Bijgevolg dacht ik: 'Welke gevangenis was ellendiger en droeviger :
- de gevangenis van de nacht van Zijn Lijden, of
- de grot van Bethlehem?'

Mijn lieve baby voegde eraan toe:

"Mijn dochter, de ellende van de gevangenis van mijn Passie is niet te vergelijken met de Grot van Bethlehem.

In de Grot had Ik mijn Mama dichtbij Mij, in lichaam en ziel. Zij was bij Mij, daarom had Ik alle vreugden van mijn lieve Mama.

En Zij had alle vreugden van Mijzelf, Haar Zoon, die ons Paradijs vormde.

De vreugden van een Moeder die haar kind bezit zijn groot.
De vreugde van het bezitten van een Moeder is nog groter.
Ik vond alles in Haar en Zij vond alles in Mij.

En dan was er mijn lieve vader Sint Jozef die als een vader voor mij was. En Ik voelde alle vreugden die hij voelde vanwege Mij.

In Mijn Passie daarentegen werden al onze vreugden onderbroken. Wij moesten immers plaats maken voor verdriet.

Tussen Moeder en Zoon,
voelden Wij de grote pijn van de naderende scheiding,
- gevoelsmatig althans,
die zou plaatsvinden met mijn Dood.

In de grot herkenden de dieren Mij en zijn eerden Mij en probeerden Mij te verwarmen met hun adem.

In de gevangenis herkenden zelfs de mensen Mij niet.
En om Mij te beledigen, bedekten ze Mij met spuug en smaad.

Er is dus geen vergelijking tussen de twee."

Veertiende Uur - Van 6 uur tot 7 uur.
Jezus is opnieuw bij Caïphas. Hij bevestigt het doodsvonnis.
Hij stuurt Hem naar Pilatus.

BvdH 13 - 21 september 1921 - Jezus is bij Caïphas. De werking van de Goddelijke Wil is daglicht.

(...) Daarna kwam ik terug in mijzelf.

Het was het uur waarop mijn geliefde Jezus de gevangenis verliet en opnieuw bij Caïphas gebracht werd.

Ik probeerde Hem te vergezellen in dit mysterie.

Jezus zei mij:

"Mijn dochter, toen Ik aan Caïphas werd voorgesteld, was het volledig daglicht.

Mijn Liefde voor de mensen was zo groot,
- dat Ik op deze laatste dag, helemaal verminkt en gewond,
bij de Pontifex kwam, om mijn doodsvonnis te ontvangen.

Maar hoeveel lijden kostte dit vonnis Mij!
Ik veranderde deze pijnen in eeuwige dagen
- waarmee Ik elke mens omringde.

Door de duisternis van hen te verdrijven, kon elk het noodzakelijke Licht vinden om gered te worden. Hierdoor beschikte hij ook over mijn Doodsvonnis om daarin zijn Leven te vinden.

Met elke pijn die Ik leed en elk goed dat Ik deed,
gaf Ik een dag meer aan de mens.

Niet alleen Ik, maar ook de mensen,
vormen door het goede dat zij doen altijd een dag.
Het kwade is nacht.

Het is zoals wanneer een persoon een licht heeft,
en tien of twintig mensen zijn rondom hem.

Hoewel het licht niet van allen is, maar van één,
- genieten de anderen van het licht.
Zij kunnen werken en lezen.

Terwijl zij kunnen gebruik maken van dat licht,
- veroorzaken ze geen schade aan de persoon die het bezit.

Hetzelfde gebeurt wanneer iemand goed doet.
Het is klaar daglicht, niet alleen voor één ziel,
- maar wie weet voor hoeveel anderen kan zij daglicht vormen.

Goed is altijd communicatief.
Mijn Liefde schonk niet enkel Mijzelf.

Maar Zij gaf ook aan de mensen die Mij liefhebben de genade
- om evenveel dagen voor hun broeders te vormen,
als goede werken die zij doen."

Vijftiende Uur - Van 7 uur tot 8 uur. Jezus is bij Pilatus. Pilatus stuurt Hem naar Herodes.

BvdH 13 - 16 september 1921 - Jezus wordt bespot door Herodes. Deze pijnen worden door de mensen hernieuwd. Jezus vormde door Zijn Daden onze daden in Zijn Wil.
--

Ik was bezig met het uur van de Passie waarin mijn lieve Jezus in het paleis van Herodes was, gekleed als een gek en bespot.

Mijn altijd beminnelijke Jezus liet Zichzelf zien en **Hij zei:**

"Mijn dochter, niet alleen toen was Ik gekleed als een gek,
- gehoond en bespot.

De mensen blijven Mij deze pijnen bezorgen.

Meer nog, Ik ben voortdurend bespot en door allerlei soorten mensen.

Als iemand gaat biechten en zich niet vast aan zijn voornemens houdt van Mij niet te beledigen, dan bespot hij Mij.

Als een priester biecht hoort, predikt, de sacramenten toedient,

en zijn leven komt niet overeen

- met de woorden die hij zegt en
 - met de waardigheid van de Sacramenten die hij toedient
- bespot hij Mij telkens
- bij de zovele woorden die hij spreekt en
 - bij de zovele Sacramenten die hij toedient.

Ik geef hen nieuw leven in de Sacramenten.
Zij echter honen en bespotten Mij.

En door hen te ontheiligen, maken zij voor Mij het kleed klaar om
Mij als een gek te kleden.

Wanneer oversten hun onderdanen opoffering, deugd, gebed en
belangeloosheid bevelen, terwijl zijzelf een leven leiden van
comfort, ondeugd en interesses, dan bespotten zij mij telkens.

Als burgerlijke en kerkelijke leiders willen dat de wetten worden
nageleefd, en zij zijn de eerste overtreders, dan bespotten zij Mij.

Oh! Hoeveel wordt met Mij gespot!
De spotternijen zijn zo talrijk dat Ik er genoeg van heb.

Vooraf wanneer zij het gif van het kwaad onder het goede
vermommen.

O! Hoe drijven zij de spot met Mij !
Alsof Ik hun amusement en hun tijdverdrijf ben!

Maar vroeg of laat zal de Gerechtigheid de spot met hen drijven
door hen streng te straffen.

Jij - bid en herstel voor deze spotternijen
- die Mij zoveel verdriet doen.
Zij zijn de oorzaak waarom Ik Mij niet bekend maak,
- Degene Die Ik ben."

Daarna kwam Jezus terug. Ik versmolt mijzelf geheel in de
Goddelijke Wil en **Hij zei me:**

"Liefste dochter van Mijn Wil,
Ik wacht gespannen op jouw versmeltingen in Mijn Wil.

Weet dat :

- terwijl ik in mijn Wil dacht, Ik jouw gedachten in mijn Wil bleef kneden en de plaats voor hen voorbereidde.
 - Terwijl Ik werkte, kneedde Ik jouw werken in mijn Wil
- En zo met al de rest.

Welnu, al wat Ik deed, deed Ik niet voor Mijzelf,
- omdat ik het niet nodig had,
maar voor jou en de anderen.

Daarom wacht Ik op jou in mijn Wil,
- opdat jij zou komen en de plaats innemen,
die mijn Mensheid voor jou voorbereid heeft.

En over mijn boetseerwerk heen - kom en doe het jouwe.
Alleen dan ben Ik tevreden en ontvang Ik volledige glorie,
wanneer Ik je zie doen wat Ik deed.

BOH 13 - 22 november 1921 - De pijn die Jezus het meest doorboorde tijdens Zijn Passie was de huichelarij.

(...) Toen kwam Jezus terug en **Hij voegde eraan toe:**
"Mijn dochter, de pijn die Mij het meest doorboorde tijdens mijn Passie was de huichelarij van de Farizeeën.

Zij veinsden rechtvaardigheid,
maar ze waren de meest onrechtvaardigen.

Ze veinsden heiligheid, regelmaat, orde, maar ze waren de meest perverse, buiten elke regel, en in volle wanorde.

En terwijl ze deden alsof ze God eerden,
- eerden zij zichzelf, hun eigenbelang, hun eigen comfort.

Daarom kon het Licht niet tot hen doordringen.
Hun gemaakte handelwijze sloot de deuren ervoor.

Schijnheiligheid was de sleutel die,
- de deur sloot met een dubbel slot,
- zelfs de paar sprankjes Licht tegenhield.

Tot het punt dat Pilatus, vol idolatrie,

- meer Licht vond dan de Farizeeën zelf.

Want alles wat hij deed en zei, kwam niet voort uit pretentie,

- maar was hoogstens vanuit angst.

Ik voel Mij meer aangetrokken tot de meest perverse zondaar,

- niet vals,

dan tot hen die goed doen, maar vals zijn.

Oh! Wat walg Ik van iemand die

- ogenschijnlijk goed doet,

- doet alsof hij goed is, bidt,

maar het kwade en eigenbelang in zich koestert.

Terwijl zijn lippen bidden, is zijn hart ver weg van Mij.

En terwijl hij goed doet,

- denkt hij na over hoe hij zijn brutale passies kan bevredigen.

Een man die vals is in het goede dat hij ogenschijnlijk doet en zegt,

- is niet in staat om Licht aan anderen te geven.

Hij heeft immersj de deuren gesloten voor het Licht.

Bijgevolg gedragen zij zich als vleesgeworden duivels,

- die vaak mensen aantrekken onder de schijn van het goede.

Door dit goede te zien, laten de mensen zich meeslepen.

Wanneer zij zich echter het veiligst voelen,

laten zij hen in grotere zonden vallen.

Oh! Hoeveel veiliger zijn de verzoeken

- onder de schijn van zonde,

dan die onder de schijn van goed!

Op dezelfde manier is het veiliger om met perverse mensen om te

gaan dan met goede, maar valse mensen.

Hoeveel vergif verbergen deze niet!

Hoeveel zielen vergiftigen zij niet!

Als er geen schijnheiligheid was en iedereen zich zou voordoen zoals hij is, zou de wortel van het kwaad van de aarde verwijderd worden, en zou niemand nog illusies hebben."

Terwijl ik me in mijn gebruikelijke toestand bevond, volgde ik de Uren van de Passie van mijn lieve Jezus, voornamelijk toen Hij aan Pilatus voorgesteld werd en deze Hem vroeg wat Zijn Koninkrijk was.

Mijn altijd beminnelijke **Jezus zei me:**

"Mijn dochter, dit was de eerste keer in Mijn aardse Leven dat Ik te maken kreeg met een heidense autoriteit, die Mij vroeg wat Mijn Koninkrijk was.

En Ik antwoordde hem dat Mijn Koninkrijk niet van deze wereld is, want als het van deze wereld was, zouden duizenden legioenen Engelen Mij verdedigen.

Hiermee opende Ik mijn Koninkrijk voor de heidenen, en deelde Ik mijn hemelse Doctrines aan hen mee.

Zo zeer zelfs, dat Pilatus Mij vroeg: 'Wat? U bent Koning?'

En onmiddellijk **antwoordde Ik hem:**

'Ik ben Koning en Ik ben in de wereld gekomen om de Waarheid te onderrichten.'

Daarmee wilde Ik Mij een weg banen in zijn geest om Mijzelf bekend te maken.

Zo zeer zelfs dat hij Mij, ontroerd, vroeg: 'Wat is de Waarheid?'

Maar hij wachtte niet op mijn antwoord.

Ik had de mogelijkheid niet om het hem uit te leggen.

Ik zou hem gezegd hebben:

'Ik ben de Waarheid. Alles in Mij is Waarheid.'

- Waarheid is mijn Geduld te midden van zoveel beledigingen.
- Waarheid is mijn zoete Blik te midden van zoveel spot, laster, minachting.
- Waarheid zijn mijn zachte en aantrekkelijke manieren te midden van zoveel vijanden, die Mij haten terwijl Ik hen bemin, en die Mij de dood willen geven,

terwijl Ik hen wil omhelzen en Leven wil geven.
- Waarheden zijn mijn Woorden, vol waardigheid en vol van hemelse Wijsheid.

Alles in Mij is Waarheid.

De Waarheid is meer dan de majestueuze zon die,
- hoe graag men hem ook vertrapt,
mooier en helderder opkomt, zodanig
- dat zij haar vijanden te beschaamt en
- hen aan haar voeten neerwerpt.

Pilatus vroeg Mij met oprechtheid van hart
en Ik was bereid te antwoorden.
Herodes daarentegen vroeg Mij met boosaardigheid en
nieuwsgierigheid en Ik gaf geen antwoord.

Dus, aan hen die heilige dingen willen weten met oprechtheid,
openbaar Ik Mij meer dan zij verwachten.
Maar aan hen die hen willen kennen uit boosaardigheid en uit
nieuwsgierigheid, verberg Ik Mijzelf,

En terwijl zij de spot met Mij willen drijven,
breng Ik hen in verwarring en drijf Ik de spot met hen.

Omdat mijn Persoon de Waarheid in zich droeg,
- vervulde het zijn taak ook tegenover Herodes.

Mijn zwijgen bij de stormachtige vragen van Herodes,
mijn nederige Blik, de uitstraling van mijn Persoon,

- waren alle vol van Zachtheid, Waardigheid en Adel,
- waren allemaal Waarheden - en werkzame Waarheden."

BvdH 14 - 24 november 1922 - Jezus voor Herodes. Effecten van het Woord en van de Blik van Jezus.
--

Ik dacht aan het ogenblik dat mijn lieve Jezus aan Herodes
voorgesteld werd.

En ik zei bij mezelf:

"Hoe is het mogelijk dat Jezus, die zo goed is, zich niet

vervaardigde

- om een woord tegen hem te zeggen,
- noch om hem een blik te gunnen?

Wie weet of dat verraderlijke hart zich zou bekeerd hebben

- door de kracht van zijn Blik?

Jezus liet zich zien en **Hij zei mij**:

"Mijn dochter,

zijn perversiteit en de gesteltenis van zijn ziel waren zodanig

dat hij het niet verdiende dat Ik naar hem keek,

of een Woord tegen hem zei.

indien Ik het gedaan had, had hij zichzelf nog schuldiger gemaakt.

Elk Woord of elke Blik van Mij zijn immers extra banden

- die gevormd worden tussen Mij en de mens.

Elk Woord is nog een band, een nauwer contact.

En als de ziel zich bekeken voelt, begint de Genade te werken.

Als de Blik of het Woord lief en goedgezind was, zegt ze:

'Hoe mooi, doordringend, zacht, melodieus was het!

Hoe kan je Hem niet liefhebben?

Als de Blik of Woord majestueus was, stralend van Licht, *zegt ze*:

'Wat een Majesteit, wat een Grootheid, wat een doordringend Licht!

Hoe klein voel ik me. Hoe ellendig ben ik.

Hoeveel duisternis is er in mij voor dat zo schitterend Licht"

Als Ik je zou vertellen over de Kracht, de Genade, het Goede dat

mijn Woord of Blik brengt, hoeveel boeken zou Ik je dan wel niet

laten schrijven...!"

BvdH 15 - 5 juli 1923 - Jezus wordt door de Joden aan Pilatus voorgesteld. Wat Zijn Koninkrijk is. Alles wat Jezus deed en zei bevat diepe mysteries en sublieme Lessen.

Ik begeleidde mijn lijdende Jezus in de Uren van Zijn bitterste Passie, vooral toen Jezus door de Joden aan Pilatus voorgesteld werd en beschuldigd werd.

Pilatus was niet tevreden met de eenvoudige beschuldigingen die zij tegen Hem uitten, en hij keerde terug om Hem te ondervragen. Hij wou een voldoende reden vinden
- om Hem te veroordelen of vrij te laten.

Jezus begon in mijn binnenste te spreken en **Hij zei mij**:

"Mijn dochter, alles in mijn Leven
is een diep Mysterie en een sublieme Leer
- waarin de mens zich moet spiegelen
om Mij te kunnen navolgen.

Je moet weten dat de trots van de Joden zeer groot was.
Zij vertoonden een valse heiligheid, waardoor zij beschouwd werden als rechtschapen en gewetensvolle mensen.

Hierdoor geloofden zij dat,
- enkel door het Mij voorstellen, en
- door te zeggen dat ze Mij schuldig bevonden en veroordeeld hadden tot de dood,
Pilatus hen zou geloven en Mij zou veroordelen,
- zonder hen enig verhoor te laten ondergaan.

Temeer daar zij te maken hadden met een heidense rechter,
- die geen kennis van God had, noch een geweten.

God schikte de dingen echter anders.

Hij wou hen in de war brengen.

Hij wou ook aan alle mensen in hogere posties leren dat,
- hoe goed en heilig de mensen die een arme beschuldigde aanklagen ook lijken,
- zij hen niet gemakkelijk moeten geloven.

Zij moeten hen als het ware onderwerpen aan vele ondervragingen, om te zien

- of het waar is,
- of er achter die schijn van goedheid enige jaloezie of wrok zit, of de intentie om een gewenste positie of waardigheid van hun superieuren te bekomen, door zich een weg te banen in hun hart.

Door nauwkeurig onderzoek leer je de mensen kennen.

Het brengt hen in verwarring en laat zien dat je hen niet vertrouwt.

En omdat zij zichzelf niet gewaardeerd zien, verwerpen zij de gedachte om posities te verlangen of anderen te beschuldigen.

Hoeveel kwaad doen superieuren wanneer zij,

- hun ogen gesloten houden,
- vertrouwen op schijn-goedheid en niet op bewezen verdiensten,

en een positie toekennen of aandacht schenken aan iemand

- die iemand anders valselijk van een fout beschuldigt.

De Joden waren zeer vernederd toen zij niet gemakkelijk door Pilatus geloofd werden, en zij aan vele ondervragingen onderworpen werden.

Toen hij dan instemde om Mij te veroordelen, dan was dat niet omdat hij hen geloofde, maar omdat hij ertoe gedwongen werd

- en om zijn positie niet te verliezen.

Dit bracht hen zo in de war dat hun uiterste verwarring en diepe vernedering als een merkteken op hun voorhoofd bleven staan.

Temeer, omdat ze meer rechtschapenheid en meer geweten zagen in een heidense rechter, dan in henzelf.

Rechtvaardig nauwkeurig onderzoek is zo noodzakelijk!

Het werpt

- licht en kalmte in het ware goede, en
- verwarring in het kwade.

Pilatus wilde Mij ook ondervragen en *hij vroeg Mij*:

"Bent U koning? Waar is Uw koninkrijk?".

Ik wilde nog een sublieme les geven door te zeggen:

"Ik ben Koning".

En ***Ik wilde zeggen***: "Maar weet je wat mijn Koninkrijk is? Mijn Koninkrijk zijn mijn Pijnen, mijn Bloed, mijn Deugden.

Dit is het echte Koninkrijk dat Ik bezit,
- niet buiten Mij,
- maar in Mij.

Wat je aan de buitenkant bezit, is geen echt Koninkrijk, noch een veilige heerschappij. Want datgene wat niet in de mens is, kan afgenomen worden, gestolen. En hij zal gedwongen worden het achter te laten.

Maar wat hij binnenin bezit, zal niemand hem kunnen afnemen. De heerschappij ervan zal in hem eeuwig duren.

De kenmerken van mijn Koninkrijk zijn mijn Wonden, de Doornen, het Kruis.

Ik handel niet zoals de andere koningen die hun volkeren ver van hen laten leven, onveilig en uiteindelijk zelfs verhongerend.

Dit doe Ik niet.

Ik roep mijn volkeren op om in de kamers van mijn Wonden te wonen,

- versterkt en beschermt door mijn Pijnen,
- hun dorst gelest door mijn Bloed,
- hun honger gestild door mijn Vlees.

Enkel dit is echte heersen.

Alle andere heerschappijen zijn heerschappijen
- van slavernij, van gevaren en van dood.

In mijn Heerschappij is echter het ware leven."

Hoeveel sublieme lessen, hoeveel diepe mysteries zijn in mijn Woorden vervat!

Elke ziel zou tot zichzelf moeten zeggen,

- in pijnen en in lijden, in vernederingen,
- in het verlaten zijn door iedereen,
- in het beoefenen van ware deugden:

Dit is mijn koninkrijk, dat niet zal verdwijnen.
Niemand kan het van mij afnemen of het aanraken.
Integendeel, mijn koninkrijk is eeuwig en goddelijk,
- gelijk aan dat van mijn lieve Jezus.

Mijn lijden en pijn bevestigen het voor mij
en maken mijn koninkrijk sterker en steviger.

Zodanig dat, tegenover mijn grote kracht,
- niemand in staat zal zijn om tegen mij te strijden.

Dit is het Koninkrijk van de Vrede,
- waarnaar al mijn kinderen moeten naar streven."

**BvdH 15 - 1 december 1922 - Jezus deed en leed alles in de
Goddelijke Wil. Wat echt regeren is.**

Ik dacht aan het Lijden van mijn lieve Jezus.
En ik voelde die pijnen zo dicht bij mij, alsof Hij hen op dat moment
leed.

Jezus keek mij aan en zei:

"Mijn dochter, Ik leed al mijn Pijnen in mijn Wil.
En terwijl Ik hen leed, openden zij vele wegen in mijn Wil
- om elke mens te bereiken.

Indien Ik niet in mijn Wil, die alles omvat, geleden had
dan hadden mijn Pijnen noch jou en niet iedereen kunnen bereiken.
Zij zouden met mijn Mensheid zijn gebleven zijn.

Meer nog: omdat Ik hen in mijn Wil leed,
openden zij niet enkel vele wegen om de mensen te bereiken.

Zij openden ook evenveel andere wegen
om de mensen in Mij te laten binnengaan,
- om zichzelf te verenigen met die Pijnen, en
- om Mij elke Pijn te geven, die zij Mij met hun beledigingen in de
loop van alle eeuwen zouden toebrengen.

Terwijl Ik onder de storm van de slagen was,
- bracht mijn Wil Mij elke mens om Mij te slaan.

Het waren dus

- niet enkel degenen die Mij geselden,
- ook de mensen van alle tijden deden met hun beledigingen mee aan mijn barbaarse geseling.

Hetzelfde gebeurde met alle andere pijnen:
mijn Wil bracht Mij iedereen.

Niemand was afwezig. Iedereen was aanwezig bij Mij.
Niemand ontsnapte Mij.

Daarom waren mijn pijnen - oh! zoveel harder, zoveel talrijker
dan deze die welke konden gezien worden.

Daarom, als je wil dat

- jouw offer van Mijn Pijnen,
- jouw medeleven en eerherstel,
- jouw kleine pijnen

Mij bereiken, en ook dezelfde weg volgen als de Mijne,
laat alles binnenkomen in Mijn Wil.

Alle generaties zullen dan hun effecten ontvangen.
Dit geldt niet alleen voor mijn Pijnen, maar ook voor mijn Woorden.
Omdat zij in mijn Wil uitgesproken zijn, bereiken zij iedereen.

Bijvoorbeeld , toen Pilatus Mij vroeg of Ik Koning was,
antwoordde Ik:

***“Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld.
Indien het van deze wereld was, zouden miljoenen legioenen
Engelen Mij verdedigen”.***

Pilatus zag Mij zo arm, vernederd en veracht en hij was verbaasd.

En hij zei met meer nadruk: “Wat! Bent U een Koning? “

Vastberaden **antwoordde Ik** hem en allen die een hogere positie
bekleden :

'Ik ben Koning en Ik ben in de wereld gekomen om de

Waarheid te onderrichten.

En de waarheid is dat het niet posities, noch koninkrijken, noch waardigheden, noch het recht van bevel zijn die de mens doen heersen, die hem veredelen, die hem boven allen verheffen.

Integendeel, deze dingen zijn slavernijen, ellende.

Zij stellen hem in dienst

- van verachtelijke passies en onrechtvaardige mensen.

Hierdoor begaat hij ook veel onrechtvaardige daden,

- die hem onteren, hem in de modder werpen en
- die de haat van zijn ondergeschikten op hem trekken.

Rijkdom is dus slavernij,

posities zijn zwaarden, waardoor velen gedood of verwond worden.

Echt heersen is deugd, ontdaan zijn van alles,

- om en zich aan iedereen onderwerpen.

Dit is het echt heersen.

Het bindt alles en zorgt ervoor dat iedereen je bemint.

Daarom zal mijn Koninkrijk geen einde kennen, terwijl het uwe bijna verdwenen is.'

In mijn Wil, liet Ik deze Woorden het oor bereiken van allen die gezaghebbende posities bekleden.

Ik wou hen op de hoogte brengen

- van het grote gevaar waarin zij verkeren,
- opdat zij die streven naar posities, waardigheden, gezag, voorzichtig zouden zijn."

BvdH 20 - 4 januari 1927 - Iemand die de Waarheid wil horen, maar niet wil uitvoeren, wordt verbrand.
--

...Hierna volgde ik mijn lijdende Jezus in de Passie.

Ik zag Hem op het ogenblik dat Herodes Hem met vragen

bestormde. Hij zweeg.

Ik dacht bij mezelf: 'Als Jezus had gesproken, had hij zich misschien bekeerd.'

Jezus bewoog zich in mijn binnenste en **Hij zei mij**:

"Mijn dochter, Herodes ondervroeg Mij

- niet om de Waarheid te kennen,
- maar uit nieuwsgierigheid en om Mij te spotten.

Indien Ik hem geantwoord had, zou Ik met hem gespot hebben.

Indien de wil ontbreekt om de waarheid te kennen en uit te voeren,

- dan ontbreekt het levenssap in de ziel om de warmte te ontvangen
- die het Licht van mijn Waarheden met zich meebrengt,

Als de vochtigheid ontbreekt om de Waarheden te laten ontkiemen,

- dan brandt deze hitte nog meer,
- en zij doet het goede dat het kan voortbrengen verdorren.

Het gebeurt zoals met de zon:

wanneer zij geen vochtigheid vindt op de planten,
verdort haar hitte het leven van de planten en verbrandt hen.
Maar als zij vochtigheid vindt, verricht zij wonderen.

De Waarheid is mooi, zij is beminnelijk.

Zij doet de zielen herleven en groeien.

Met haar Licht en Warmte verricht Zij wonderen

- van groei, van genaden en van Heiligheid.

Dit geldt echter enkel voor hen die Haar graag willen kennen om Haar in praktijk te brengen.

Anderzijds, spot de Waarheid met hen die haar niet willen in praktijk brengen, in plaats van zelf bespot te worden."...

Zestiende Uur - Van 8 uur tot 9 uur.
**Jezus wordt teruggebracht naar Pilatus en na Barabbas
geplaatst. Jezus wordt gezeseld.**

**BvdH 14 - 1 april 1922 - Het meest vernederende moment van
de Passie is dit waarop Jezus gekleed en behandeld wordt als
een gek. Elke pijn die Jezus leed was niets anders dan de
echo van de pijn die de mensen verdienden.**

...Daarna volgde ik de uren van de Passie.
Ik volgde mijn lieve Jezus op het moment waarin Hij als een gek
gekleed en behandeld werd.

Mijn geest dwaalde af in dit mysterie en **Jezus zei mij:**

*"Mijn dochter, het meest vernederende moment van mijn Passie
was precies dit: gekleed en behandeld worden als een gek.*

Ik werd het amusement van de Joden - hun vod.
Een grotere vernedering kon mijn oneindige Wijsheid niet
ondergaan.

Toch was het nodig dat Ik, Zoon van God, deze pijn leed.

Door te zondigen wordt de mens waanzinnig.
Een grotere waanzin bestaat er niet.

Van koning wordt hij

- de slaaf en het vermaak van de meest verachtelijke passies,
die hem tiranniseren en meer dan een waanzinnige
- ketenen zoals zij willen,
- in de modder gooien en
- hem bedekken met de meest smerige dingen.

Oh! Wat een grote waanzin is een zonde!

In deze toestand kan de mens nooit toegelaten worden bij de
Allerhoogste Majesteit.

Daarom wilde Ikzelf deze Pijn ondergaan, zo vernederend.
ik wilde voor de mens te pleiten opdat hij deze toestand van
waanzin zou kunnen verlaten.

Ik bood Mijzelf aan bij mijn Hemelse Vader
- om de pijnen te dragen die de waanzin van de mens verdiende.

Elke Pijn die Ik leed in Mijn Passie was niets anders dan de echo van de pijnen die de schepselen verdienden.

Die echo omgaf Mij en onderwierp Mij
- aan pijnen, aan hoon, aan spot,
- aan bespotting en
- aan alle kwellingen."

BvdH 14 - 9 februari 1922 - Het gemartelde Lichaam van Jezus is het ware portret van de mens die zondigt. In de geseling liet Jezus Zijn Vlees aan flarden scheuren en reduceerde Hij Zichzelf tot één Wonde om de mens opnieuw Leven te geven.

Ik was in mijn gewone toestand en Ik volgde de Uren van de Passie. Ik begeleidde mijn lieve Jezus in het Mysterie van Zijn pijnlijke Geseling en Hij liet Zichzelf zien met Zijn Vlees dat helemaal verscheurd was.

Zijn Lichaam was niet alleen ontdaan van zijn kledij,
maar ook van zijn Vlees.
Zijn beenderen konden één voor één geteld worden.

Zijn Aanblik was niet enkel schrijnend,
maar het was afschuwelijk om aan te zien.

Het was zodanig dat het
- angst, schrik,
- eerbied en
- liefde,
tegelijkertijd opwekte.

Bij zo'n schrijnend tafereel was ik met stomheid geslagen.
Ik had ik weet niet wat willen doen om mijn Jezus te helpen.
Maar ik kon niets doen.
De aanblik van Zijn Pijnen doodden mij.

Eén en al goedheid **zei Jezus mij**:

"Mijn geliefde dochter,
bekijk Mij goed, zodat je Mijn pijnen grondig leert kennen.
Mijn Lichaam is het ware portret van de mens die zondigt.

De zonde ontdoet hem van de kledij van mijn Genade.
Ik laat Mij van Mijn gewaden ontdoen
- om hem de Genade terug te geven.

De zonde misvormt hem.
Terwijl hij het mooiste schepsel is dat uit mijn Handen kwam,
wordt hij het lelijkste, walgelijk en weerzinwekkend.

Ik was de mooiste mens.
Om de mens zijn Schoonheid terug te geven,
nam mijn Mensheid de lelijkste vorm aan.

Kijk naar Mij – zie hoe afschuwelijk Ik ben!
Ik liet mijn huid afrukken door middel van gesels,
- zodanig dat ik Mijzelf niet meer herkende.

Zonde neemt niet enkel alle schoonheid weg.
Zij vormt ook diepe wonden, vol rottigheid en kankergezwellen, die
de meest intieme delen aantasten.
Zij verbruiken zijn vitale vochten.

Alles wat hij doet is bijgevolg zonder leven.
Het zijn skeletachtige werken. De adel van zijn afkomst, het licht
van zijn verstand wordt weggenomen. En hij wordt blind.

Ik heb mijn Vlees aan flarden laten scheuren,
- om zijn diepe wonden te helen.
Ik heb geheel Mijzelf tot één enkele Wonde herleid.

Door mijn Bloed in stromen te vergieten,
liet Ik de vitale levenssappen in zijn ziel stromen,
- om hem opnieuw het leven te geven.

Indien Ik de Bron van het Leven van mijn Godheid niet in Mij had,
- die Mij telkens opnieuw het Leven gaf,
dan zou Ik gestorven zijn vanaf het eerste moment van mijn Passie.
Mijn Mensheid stierf immers bij elke Pijn die zij Mij gaven,

Mijn Pijnen, mijn Bloed, mijn Vlees dat er in flarden afviel,
- geven elk moment het leven aan de mens.

De mens

- verwerpt echter mijn Bloed en wil het leven niet ontvangen,
- vertrapt mijn Vlees en blijft gewond.

Oh!, Hoe voel Ik de zwaarte van de ondankbaarheid!"
Jezus stortte zich in mijn armen en barstte in tranen uit.

Ik sloot Hem aan mijn hart, maar Hij weende hevig.
Wat een kwelling om Jezus te zien wenen!
Ik wou om het even welke pijn lijden opdat Hij niet zou wenen.
Ik leed met Hem mee, kuste Zijn Wonden en droogde Zijn Tranen.

Alsof Hij opnieuw blij was, **voegde Hij eraan toe**:
"Weet je hoe Ik handel?

Ik gedraag Mij als een vader die zijn zoon zeer veel bemint.
Deze zoon is blind, misvormd, kreupel.

En zijn vader bemint hem tot dwaasheid toe.
Wat doet hij?

Hij rukt zijn eigen ogen uit.

Hij rukt zijn eigen benen eraf, rukt zijn eigen huid eraf.

Hij geeft alles aan zijn zoon, en **hij zegt**:

'Ik ben gelukkiger om zelf blind, kreupel, misvormd te blijven, zolang ik kan zien dat jij, mijn zoon, kunt zien, kunt lopen, en mooi bent.'

Oh! Hoe gelukkig is die vader, als hij zijn zoon ziet, die
- kijkt met zijn ogen,
- loopt met zijn benen en
- bedekt is met zijn schoonheid.

Maar hoe groot zou het verdriet van de vader zijn,
indien hij zou zien dat zijn zoon, ondankbaar,
- zijn ogen, benen en huid weggooide,
- zichzelf tevreden stelt met lelijk blijven zoals hij is?

Zo ben Ik: Ik heb voor alles gezorgd.

Maar de mensen, ondankbaar, zijn mijn bitterste Verdriet."

BvdH 16 - 14 januari 1924 - De Goddelijke Wil was alles voor de mens, en daardoor had hij niets nodig. Vooraleer gefolterd te worden, wilde Jezus ontkleed worden om aan de mens het koninklijk gewaad van de Goddelijke Wil terug te geven.

Ik begeleidde Jezus in het mysterie van de Geseling en ik leed mee met mijn lieve Jezus toen Hij zichzelf zo verward zag,

- omringd door vijanden,
- ontdaan van Zijn gewaden,
- onder een storm van slagen.

Mijn lieve Jezus kwam uit mijn innerlijk.

Hij toonde zich in de toestand waarin Hij verkeerde toen Hij gefolterd werd en **Hij zei mij:**

"Mijn dochter,
wil je weten waarom Ik ontkleed was toen Ik gefolterd werd?

In elk Mysterie van mijn Passie heb Ik Mij
eerst beziggehouden

- met het dichten van de kloof
tussen de menselijke wil en de Goddelijke,
en daarna met de beledigingen uit deze breuk voortkwamen.

Toen de mens in Eden de banden verbrak van de Eenheid

- tussen de Allerhoogste Wil en zijn wil,
ontdeed hij zich van de koninklijke Gewaden van mijn Wil
en hij kleepte zich aan met de ellendige voden van zijn wil.
Deze is zwak, wispelturig, niet in staat om iets goeds te doen.

Mijn Wil was een zoete betovering voor hem.

Hij hield hem verzonken in het meest zuivere Licht.

Hierdoor kende hij niets anders dan zijn God,

- van Wie hij kwam, en
- Die hem voortdurend ontelbare gelukzaligheden gaf.

Hij ging hierbij volledig op in de Geschenken die hij van zijn God kreeg, dat hij niet aan zichzelf dacht.

Oh! Wat was de mens gelukkig!

En de Godheid was zo blij

telkens Hij hem zovele deeltjes van Zichzelf gaf!

Hij gaf zoveel als de mens kon ontvangen,
- om hem aan Zichzelf gelijk te maken.

Zodra hij echter de Eenheid van Onze Wil met de zijne verbrak,
- verloor hij het koninklijke Gewaad,
- verloor hij de Betovering, het Licht, het Geluk.
Hij keek naar zichzelf zonder het Licht van mijn Wil.

Door naar zichzelf te kijken,
- zonder de Betovering die hem in de ban hield,
leerde hij zichzelf kennen.
Hij schaamde zich en hij werd bang voor God.

Het ging zover dat zijn eigen natuur de droevige gevolgen hiervan voelde:

- hij voelde de kou en zijn naaktheid, en
- hij voelde de nood om zichzelf te bedekken.

Zoals onze Wil hem binnen de haven van immens Geluk hield,
zo plaatste zijn wil hem in de haven van ellende.

Onze Wil was alles voor de mens en daarin vond hij alles.

Het was terecht dat hij,
- uit Ons gekomen en
- levend in Onze Wil als Ons tedere kind,
daarvan zou leven.
Deze Wil voorzag in alles wat hij nodig had.

Daar hij van zijn eigen wil wilde leven,
- werd hij behoeftig in alles.
De menselijke wil kan immers niet in alle behoeften voorzien.
Hij bevat evenmin de Bron van het Goede in zichzelf.

Bijgevolg werd hij gedwongen om voor zichzelf te zorgen,
met ontberingen van de noodzakelijke dingen voor het leven.

Zie je nu wat het betekent om niet verenigd te zijn met mijn Wil?

Oh! Als iedereen dit wist, dan zouden zij slechts één verlangen hebben: dat mijn Wil op aarde komt heersen!

Indien Adam zich niet had teruggetrokken uit de Goddelijke Wil,
- dan had zijn natuur geen kleding nodig gehad.

Hij was niet beschaamd geweest omwille van zijn naaktheid.
Hij had ook nooit geleden van kou, hitte, honger en zwakte.

Deze natuurlijke dingen betekenden echter bijna niets. Zij waren eerder symbolen van het grote Goed dat zijn ziel verloren was.

Mijn dochter,
vooraleer Ik aan de pilaar vastgebonden werd om gezeseld te worden, wou Ik daarom ontkleed worden,
- om te lijden en om te herstellen voor de naaktheid van de mens,
toen hij zich ontded van het koninklijk Gewaad van mijn Wil.

Toen Ik Mijzelf ontkleed zag, omringd door vijanden die Mij bespotten, voelde Ik in Mij zo'n verwarring en pijn dat Ik huilde over de naaktheid van de mens.

Ik offerde mijn Naaktheid aan mijn Hemelse Vader,
- opdat de mens opnieuw bekleed zou worden
met het koninklijk Gewaad van mijn Wil.

Ik offerde mijn Bloed, mijn aan flarden gescheurd Vlees,
als losprijs, opdat dit Mij niet zou ontzegd worden.
Ik liet niet enkel mijn kleding wegnemen, maar ook mijn Huid,
- om de prijs te kunnen betalen en
- om te boeten
voor de misdaad van deze naaktheid van de mens.

Ik heb in dit mysterie zoveel Bloed vergoten,
- als Ik in geen ander heb vergoten.

Het was zoveel dat het voldoende was om hem te bedekken met een tweede kled, een kled van Bloed,
- om hem opnieuw te bedekken, te verwarmen en te wassen,
- om hem in staat te stellen om het koninklijk Gewaad van mijn Wil te ontvangen."

Toen ik dit hoorde, zei ik verwonderd:

Mijn geliefde Jezus,
Omdat de mens zich aan uw Wil onttrok, moest hij zich kleden en hij schaamde zich en hij was bang.

U deed echter altijd de Wil van de Hemelse Vader,
U was Eén met Hem en uw Mama kende nooit haar eigen Wil.

Toch hadden U beiden ook kleding en voedsel nodig en U voelden ook de kou en de hitte. Hoe is dat mogelijk?

Jezus voegde eraan toe: "Mijn dochter, toch dit juist.

De mens schaamde zich voor zijn naaktheid en was onderhevig aan veel natuurlijke ellende, omdat hij de zoete betovering van mijn Wil verloren was.

Het was zijn ziel die kwaad deed en niet zijn lichaam.
Het lichaam was echter indirect medeplichtig aan de slechte wil van de mens. Zijn natuur bleef als ontheiligd door zijn slechte wil.
Bijgevolg voelden zowel de ziel als het lichaam de pijn van het begane kwaad.

Wat Mij betreft, Ik deed altijd de Allerhoogste Wil.
Ik kwam echter niet om een onschuldige mens te vinden, een mens van voor de zonde.
Integendeel, Ik kwam om een zondige mens te vinden, met al zijn ellende.

Bijgevolg moest Ik Mijzelf gelijk maken aan de mensen,
- al hun kwaden op Mij nemen, en
- Mijzelf onderwerpen aan alle levensbehoeften,
alsof Ik één van hen was.

In Mij was echter dit Wonder:
Als Ik het wou, had Ik niets nodig, noch kleding, noch voedsel, noch iets anders.
Ik wilde er echter geen gebruik van maken uit Liefde voor de mens.

Ik wilde Mijzelf in alles opofferen,
- zelfs in de meest onschuldige dingen die door Mij geschapen zijn,
om mijn vurige Liefde voor hem te bewijzen.

Meer nog, dit diende om van mijn Goddelijke Vader te bekomen, dat Hij, uit eerbied voor Mij en voor mijn wil,
- die zich volledig aan Hem opgeofferd had,
het edele koninklijke Gewaad van Onze Wil aan de mens zou teruggeven."

BvdH 17 - 1 juli 1924 - Het Bloed van Jezus is de verdediging van de mensen voor de rechten van de Goddelijke Gerechtigheid. Iemand die zichzelf aan God geeft, verliest zijn rechten en verwerft het Goddelijke Recht op geluk.

Ik voelde mij erg bedrukt wegens het gemis van mijn aanbiddelijke Jezus. Oh! Hoe bloedde mijn hart ! Ik voelde mij onderworpen aan een voortdurende dood. Ik had het gevoel dat ik niet meer zonder Hem verder kon en dat mijn martelaarschap niet zwaarder kon zijn.

Ik probeerde Jezus te volgen in de verschillende mysteries van Zijn Passie en ik vervoegde Hem in het Mysterie van Zijn pijnlijke Geseling.

Op dat moment bewoog Hij zich in mijn binnenste en Hij vulde mij helemaal met Zijn aanbiddelijke Persoon.

Toen ik Hem zag, wilde ik Hem vertellen over mijn moeilijke toestand. Jezus legde mij echter het zwijgen op en **Hij zei mij**:

"Mijn dochter, laten wij samen bidden.

Er zijn bepaalde droevige tijden waarin mijn Gerechtigheid zichzelf niet meer kan stoppen vanwege het kwaad dat de mensen bedrijven, en de aarde wil overspoelen met nieuwe plagen.

Bijgevolg is het Gebed in mijn Wil noodzakelijk.

Het strekt zich over allen uit en is een Verdediger van de mensen.

Het voorkomt met zijn Kracht, dat mijn Gerechtigheid, dichtbij de mens komt en hem treft."

Hoe mooi en ontroerend was het om Jezus te horen bidden!

Ik vergezelde Hem in het droevige mysterie van Zijn Geseling. Hij liet zijn Bloed overvloedig uit zich stromen.

En ik hoorde Hem zeggen:

"Mijn Vader, Ik bied U Mijn Bloed aan.

Alstublieft, laat het alle intelligenties van de mensen bedekken,

- al hun slechte gedachten verijdelen,
- het vuur van hun hartstochten temperen en
- heilige intelligenties doen herrijzen.

Moge dit Bloed hun ogen bedekken en hun zicht versluieren,
 - zodat de smaak voor slechte genoegens niet bij hen binnendringt,
 en zij zich niet bevuild met de modder van de aarde.

Moge Mijn Bloed

- hun mond bedekken en vullen, en
- hun lippen lam leggen voor godslasteringen, voor eden, voor al hun slechte woorden.

Mijn Vader, moge Mijn Bloed hun handen bedekken en in hen de schrik zaaien voor zovele slechte daden.

Moge dit Bloed in Onze Eeuwige Wil rondgaan

- om allen te bedekken, te verdedigen en
- om een Wapen zijn voor de mensen als verdediging voor de rechten van Onze Gerechtigheid."

Wie kan zeggen hoe Jezus bad, en wat Hij allemaal zei!

Hierna zweeg Hij. Ik voelde dat Jezus in mijn binnenste

- mijn kleine en arme ziel in Zijn handen nam,
- kneep, aanraakte, en bekeek.

Ik zei Hem: 'Mijn liefste, wat doet U?

Is er iets in mij dat U mishaagt?'

Hij zei: "Ik werk en verruim je ziel in mijn Wil.

Bovendien hoef Ik je geen rekenschap te geven van wat Ik doe.

Je hebt jezelf immers volledig aan Mij gegeven.

Bijgevolg heb jij jouw rechten verloren en alle rechten zijn van Mij.

Weet je wat jouw enige recht is?

Dat mijn Wil de jouwe is en dat Hij je alles geeft wat je gelukkig kan maken in de tijd en in de eeuwigheid."

Zeventiende Uur - Van 9 uur tot 10 uur.

Jezus wordt gekroond met doornen. Hij wordt aan de mensen voorgesteld: "Ecce Homo!" Hij wordt veroordeeld tot de dood.

BvdH 5 - 12 oktober 1903 - Betekenissen van de kroning met doornen.

Deze ochtend zag ik mijn aanbiddelijke Jezus in mijn binnenste,
- gekroond met doornen.

Toen ik Hem in die toestand zag, zei ik Hem:

'Mijn lieve Heer, waarom was uw Hoofd jaloers op uw gezeselde Lichaam dat zoveel geleden had en zoveel Bloed vergoten had?

Uw Hoofd wilde niet overtroffen worden door Uw lichaam, dat geëerd was met zoveel lijden. Daarom zette U zelf uw vijanden aan om U te kronen met een zo pijnlijke en kwellende doornenkroon.'

Jezus zei:

'Mijn dochter, deze doornenkroning heeft vele betekenissen. Hoeveel Ik ook spreek, er valt nog altijd veel te zeggen.

De reden waarom mijn Hoofd geëerd wilde worden,
- niet in zijn deelname aan het algemeen Lijden,
maar door zijn apart en speciaal aandeel in het Lijden,
en door zijn eigen Bloed vergieten,
- bijna als concurrerend met het lichaam,
is bijna onbegrijpelijk voor een geschapen geest.

De reden is dat :

het Hoofd het gehele lichaam en de gehele ziel verenigt,
zodanig dat, zonder het hoofd, het lichaam niets is.
Zozeer zelfs, dat je zonder de andere ledematen kan leven.
Het is echter onmogelijk om zonder het hoofd te leven.
Dit is immers het essentiële deel van de gehele mens.

In feite, wanneer het lichaam zondigt of goed doet,
dan leidt het hoofd het lichaam.
Het lichaam is immers niets anders is dan een instrument.

Het lijden van mijn Hoofd was er

- om de mens de orde en de heerschappij terug te geven.

Mijn Hoofd moest voor hen verdienen

- dat nieuwe hemelen van Genaden en

- nieuwe werelden van Waarheden

in de menselijke geest zouden binnentreden,

- dat zij de nieuwe hellen van zonden zouden verwerpen waardoor de mensen zover gaan dat zij zichzelf tot verachtelijke slaven van verachtelijke hartstochten maken.

Mijn Hoofd wilde de hele menselijke familie kronen

- met glorie, eer en luister.

Daarom wilde Ik eerst mijn Mensheid kronen en eren,

- al was het met een zeer pijnlijke doornenkroon.

Deze Kroon was een symbool van de onsterfelijke kroon

- die Ik aan de mensen teruggaf,

die weggenomen was door de zonde.

Bovendien betekent de Doornenkroon

- dat er geen glorie en eer is zonder doornen,

- dat er nooit heerschappij over hartstochten en verwerving van deugden kan zijn,

zonder dat je jezelf diep in het vlees en in de geest geprikt voelt.

- dat waarlijk heersen betekent jezelf beheersen door de prikken van versterving en opoffering.

Verder betekenden deze Doornen

- dat Ik de ware en enige Koning ben.

Enkel een ziel die Mij tot Koning van haar hart maakt

- geniet vrede en geluk.

En Ik maak haar koningin van Mijn eigen Koninkrijk.

Al die beekjes Bloed die van mijn Hoofd stroomden,

waren vele kleine stromen die de menselijke intelligentie verbonden

- aan het besef van mijn Soevereiniteit over hen."

Maar wie kan zeggen wat ik allemaal voel in mijn binnenste?

Ik heb de woorden niet om het uit te drukken. Sterker nog, het weinige dat ik gezegd heb, is volgens mij onsamenhangend.

Maar ik denk dat dit zo is als je spreekt over de dingen van God, zo hoog en verheven is het onderwerp waarover je spreekt. Omdat God ongeschapen is en wij geschapen, kan je enkel stamelend over Hem spreken.

BvdH 11 - 24 april 1915 - Wat Jezus leed in de Doornenkroning kan door een geschapen verstand niet begrepen worden. Zijn Hoofd werd veel pijnlijker doorboord door alle kwade gedachten van de mensen dan door die doornen.

Ik was in mijn gewone toestand en ik dacht aan hetgeen de gezegende Jezus leed toen Hij met doornen gekroond werd.

Jezus maakte zichzelf zichtbaar en **Hij zei mij** :

"Mijn dochter, de Pijnen die Ik leed zijn niet te begrijpen door een geschapen verstand.

Mijn geest werd veel pijnlijker doorboord door alle slechte gedachten van de mensen dan door die doornen, in die mate dat geen enkel van hun gedachten Mij kon ontgaan.

Ik voelde hen allemaal in Mij. Ik voelde dus

- niet alleen de doornen, maar
- ook de afschuw voor de zonden die die doornen Mij gaven."

Ik keek naar mijn beminnelijke Jezus. En ik zag Zijn allerheiligste Hoofd omringd door doornspaken die van binnen uit Hem kwamen.

Alle gedachten van de mensen waren in Jezus.

Ze gingen van Jezus in hen en van hen naar Jezus.

En zij bleven als met elkaar verbonden.

Oh! Wat heeft Jezus geleden!

Toen voegde Hij eraan toe: "Mijn dochter, alleen de zielen die in mijn Wil leven kunnen Mij een echt eerhertel geven en Mij verlossen van zo'n scherpe doornen.

Zij leven in mijn Wil en omdat mijn Wil overal is, vinden zij zichzelf in Mij en in iedereen.

Zij dalen af in de mensen en stijgen op naar Mij, en brengen Mij eerherstel voor alles. Zij brengen Mij tot rust.

En zij veranderen in de geest van de mensen duisternis in Licht."

BvdH 14 - 19 augustus 1922 - De Pijnen die de Godheid Jezus innerlijk liet lijden. De pijnen van de Passie waren schaduwen en schimmen van de innerlijke Pijnen.

Terwijl ik in mijn gewone toestand was, liet de lieve Jezus mij een deel van Zijn pijnen en Zijn dood lijden, die Hij voor elk schepsel onderging.

Vanuit mijn kleine pijnen kon ik begrijpen hoe verschrikkelijk en dodelijk de pijnen van Jezus geweest waren.

Toen zei Hij mij:

"Mijn dochter, mijn Pijnen zijn onbegrijpelijk voor de menselijke natuur.

De pijnen van Mijn Passie waren schaduwen of schimmen van Mijn innerlijke Passie.

Mijn innerlijke Pijnen werden Mij opgelegd door een Almachtige God. En geen vezel kon Zijn Hand ontwijken

De Pijnen van mijn Passie werden mij aangedaan door mensen, die
- noch almachtig
- noch alziend
waren.

Ze waren ook niet in staat
- noch om te doen wat ze wilden,
- noch om in elke vezel in Mij door te dringen.

Mijn innerlijke Pijnen werden geïncarneerd.
Mijn Mensheid werd getransformeerd
- in spijkers,
- in doornen,
- in gesels,
- in wonden,
- in martelaarschap,
zo wreed dat ze Mij voortdurend de dood bezorgden.
Zij konden niet gescheiden worden van Mij.
Zij vormden Mijn eigen Leven.

Anderzijds waren die van mijn Passie buiten Mij.
Het waren doornen en spijkers die naar binnen gedreven konden

worden, en uiteindelijk ook verwijderd konden worden.
En alleen al de gedachte dat een pijn kan worden verwijderd,
is een opluchting.

Mijn innerlijke Pijnen waren gevormd in mijn eigen Vlees.

Er was geen hoop

- dat zij verwijderd konden worden, of
- dat de scherpste van een doorn of van het doorboren van de nagels minder zou worden.

Mijn inwendige pijnen waren zo groot en zo talrijk
dat Ik de pijnen van mijn Passie aanvoelde als een verlichting en
als liefkozingen die aan mijn inwendige pijnen gegeven werden.

Beide verenigd gaven het ultieme bewijs van mijn grote,
overmatige Liefde voor de redding van de zielen.

Mijn uitwendige Pijnen waren stemmen die iedereen opriepen
om de oceaan van mijn innerlijke Pijnen binnen te gaan,
om hen te laten begrijpen hoeveel hun verlossing Mij heeft gekost.

Vanuit jouw eigen innerlijke pijnen, die Ik je meedeelde, kan je de
continue Intensiteit van de Mijne min of meer begrijpen.

Daarom, wees moedig.

De Liefde spoort Mij hiertoe aan."

**Jezus wordt door Pilatus aan het volk voorgesteld.
"Ecce Homo"**

**BvdH 4 - 6 maart 1903 - De betekenis van de woorden: 'Ecce
Homo'.**

Nadat ik veel geleden had, liet de gezegende Jezus zich in mijn
binnenste zien en **Hij zei mij:**

"Zullen wij gaan kijken of de mensen Mij willen?"

En ik: " Ze zullen U zeker graag willen, want U bent de meest

beminnelijke Mens. Wie zou durven U niet te willen?"

Hij zei: "Laten wi gaan, en dan zal je zien wat zij doen."

Dus gingen we. Toen we aankwamen op een plek waar veel mensen waren, kwam Zijn hoofd uit mijn binnenste en Hij sprak die woorden die Pilatus sprak toen hij Hem aan het volk toonde:

"Ecce Homo" - 'Ziehier de Mens'.

Ik begreep dat de bedoeling van die Woorden was, om hen te vragen of zij wilden dat de Heer

- zou regeren als hun Koning, en
- heerschappij zou hebben in hun harten, gedachten en werken.

Zij antwoordden: "Neem Hem weg. Wij willen Hem niet.

Of liever, kruisig Hem,
zodat elke herinnering aan Hem vernietigd wordt."

Oh! Hoe vaak werden deze taferelen herhaald!

De Heer zei tegen iedereen: ***"Ecce Homo"***.

Terwijl Hij dat zei, ontstond er een geroezemoes - een verwarring.

Sommigen zeiden: "Ik wil Hem niet als mijn Koning - ik wil rijkdom",

- een ander, "plezier",
- een ander, "eer",
- sommigen "waardigheden",
- en nog veel meer.

Ik luisterde met afschuw naar die stemmen.

De Heer zei mij:

"Heb je gezien hoe niemand Mij wil?

Toch is dit niets.

Laten wij ons tot de gelovige klasse wenden en zien of zij Mij willen.

Zo bevond ik mij temidden van priesters, bisschoppen, gelovige vrouwen en vromen.

Met welluidende stem **herhaalde Jezus:** ***"Ecce Homo"***.

En zij zeiden: "We willen Hem, maar we willen ook onze troost."

Anderen: "Wij willen Hem, maar samen met ons eigenbelang."

Anderen antwoordden: "Wij willen Hem, maar samen met achting en eer. ...Wat doet een religieus met achting?"

Nog anderen antwoordden: "Wij willen Hem, maar samen met enige bevrediging van de mensen : Hoe kan je alleen leven en zonder iemand die ons bevredigt?"

Sommigen wilden op zijn minst bevrediging in het Sacrament van de Biecht. Maar bijna niemand wilde Hem alleen.
Er ontbraken ook geen personen die helemaal niets om Jezus Christus gaven.

Diep bedroefd, **zei Hij mij:**

"Mijn dochter, laten wij ons terugtrekken.

Heb je gezien hoe niemand Mij wil?

Of hoogstens willen zij Mij samen met iets dat hen bevalt.

Ik ben daar niet tevreden mee.

Echt heersen is immers 'alleen' heersen."

Terwijl Hij dit zei, bevond ik me terug in mezelf.

BvdH 19 - 20 juni 1926 - "Ecce Homo". Jezus voelde evenveel keer de dood als de mensen uitriepen: "Kruisig Hem!"

Ik had zeer bittere dagen doorgemaakt vanwege de ontbering van mijn lieve Jezus en ik voelde dat ik het niet langer kon verdragen.
Ik kreunde onder een druk die mijn ziel en lichaam verpletterde.

Ik verlangde naar mijn Hemelse Vaderland, waarin ik zelfs geen moment zonder Hem zou zijn,
die mijn hele Leven is en mijn hoogste en enige Goed.

Toen ik mezelf zonder Jezus in een uiterste nood bevond,
voelde Ik mij volledig van Hem gevuld worden, zodanig dat ik overbleef als een sluier die Hem bedekte.

Ik dacht aan de pijnen van zijn Lijden en vergezelde Hem,
vooral aan het moment dat Pilatus Hem aan het volk toonde,
en zei: '**Ecce Homo**'

Toen **zei mijn lieve Jezus mij:**

"Mijn dochter, toen Pilatus 'Ecce Homo' zei, riepen allen uit:
Kruisig Hem, kruisig Hem - wij willen Hem dood!"

En dat deden ook mijn allerheiligste Vader en mijn onafscheidelijke en doorboorde Mama. En niet alleen zij die aanwezig waren, maar alle afwezigen en alle generaties, van verleden en toekomst.

En als iemand het niet met woorden zei, dan zei hij het met feiten.
Er was immers niemand die zei dat hij Mij levend wilde hebben.
En zwijgen is een bevestiging van wat anderen willen.

Deze doodskreet van allen was zo ontzettend pijnlijk voor Mij.
Ik voelde evenveel keer de dood als mensen die riepen:
"Kruisig Hem!"

Ik voelde mij alsof ik verdrong door de pijnen en door de dood.
Meer nog, omdat Ik kon zien
- dat elke dood van Mij niet voor iedereen Leven zou brengen, en
- dat degenen die Leven ontvingen vanwege mijn Dood niet de volledige vrucht van mijn Lijden en Dood zouden ontvangen.

Mijn verdriet was zo groot, dat mijn kreunende Mensheid op het punt stond te bezwijken en haar laatste Adem uit te blazen.

Terwijl Ik stervende was, toonde mijn Allerhoogste Wil met Zijn Alziendheid aan mijn stervende Mensheid allen
- die de Eeuwige Wil in zich zou laten heersen met absolute heerschappij,
- die de volledige vrucht van mijn Lijden en Dood zouden nemen.

Onder hen was mijn lieve Moeder, als hun Hoofd.
Zij naam in bewaring :
- al mijn Goeds en
- al de Vruchten van mijn Leven, Lijden en Dood.

Niet één Ademtocht van Mij liet zij verloren gaan, noch verzuimde zij de kostbare vruchten ervan onder haar bescherming te houden.

En via Haar worden zij overgedragen aan
- de kleine pasgeborene van mijn Wil en
- allen
in wie de Allerhoogste Wil zijn Leven en zijn Koninkrijk zal hebben"
(...)

Bij het scheppen van de mens plaatste God evenveel zaden van geluk in hem als dingen die Hij schiep.

Mijn arme geest dacht na

- over vele dingen in verband met de Goddelijke Wil, vooral
- over hoe Zijn Koninkrijk kon komen,
- over hoe het zich kon verspreiden...

en vele andere dingen die niet op papier hoeven gezet te worden.

Mijn geliefde Jezus, bewoog zich in mijn binnenste en **Hij zei mij**:

"Mijn dochter, als Rome het primaat van mijn Kerk heeft, dan heeft zij dat te danken aan Jeruzalem".

Het begin van de Verlossing was immers juist in Jeruzalem.

In dat vaderland, uit de kleine stad Nazareth koos Ik mijn Maagdelijke Moeder. Ikzelf ben geboren in de kleine stad Bethlehem. En al mijn apostelen kwamen uit dat thuisland.

En hoewel zij, ondankbaar, mij niet wilde erkennen en het Goeds van mijn Verlossing verwierp, kan niet worden ontkend dat de oorsprong, het begin, de eerste mensen die het Goede ervan ontvingen, uit deze stad kwamen.

De eerste verkondigers van het evangelie, zij die het katholicisme in Rome vestigden, waren mijn apostelen, allemaal uit Jeruzalem, dat wil zeggen, uit dit vaderland.

Nu zal er een uitwisseling plaatsvinden:

Jeruzalem gaf aan Rome het Leven van de Godsdienst en dus van de Verlossing. Rome zal aan Jeruzalem het Koninkrijk van de Goddelijke Wil geven.

Dit is echt zo.

Ik koos een Maagd uit het stadje Nazareth voor de Verlossing, Ik heb nu een andere maagd gekozen in een kleine stad in Italië, - die bij Rome hoort, aan wie de zending van het Koninkrijk van het Goddelijke Fiat is toevertrouwd.

En omdat dit in Rome bekend moet zijn,
- net zoals mijn komst op aarde bekend werd in Jeruzalem,
zal Rome de grote eer hebben Jeruzalem te belonen voor het grote
geschenk dat van haar ontvangen is, namelijk de Verlossing,
- door haar het Koninkrijk van mijn Wil bekend te maken.

Dan zal Jeruzalem berouw hebben over haar ondankbaarheid.
Zij zal het Leven omarmen van de Godsdienst die zij aan Rome
gegeven heeft.

En zij zal zeer dankbaar van Rome het Leven en het grote
Geschenk van het Koninkrijk van mijn Goddelijke Wil ontvangen.

Niet alleen Jeruzalem, maar alle andere naties zullen van Rome het
grote Geschenk ontvangen van

- het Koninkrijk van mijn Fiat,
- de eerste verkondigers,
- zijn Evangelie,

alles vol vrede, geluk en herstel van de schepping van de mens.

Niet alleen zullen mijn Geschriften

- Heiligheid, Vreugde, Vrede en Geluk brengen.

Ook de gehele Schepping, die met hen wedijvert,

zal elk van de Gelukzaligheden laten zien,

- die elk geschapen ding bevat.

En zij zal hen over de mensen uitstorten.

Toen Wij de mens schiepen, plaatsten Wij in zijn wezen
de zaden van al de Gelukzaligheden die elk geschapen ding bezit.

Wij maakten het binnenste van de mens als een akker die alle
zaden van Geluk bevatte.

Zo zeer zelfs, dat hij in zichzelf alle smaken kon proeven en alle
gelukzaligheden van de geschapen dingen in zich kon opnemen.

Als de mens deze zaden niet zou bezitten,
dan zou hij de zintuigen van smaak en reuk missen,
om te kunnen genieten

- van wat God van Zichzelf in de hele Schepping gelegd heeft.

Door te zondigen veroorzaakte de mens

dat al deze zaden van Geluk,

- die God in hem gelegd had, toen Hij hem schiep,
ziek werden.

En hierdoor verloor hij de smaak
om te kunnen genieten van al het Geluk dat de Schepping bevat.

Het gebeurde als met een arme zieke,
die niet kan genieten van alle smaken die voedsel bevat.
Integendeel, hij voelt zich zwaar.

Het voedsel zelf verandert in pijn. Alles geeft hem misselijkheid.
En als hij voedsel neemt, is het niet omdat hij ervan geniet,
maar om niet te sterven.

Anderzijds voelt iemand die gezond is, smaak, kracht en warmte.
Omdat zijn maag de kracht heeft om de elementen in het voedsel
op te nemen. En hij geniet ervan.

Hetzelfde gebeurde bij de mens.
Door te zondigen, veroorzaakte hij
dat het zaad en de kracht
- om te kunnen genieten van al het Geluk dat de Schepping bevat,
ziek werden.
En vaak veranderen zij in pijn.

Welnu, met de terugkeer van de mens in mijn Goddelijke Fiat,
zullen de zaden gezond worden.
En hij zal de kracht verwerven om al het geluk dat aanwezig is in de
orde van de Schepping, te assimileren en te genieten.

Een wedloop in geluk zal voor hem beginnen.
Alles zal naar hem glimlachen.
En de mens zal opnieuw gelukkig zijn,
- zoals God hem geschapen had."

Achttiende Uur – Van 10 uur tot 11 uur.
Jezus neemt het Kruis op en gaat naar de Calvarieberg.
Hij wordt beroofd van zijn klederen.

BvdH 6 - 17 december 1903 - De aanbidding van de Heilige Maagd bij de ontmoeting met Jezus tijdens Zijn Kruisdraging.

Ik was in mijn gewone toestand en ik zag gedurende enkele ogenblikken de gezegende Jezus met het Kruis op Zijn Schouders, op het moment dat Hij Zijn Allerheiligste Moeder ontmoette.

Ik zei Hem:

"Heer, wat deed uw Moeder in deze zeer droevige ontmoeting?

"Mijn dochter, zij deed niets anders dan een zeer diepgaande en eenvoudige daad van Aanbidding.

Hoe eenvoudiger een handeling,
hoe gemakkelijker zij zich verenigt met God,
- de Meest Eenvoudige Geest.

In deze daad heeft zij zichzelf in Mij versmolten.

En zij zette verder wat Ik Zelf in mijn binnenste deed.

Dit was immens aangenaam voor Mij,

- meer dan wanneer zij iets groters gedaan had.

In feite bestaat de ware geest van aanbidding hierin: de mens

- lost zichzelf op en

- bevindt zich in de Goddelijke Sfeer.

Hij aanbidt alles wat God doet en hij verenigt zich met Hem.

Denk je dat het echte aanbidding is

- wanneer de mond Mij aanbidt maar de geest ergens anders is,

- wanneer de geest Mij aanbidt maar de wil ver van Mij weg is?

- wanneer één kracht Mij aanbidt en de andere allemaal
ongeordend zijn?

Nee, Ik wil

- alles voor Mij, en
- alles in Mij wat Ik hem gegeven heb.

Dit is de grootste eredienst, de grootste daad van aanbidding, die een mens Mij kan geven."

BvdH 6 - 28 maart 1905 – Jezus ontmoet de ziel zonder ophouden.
--

...Toen ging ik verder met mijn gebruikelijk innerlijke werk van de Passie.

Ik bereikte het ogenblik van de ontmoeting van Jezus en Maria op de Kruisweg. Hij toonde zich en **Hij zei mij:**

"Mijn dochter,
Ik ontmoet de ziel ook zonder ophouden.

indien Ik in Mijn ontmoeting met de ziel, haar bezig vind

- met het uitoefenen van deugden,
- in vereniging met Mij,

dan vergoedt zij Mij het verdriet dat Ik leed toen Ik mijn Moeder ontmoette, die zo bedroefd was vanwege Mij."

BvdH 7 - 27 juli 1906 - Jezus heeft de zielen met Geschenken beladen in het Kruis en Zich met hen verenigd.
--

Deze morgen liet mijn aanbiddelijke Jezus Zichzelf zien terwijl Hij het Kruis omhelsde en **ik dacht bij mezelf:**

Wat waren Zijn Gedachten bij het ontvangen van het Kruis?

Hij zei mij:

"Mijn dochter, toen Ik het Kruis ontving,
- omarmde Ik het als mijn dierbaarste schat.

Want in het Kruis was de Bruidschat voor alle zielen en huwde Ik met hen.

Toen Ik naar het Kruis keek ,
- naar de lengte en de breedte ervan
verheugde Ik Mij.

Ik zag erin voldoende bruidsschatten voor al mijn bruiden.
Niemand van hen kon vrezen zich niet met Mij te kunnen verenigen.
Ik hield immers in mijn eigen Handen - in het Kruis - de prijs van
hun bruidsschat.

Maar alleen op deze voorwaarde:
indien de ziel de kleine Geschenken aanvaardt die Ik haar stuur,
- en dat zijn de kruisen,
als belofte dat zij Mij aanvaardt als Echtgenoot,
dan wordt het huwelijk gesloten.
En dan geef Ik haar het Geschenk van de Bruidsschat.

Als zij daarna de Geschenken niet aanvaardt,
- dat wil zeggen, als zij niet berust in Mijn Wil,
wordt alles ongedaan gemaakt.

En zelfs als Ik haar wil verrijken, kan Ik dat niet.
Want om een huwelijk te vormen is de wederzijdse wil nodig.
En als de ziel mijn Geschenken niet aanvaardt,
betekent dit dat zij het huwelijk niet wil accepteren."

BvdH 9 - 2 september 1910 – Je moet aandacht schenken aan wat je moet doen, niet aan geroddel.

Ik dacht aan Jezus toen Hij het Kruis naar Golgotha droeg,
- vooral aan het moment dat Jezus de vrome vrouwen ontmoette.
Hij vergat Zijn Pijnen en Hij hield Zich bezig met het troosten,
antwoorden en ook onderrichten van die arme vrouwen.

Alles in Jezus was Liefde!
Hij was degene die getroost moest worden
en toch was Hij aan het troosten.
En in wat voor toestand troostte Hij!

Hij was helemaal bedekt met Wonden.
Zijn hoofd was doorboord met de meest priemende doornen.
Hij liep waggelend en bijna stervend onder het Kruis
en Hij troostte anderen!

Wat een voorbeeld, wat een vernedering voor ons!
Een klein kruis is genoeg om ons de plicht om anderen te troosten
te doen vergeten!

Ik herinnerde mij dat Jezus mij dikwijls aanmoedigde
om Hem na te volgen in dit ogenblik van Zijn Passie,
in momenten dat ik
- omringd was door mensen en
- bedrukt door lijden of door het gemis van Jezus dat mijn innerlijk
doorboorde en verscheurde.

En hoewel ik met verbitterheid gevuld was,
- tot in het merg van mijn botten,
probeerde ik mezelf te vergeten
- om anderen te troosten en te onderrichten.

Nu, ben ik echter vrij en heb geen mensen meer rondom mij
- vanwege en dankzij gehoorzaamheid.

Ik dankte Jezus dat ik niet langer in die omstandigheden verkeerde.
Ik voel dat ik vrijer kan ademen, dat ik alleen met mezelf bezig kan
zijn.

Jezus bewoog zich in mijn binnenste en **Hij zei mij**:

"Mijn dochter, toch was het voor Mij een opluchting
En Ik voelde Mij verfrist,
- vooral in hen die werkelijk kwamen om goed te doen.

In deze tijd is er een groot gebrek aan hen
- die een ware innerlijke geest in de zielen werpen.
Omdat zij deze zelf niet hebben,
- kunnen zij hem niet in anderen inbrengen

Zij leren zielen om lichtgeraakt, scrupuleus en licht te zijn,
- zonder een echte basis van onthechting van alles en iedereen.
Dit produceert steriele deugden, die gaan bloeien en dan sterven.

Sommigen denken dat zij vooruitgang boeken met zielen,
- omdat zij stiptheid en nauwgezetheid bereiken.
Maar in plaats van vooruitgang,
- zijn dit ware hindernissen die de zielen ruïneren.
En mijn Liefde blijft bij hen met een lege maag.

Ik heb jou veel Licht over de innerlijke Wegen gegeven.
En Ik heb je de Waarheid over ware Deugden en ware Liefde laten begrijpen.

Jij bent in de Waarheid.
Dus door jouw mond kon Ik anderen de Waarheid laten begrijpen,
- de Waarheid over het ware pad van deugden.
En Ik was hierover tevreden."

En ik:

'Maar, gezegende Jezus, na het gebrachte offer gingen zij roddelen. En zo heeft de gehoorzaamheid, terecht, de komst van mensen verboden.'

En Jezus: "het is verkeerd dat je aandacht schenkt aan geklets,
- in plaats van aan het goede dat je geacht wordt te doen.

Ook over Mij werd geroddeld.
Als Ik daar aandacht aan besteed had
- zou Ik de Verlossing van de mens niet volbracht hebben.

Daarom, moet je aandacht schenken aan wat je moet doen,
- en niet aan wat mensen zeggen.
En het geroddel blijft bij degenen die het maken."

BvdH 10 - 12 november 1910 - Evenveel als Luisa zich aan Jezus geeft, evenveel, en verdrievoudigd, geeft Jezus Zichzelf aan haar.

Ik dacht aan de gezegende Jezus toen Hij het kruis naar Golgotha droeg, vooral toen Hij Veronica ontmoette.
Zij bood Hem een doek aan zodat Hij zijn Gelaat kon drogen,
- dat druipte van het Bloed.

Ik zei tot mijn lieve Jezus:

'Mijn liefste, Jezus, Hart van mijn hart, als Veronica U een doek aanbood, dan wil ik U geen kleine doeken aanbieden om Uw Bloed te drogen.

Ik bied u echter

- mijn hart, mijn ononderbroken hartslag, al mijn liefde,
 - mijn kleine intelligentie,
 - mijn adem,
 - de circulatie van mijn bloed,
 - mijn bewegingen,
 - geheel mijn wezen
- om uw Bloed af te drogen.

Ik wil het Bloed niet alleen afdrogen van uw Gelaat,
- maar van uw gehele Heilige Mensheid.

Ik wil mezelf in evenveel stukjes scheuren als

- uw Wonden,
 - uw Verdriet
 - uw Bitterheid,
 - de druppels van het Bloed dat U vergoot,
- om die op al uw lijden te plaatsen,
- op sommigen mijn liefde,
 - op sommigen een verlichting,
 - op sommigen een kus,
 - op sommigen een genoegdoening,
 - op sommigen een daad van medeleven,
 - op sommigen een dankzegging, enz.

Ik wil niet dat een klein deeltje van mijn wezen, noch een druppel van mijn bloed overblijft zonder zich met U bezig te houden.
En weet U, o Jezus, wat ik als beloning wil?

Dat U in al de kleinste deeltjes van mijn wezen
- uw Beeld inprent en verzegelt.
Zodat ik, door U in alles en overal te vinden,
- mijn liefde kan vermenigvuldigen...'

Enz met alle andere onzin die ik zei.

Ik had nu de Communie ontvangen en ik keek in mezelf.
En ik zag in elk deeltje van mijn wezen, een gehele Jezus in een vlam. Deze vlam sprak van Liefde.

Jezus zei mij:

"Nu is mijn dochter tevreden gesteld.
Op evenveel manieren waarop zij zich aan Mij gegeven heeft,
- evenveel, en verdrievoudigd,
zijn de wijzen waarop Ik Mijzelf aan haar gegeven heb."

BvdH 11 - 10 april 1914 - Betekenis van het afrukken van de doornenkroon van het Hoofd van Jezus.
--

Deze morgen kwam mijn altijd beminnelijke Jezus als Gekruisigde.
Hij deelde Zijn Pijnen met mij.
Hij trok mij zo naar Zich toe, in de Zee van Zijn Lijden,
- dat ik dit bijna stap voor stap kon volgen.

Maar wie kan zeggen wat ik allemaal kon begrijpen?
Er zijn zoveel dingen dat ik niet weet waar ik moet beginnen.

Ik zal alleen zeggen wat ik zag.
Toen de doornenkroon van zijn Hoofd werd gerukt,
- omdat de doornen verhinderden dat het Bloed eruit kwam,
stroomde Zijn Bloed door die kleine gaatjes naar buiten.

Het stroomde over Zijn Gelaat, over Zijn haar, in grote rivieren.
En Het daalde neer over de gehele Persoon van Jezus.

Jezus zei:

"Dochter, deze doornen die mijn Hoofd prikken, prikken ook
- de trots, de hoogmoed,
- de meest verborgen wonden van de mens,
zodat de etter die zij bevatten naar buiten komt.

De doornen gedoopt in mijn Bloed
- zullen hem genezen, en
- hem de kroon teruggeven
die de zonde van hem weggenomen heeft."

BvdH 14 - 24 februari 1922 - Het kruis van iemand die leeft in de Goddelijke Wil wordt gelijk aan het Kruis van Jezus.

Ik was in mijn gewone toestand. Mijn altijd aanbiddelijke Jezus
toonde Zich op het moment dat Hij Zijn Kruis optilde en het op Zijn
allerheiligste Schouders plaatste.

Hij zei mij:

"Mijn dochter, toen Ik het Kruis ontving,
bekeek Ik het van boven tot beneden,
- om te zien welke plaats elke ziel in mijn Kruis zou innemen.

Onder de zovelen,
keek Ik met grotere liefde en besteedde Ik een grotere aandacht
- aan hen die Mijn Wil zouden aanvaarden en erin leven.

Ik keek naar hen.
En Ik zag hun kruis, lang en groot, net als het Mijne.

Mijn Wil vulde immers alles aan wat hun kruis miste,
- en maakte het langer en groter zoals het Mijne.
Oh! wat viel jouw lange kruis op:
- zo lang, vanwege zovele jaren in bed
- en je leed enkel om mijn Wil te vervullen.

Mijn kruis bestond er in

- om de Wil van mijn hemelse Vader te vervullen,
en het jouwe, om mijn Wil te vervullen.

Het ene gaf eer aan het andere.

En omdat zij allebei dezelfde grootte hadden, verenigden zij zich.

Mijn Wil bezit de kwaliteit

- om hardheid te verzachten, bitterheid te verzoeten,
- om korte dingen uit te breiden en te vergroten.

En toen Ik het Kruis op mijn Schouders voelde,

voelde Ik de zachtheid en de zoetheid van het kruis van de zielen

- die zouden lijden in mijn Wil.

Ah! Mijn Hart slaakte een zucht van verlichting.

De zachtheid van de kruisen van deze zielen liet mijn Kruis -
zich aanpassen aan mijn Schouders,

Het zakte er zo diep in, dat Het Mij een diepe Wonde bezorgde.

Hoewel het Mij een scherpe pijn gaf,

- voelde Ik ook de zachtheid en de zoetheid van de zielen
die zouden lijden in mijn Wil.

Mijn Wil is eeuwig.

Bijgevolg waren hun lijden, hun eerherstel, hun daden, aanwezig

- in elke druppel van mijn Bloed, in elke Wonde, in elke belediging.

Mijn Wil maakte hen als aanwezig

- bij de beledigingen uit het verleden,
vanaf het moment dat de eerste mens zondigde,
- bij de huidige en toekomstige beledigingen.

Zij waren degenen die Mij de Rechten van mijn Wil teruggaven.

Uit Liefde voor hen heb Ik de Verlossing verordend.

En als anderen er binnengaan,

dan is het omwille van deze zielen dat zij er in deelnemen.

Noch in de Hemel noch op aarde, geef Ik enig Goeds

- dat niet omwille van hen is."

Negentiende Uur - Van 11 uur tot 12 uur.
Jezus wordt gekruisigd.

BvdH 11 - 18 november 1913 - Wanneer de menselijke wil en de Goddelijke Wil tegenover elkaar staan, vormt de ene het kruis van de andere. Het kruis kan goed doen in de mate dat het verbonden is met de Wil van God.

Ik dacht aan mijn slechte toestand en hoe zelfs het kruis uit mij verbannen is. **Jezus zei mij** in mijn binnenste:
"Mijn dochter, wanneer twee wilsrichtingen tegenover elkaar staan, vormt de ene het kruis van de andere.

Zo is het ook tussen Mij en de mensen.
Wanneer hun wil tegenover de Mijne staat,
- vorm Ik hun kruis en zij het Mijne.
Ik ben de lange balk van het kruis, terwijl zij de korte zijn.
En elkaar kruisend vormen zij het kruis.

Nu, wanneer de wil van de ziel zich verenigt met de Mijne,
- zijn de balken niet langer gekruist, maar verenigd.
En daarom is het kruis niet langer een kruis.
Heb je dat begrepen?

En trouwens, Ik heb het kruis geheiligd.
Het was niet het kruis dat Mij heiligde.
Het is niet het kruis dat heiligt.
Het is de berusting in Mijn Wil die het kruis heiligt.

Daarom kan zelfs het kruis enkel zoveel goed doen
- als het verbonden is met mijn Wil.

En dit is niet alles.
Het kruis heiligt en kruisigt een deel van de persoon.
Terwijl mijn Wil niets ontziet en alles heiligt.
Hij kruisigt gedachten, verlangens, wil, affecties, hart - alles.

Mijn Wil is Licht en daarom toont Hij de ziel

- de noodzaak van deze heiliging en volledige kruisiging, zodanig dat zij Mij zelf aanspoort
- om het werk van mijn Wil aan haar te volbrengen.

Daarom zijn het kruis en de andere deugden tevreden

- zolang zij maar iets krijgen.

En als zij de mens met drie spijkers kunnen doorboren,

- beroemen ze zich op hun triomf.

Anderzijds is mijn Wil,

- die geen onvolledige werken kan verrichten, niet tevreden met slechts drie spijkers,
- maar wel met evenveel spijkers voor evenveel daden van mijn Wil die Ik voor het schepsel beschik."

BvdH 12 - 15 mei 1920 - De Goddelijke Wil bewerkt de volledige kruisiging in de ziel.

Ik klaagde tegen mijn lieve Jezus en ik zei Hem:

'Waar zijn Uw beloften?

Geen kruis meer, geen gelijkenis meer met U.

Alles is verdwenen.

Er rest mij niets anders dan te wenen om mijn pijnlijk einde.

Jezus was ontroerd en Hij zei mij in mijn binnenste:

"Mijn dochter, mijn kruisiging was compleet,

En weet je waarom?

Omdat zij gebeurde in de Eeuwige Wil van mijn Vader.

In deze Wil werd het Kruis zo lang en zo breed

- om alle eeuwen te omvatten.

Het drong door in elk hart, in het verleden, heden en toekomst,

- zodanig dat Ik gekruisigd bleef in het hart van elke mens.

Deze Goddelijke Wil sloeg spijkers door geheel mijn Innerlijk:

- in mijn Verlangens, in mijn Affecties en in mijn Hartslagen.

Ik kan zeggen dat Ik geen eigen leven had,

maar het Leven van de Eeuwige Wil,
- dat alle mensen in Mij omvatte en
- dat Mij voor allen wilde laten antwoorden.

Mijn Kruisiging kon nooit
- volledig zijn en zo ruim om alles te omvatten,
als de Eeuwige Wil niet de Acteur was geweest.
Ik wil dat de kruisiging ook in jou volledig is
en zich uitstrekt over allen.

Dit is de reden van de voortdurende oproep in mijn Wil.
Ik wil je aansporen
- om de gehele menselijke familie
bij de Allerhoogste Majesteit te brengen en
- om in naam van allen de daden te verrichten die zij niet doen,
en die zij zouden moeten doen.

Jezelf vergeten en gebrek aan zelfreflectie, zijn niets anders
- dan de spijkers die mijn Wil geslagen heeft.

Mijn Wil kan geen kleine, noch onvolledige werken volbrengen.
Hij plaatst Zichzelf als een kroon rond de ziel.
Hij wil haar in Zichzelf.
Hij verspreidt haar binnen de gehele sfeer van Zijn Eeuwige Wil,
en Hij legt de stempel van Zijn voltooiing op haar.

Mijn Wil
- ledigt het innerlijk van de mens van alles wat menselijk is, en
- plaatst in haar alles wat Goddelijk is.

Om zekerder te zijn, blijft Hij haar gehele innerlijk verzegelen
- met evenveel nagels
als menselijke handelingen leven kunnen hebben in de mens,
- om deze te vervangen door evenveel Goddelijke Handelingen.

Op deze manier komt de echte kruisiging in haar tot stand,
- niet gedurende een tijd,
- maar voor haar gehele leven."

**BvdH 14 - 6 juni 1922 - Door in de Goddelijke Wil te leven,
worden het kruis en de heiligheid gelijk aan die van Jezus.**

Ik dacht bij mezelf:

Hoe komt het dat mijn goede Jezus veranderd is tegenover mij?

Vroeger vond Hij het heerlijk om mij te laten lijden.

Alles was deelname aan spijkers en kruis.

Nu is alles verdwenen.

Hij heeft er geen plezier meer in mij te laten lijden

Als ik soms lijd, dan kijkt Hij zo onverschillig naar mij.

Hij toont niet langer die smaak van het verleden.'

Ik dacht hieraan en mijn lieve Jezus bewoog in mijn binnenste en
zuchtte. **Hij zei mij**

"Mijn dochter,

wanneer er fijnere smaken zijn, dan verliezen minder belangrijke
smaken hun verrukking, hun aantrekkelijkheid.

En daarom kijk je er onverschillig naar.

Het kruis bindt de Genade. Maar wie voedt het?

Wie laat het groeien tot de juiste grootte?

Mijn Wil.

Mijn Wil alleen voltooit alles en Hij maakt het mogelijk dat mijn
hoogste Ontwerpen in de ziel verwezenlijkt worden.

Als het niet in mijn Wil is,

- kan zelfs het Kruis, hoeveel kracht en grootsheid het ook bevat,
ervoor zorgen dat zielen halverwege blijven.

Oh! Hoe velen lijden!

Aangezien het voortdurend voedsel van mijn Wil echter ontbreekt,

- bereiken zij hun doel niet : de vernietiging van de menselijke wil.

En de Goddelijke Wil kan de laatste stoot niet geven,

- de laatste penseeltrek van Goddelijke Heiligheid.

Zie, je zegt dat spijkers en kruis verdwenen zijn.
Dat is niet juist, mijn dochter – niet juist !

Vroeger was je kruis klein en onvolledig.
Nu maakt mijn Wil, die jou in mijn Wil verheft, je kruis groot.

Elke handeling die je in mijn Wil verricht,
- is een nagel die jouw wil ontvangt.
Terwijl je in mijn Wil leeft, wordt je kruis zo groot,
- dat het je in elke mens verspreidt
En voor ieder van hen
- geeft het Mij dat Leven dat Ik hen gaf,
om Mij de Eer, de Glorie en het Doel te geven
- waarvoor Ik hem geschapen heb.

Zie, jouw kruis strekt zich niet alleen uit voor jou,
- maar voor elke mens.
Daarom zie Ik jouw kruis overal.
Voorheen zag Ik het alleen in jou, nu zie Ik het overal.

Je versmelting in mijn Wil,
- zonder persoonlijk belang,
- maar alleen om Mij te geven wat allen Mij moeten geven, en
- om al het goede dat mijn Wil bevat aan iedereen te geven,
is enkel van een Goddelijk Leven, niet van het menselijke.

Mijn Wil alleen vormt deze Goddelijke Heiligheid in de ziel.
Anderzijds waren jouw vorige kruisen menselijke heiligheid.

En dat wat menselijk is, hoe heilig het ook is,
- kan geen grote dingen doen, maar kleine.
En nog minder kan het de ziel verheffen
- tot heiligheid en
- tot samensmelting met de werking van haar Schepper.
Zij blijft altijd binnen de beperktheid van het schepsel.

Mijn Wil vernietigt echter alle menselijke belemmeringen,
en werpt de mens in de Goddelijke Immensiteit.

Alles wordt dan immens in haar:

- kruis, nagels, heiligheid, liefde, genoegdoening - alles.

Mijn doel in jou was niet de menselijke heiligheid,

- hoewel het nodig was om eerst de kleine dingen in jou te doen.

Dit is de reden waarom Ik zo verheugd was.

Ik heb je laten vooruitgaan en je laten leven in Mijn Wil,

Ik zag dat jouw kleinheid, jouw atoompje,

de Immensiteit omarmde

- om Mij liefde en glorie te geven voor alles en iedereen,

- om Mij alle rechten van de gehele Schepping te geven.

Dit heeft Mij zo blij gemaakt

- dat Ik in alle andere dingen geen smaak meer vind.

Daarom zal jouw kruis, jouw nagels, Mijn Wil zijn.

Hij zal je gekruisigd houden, en de ware kruisiging in jou voltooien

- niet met tussenpozen, maar voortdurend,

volledig gelijk aan de Mijne,

- zoals Ik gekruisigd verwekt werd en gekruisigd stierf.

Mijn Kruis werd enkel gevoed door de Eeuwige Wil.

En daarom werd Ik gekruisigd voor allen en voor ieder.

Mijn Kruis gaf iedereen het merkteken van Zijn Embleem."

BvdH 14 - 1 september 1922 – Verworpen Liefde verandert in een vuur van kastijding. De ziel in de Goddelijke Wil neemt deel aan de Pijnen van de afgewezen Liefde. De Pijn van Jezus bij het Zich verstikt voelen op het Kruis.

Terwijl ik in mijn gewone toestand was, liet mijn altijd beminnelijke Jezus Zich zien, zwaar hijgend en benauwd.

Wat Hem het meest bedrukte waren de vlammen van Zijn Liefde.

Zij kwamen uit Hem om een vrije loop te hebben.

Door de menselijke ondankbaarheid werden zij echter gedwongen om opnieuw opgesloten te worden.

Oh! Zijn Allerheiligste Hart werd verstikt door Zijn eigen Vlammen.
Het vroeg om een verfrissing.

Hij zei mij:

"Mijn dochter, verlicht Mij!

Ik kan het niet meer verdragen.

Mijn Vlammen verslinden Mij.

Laat Mij je hart verruimen om er mijn verworpen Liefde in te leggen
- en ook het verdriet van Mijn eigen Liefde.

Ah! De Pijnen van Mijn Liefde overtreffen al Mijn Pijnen tezamen."

Terwijl Hij dit zei, plaatste Hij Zijn Mond op de plaats van mijn hart
en Hij ademde er sterk in, zodanig dat ik het voelde opzwellen.

Toen raakte Hij het aan met Zijn handen,
- alsof Hij het groter wilde maken.

Hij ademde er opnieuw in.

Ik voelde me alsof ik ging sterven.

Hij lette echter niet op mij en ging door met erin te ademen.

Nadat Hij er diep in geademd had, sloot Hij het met Zijn Handen,
- alsof Hij een zegel aanbracht,

Op zo'n manier was er geen hoop meer
- dat ik verlichting zou kunnen krijgen.

Hij zei mij: "Dochter van mijn Hart,

Ik wilde mijn Liefde en mijn Pijn die Ik in jou gelegd heb, verzegelen,
om je te laten voelen hoe verschrikkelijk de pijn is

- van belemmerde Liefde,
- van afgewezen Liefde.

Mijn dochter, geduld!

Je zal veel lijden. Dit is de hevigste pijn.

Maar jouw Jezus, jouw Leven wil deze verlichting van jou."

Alleen Jezus weet wat ik voelde en leed.

Daarom geloof ik dat het beter is om het niet op papier te zetten.

Ik had een dag doorgebracht met het gevoel dat ik voortdurend stierf. In de nacht kwam mijn lieve Jezus terug.
Hij wilde de plaats van mijn hart opnieuw verder opblazen.

Ik zei Hem: 'Jezus, ik kan niet meer.
Ik kan al niet bevatten wat ik heb.
En U wilt er nog meer aan toevoegen?

Hij nam mij in Zijn Armen om mij Kracht te geven en Hij zei mij:

"Mijn dochter, moed, laat Mij doen.
Het is noodzakelijk, anders zou Ik je niet zoveel pijn geven.
Het kwaad heeft zo'n niveau bereikt
dat het noodzakelijk is dat je Mijn pijnen ondergaat,
- levendig, alsof Ik opnieuw op aarde leef.

De aarde staat op het punt vlammen te ontketenen
om de mensen te kastijden.

Mijn Liefde

- die naar hen toegaat om hen met Genaden te bedekken,
- wordt afgewezen en verandert in vuur om hen te treffen.

Daarom bevindt de Mensheid zich tussen twee vuren:

- vuur uit de Hemel en
- vuur van de aarde.

Er zijn zoveel misdaden

- dat deze vuren op het punt staan zich te verenigen.

De pijnen die Ik jou laat lijden

- vloeien tussen deze twee vuren en
- voorkomen dat zij zich verenigen.

Als Ik dat niet zou doen,

- zou alles voor de arme mensheid voorbij zijn.

Laat het Mij daarom doen.

Ik zal je Kracht geven en Ik zal bij jou zijn."

Terwijl Hij dit zei, ademde Hij opnieuw in mij.

Niet in staat om nog meer te verdragen,

vroeg ik Hem om mij met Zijn Handen aan te raken
om mij te ondersteunen en kracht te geven.

Jezus raakte me aan, ja.

Hij nam mijn hart in Zijn handen en kneep het zo stevig samen
dat Hij alleen weet wat Hij mij liet voelen.

Maar, niet tevreden met dit,

- nam Hij mijn keel stevig vast met Zijn handen,
zodanig dat ik de botten en de zenuwen van mijn keel voelde
knakken, zo erg zelfs, dat ik me verstikt voelde.

Hij liet mij geruime tijd in die toestand.

Toen zei Hij, één en al tederheid:

"Moed!

Dit is de toestand waarin de huidige generatie zich bevindt,

- en alle klassen.

De hartstochten die haar beheersen zijn zo talrijk
dat de mensen verdrinken

- door hun eigen hartstochten
- en door de lelijkste ondeugden.

De rottigheid, de modder, zijn zo groot

- dat zij op het punt staan hen erin te laten verzinken.

Daarom wilde Ik je de pijn laten lijden van het stikken van je keel:

- dit is de pijn van de extreme excessen.

Ik kan het niet langer aanzien om de mensheid te zien stikken in
haar eigen misdaden.

Daarom wilde Ik van jou een eerherstel.

Weet echter dat ook Ik deze pijn geleden heb.

Toen zij Mij kruisigden,

- hebben ze Mij aan het Kruis zodanig uitgerokken
dat dit al mijn zenuwen verscheurde,

- zodanig dat Ik hen voelde knakken en verdraaien.

De zenuwen van mijn Keel leden nog meer pijn en scheuren,

- zodanig dat Ik Mij verstikt voelde.

Het was de schreeuw van de mensheid,
- ondergedompeld door passies,
die mijn Keel omklemde en Mij overspoelde met pijn.

Mijn Pijn was verschrikkelijk en afschuwelijk. Ik voelde hoe de zenuwen en de botten van mijn keel uitgerokken werden, zodanig dat Ik alle zenuwen voelde knakken:
- van mijn hoofd,
- van mijn mond en
- zelfs van mijn ogen.

De spanning was zo groot dat Ik bij elke kleine beweging een dodelijke pijn voelde.
Ik kronkelde zo erg dat Ik op een afschuwelijke manier tegen het Kruis beukte, zodanig dat zelfs de vijanden verschrikt waren.

Daarom herhaal Ik je : moed!
Mijn Wil zal je Kracht geven voor alles."

Twintigste Uur - Van 12 uur tot 13 uur
Het Eerste Uur van de Doodsstrijd op het Kruis.

Het eerste Woord van Jezus.
"Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!"

BvdH 14 - 16 november 1922 - Effecten van de absolutie in de Goddelijke Wil.

(...) Daarna ontving ik de absolutie en ik zei in mezelf:
Mijn Jezus, ik wil haar ontvangen in Uw Wil.

Onmiddellijk, zonder mij tijd te geven, **voegde Jezus eraan toe**:
" Ik vergeef je in mijn Wil.

Terwijl Ik je de absolutie geef, maakt Mijn Wil de Woorden van de absolutie werkzaam,

- om vrij te spreken wie vrijgesproken wil worden, en
- te vergeven wie vergeving wil.

Mijn Wil omvat allen, niet slechts één persoon.

Wie wil, ontvangt echter meer een andere."

BvdH 18 - 21 oktober 1925 - Het verdriet van Jezus bij het wachten op de zondaar.

(...) Ik ging verder met het mij versmelten in de Goddelijke Wil.

Ik voelde verdriet

- voor elke belediging die ooit aan mijn Jezus gegeven werd, vanaf de eerste mens tot de laatste mens die op aarde zal komen.

Toen ik verdriet voelde, vroeg ik om vergiffenis.

Terwijl ik dit deed, zei ik tegen mezelf:

Mijn Jezus, mijn Liefde,

Het is voor mij onvoldoende om enkel verdrietig te zijn en vergiffenis te vragen. Ik zou elke zonde willen vernietigen,

- zodat U nooit, nooit meer, beledigd wordt.'

Jezus, bewoog zich in mijn binnenste en **Hij zei me**:
"Mijn dochter, Ik had een apart verdriet voor elke zonde.
En aan Mijn smart hing de vergiffenis voor de zondaar.

Mijn Verdriet is aanwezig in mijn Wil.
Het wacht daar op de zondaar wanneer hij Mij beledigt.

Zodanig dat wanneer hij verdriet heeft omdat hij Mij beledigd heeft,
mijn Verdriet kan neerdalen,
- om samen met hem verdriet te voelen en
- om hem onmiddellijk vergeving te schenken.

Hoevelen beledigen Mij echter en voelen geen verdriet?
Dus worden mijn verdriet en mijn vergeving in mijn Wil
- opgeschort, als geïsoleerd.

Dank je, mijn dochter, dat je in mijn Wil gekomen bent
- om gezelschap te houden met mijn Verdriet en met mijn
Vergeving.

Ga alsjeblieft door met je rondgangen in mijn Wil.
Maak mijn verdriet tot het jouwe.
En roep uit, bij elke beleding: "*Verdriet! Vergiffenis!*"
Dan ben Ik niet de enige
- die verdriet voelt en
- aanspoort tot vergiffenis.
Ik heb dan het gezelschap van het dochttertje van mijn Wil,
- die samen met Mij verdriet voelt."

Eenentwintig Uur - Van 13.00 tot 14.00 uur
Tweede uur van de Doodsstrijd op het kruis.
Tweede, derde en vierde Woord van Jezus

Tweede Woord van Jezus:
"Vandaag zal je met Mij in het Paradijs zijn"...

BvdH 20 - 21 november 1926 - Tederheid van Jezus op het moment van het sterven.

Ik voelde mij zeer bedroefd vanwege het plotse overlijden van één van mijn zussen.

De angst dat mijn beminnelijke Jezus haar niet bij Zich zou hebben, kwelde mijn ziel. Toen Jezus, mijn Allerhoogste Goed, kwam, vertelde ik Hem van mijn pijn.

Eén en al goedheid, **zei Hij mij:**

"Mijn dochter, wees niet bang.

Is er dan niet mijn Wil die de plaats inneemt:

- van alles,
- van de Sacramenten en
- van alle hulp die aan een arme stervende kan gegeven worden?

En dit is zeker zo als er niet de wil is van de persoon

- van het niet willen ontvangen van de Sacramenten en
- van alle hulp van de Kerk, die zij geeft, als een moeder, op dat uiterste moment.

Weet je, door haar plots van de aarde weg te nemen,

- heeft mijn Wil Mij ertoe aangezet
- om haar te omringen met de tederheid van mijn Mensheid.

Mijn Hart, menselijk en Goddelijk,

- had de meest tedere gevoelens,
- zodanig dat haar gebreken, haar zwakheden, haar passies,
- bekeken en gewogen werden
- op zo'n delikate en tedere wijze - oneindig en Goddelijk.

En wanneer mijn tederheid werkzaam is,

kan Ik enkel medelijden hebben en haar leiden in een veilige haven,
- als triomf van de tederheid van uw Jezus.

En dan, weet je niet dat daar waar menselijke hulp ontbreekt,
- Goddelijke hulp in overvloed aanwezig is?

Je vreest

- dat er niemand om haar heen was, en
- dat als ze hulp wilde, ze niemand had aan wie ze die kon vragen.

Ah! mijn dochter, op dat ogenblik houdt de menselijke hulp op.
Ze heeft geen waarde, noch effect.

Omdat de stervende in de Ene en Primaire Daad met zijn Schepper treedt. Het is aan niemand toegelaten om hier binnen te treden.

En dan, voor iemand die niet pervers is,

- dient een plotse dood

om te voorkomen dat de duivels kunnen optreden met

- hun listige verleidingen en angsten,

waarmee zij de stervende willen teisteren.

Zij voelen dat de stervende hen ontsnapt

- zonder dat zij hem kunnen verleiden en vervolgen.

Daarom, wat de mensen als ongenade beschouwen,

- is in vele gevallen meer dan Genade."...

BvdH 35 - 22 maart 1938 - Een ultieme blijk van Liefde op het moment van de dood.
--

"...Onze Goedheid en Onze Liefde zijn zodanig
dat Wij alle manieren en alle middelen gebruiken

- om de mens van de zonde te bevrijden,

- om hem te redden.

Wanneer Wij daar tijdens zijnr leven niet in slagen, geven Wij een laatste blijk van Liefde op het moment van zijn dood.

Je moet weten dat Wij op dat moment,

een ultieme blijk van Liefde aan de mens geven,
- haar voorzien van Onze Genaden, Liefde en Goedheid, en
door zoveel tederheden van Liefde te geven
- dat Wij de hardste harten kunnen zacht maken en winnen.

Wanneer de mens zich tussen leven en dood bevindt,
- tussen de tijd die op het punt staat te eindigen
en de Eeuwigheid die op het punt staat te beginnen,
- op het moment dat hij bijna zijn lichaam verlaat,
maak Ik, jullie Jezus, Mijzelf zichtbaar,
- met een lieflijkheid die in vervoering brengt,
- met een zoetheid die de bitterheid van het leven,
vooral op dat extreme moment, verzacht en verzoent.

Dan is er mijn Blik....

Ik kijk naar hem, met zoveel Liefde, om van hem
- een teken van berouw
- een teken van liefde,
- één aanvaarding van mijn Wil
te bekomen.

In dat moment van het verlies van elke illusie,
bij het zien en bij het met hun eigen handen aanraken,
- hoezeer Wij hen bemind hebben, en hen nog beminnen,
voelen de mensen zoveel pijn dat zij er spijt van hebben
- dat zij Ons niet bemind hebben.

Ze herkennen Onze Wil

- als de oorsprong en de voltooiing van hun leven en,
- als eerherstel accepteren zij de dood,
om een daad van Onze Wil te volbrengen.

In feite moet je weten dat als de mens
- zelfs niet één daad van de Wil van God doet,
de deuren van de Hemel niet geopend worden.

De mens wordt dan niet erkend

- als erfgenaam van het Hemelse Vaderland.

En de engelen en de heiligen

- kunnen hem dan niet in hun midden toelaten.

Hij zou er ook niet binnen willen gaan
- omdat hij weet dat het hem niet toebehoort.

Zonder Onze Wil is er geen ware Heiligheid en geen Redding.
Hoevelen werden gered door deze Blijk van tedere Liefde,
- met uitzondering van de meest perverse en meest koppige.
Alhoewel het volgen van de lange weg van het Vagevuur
- beter bij hen zou passen.

Het moment van de dood is Onze dagelijkse vangst.
We vinden de verloren mens."

Toen voegde Hij eraan toe:

"Mijn dochter, het moment van de dood is het moment van het verlies van de illusies.

Op dat moment komen alle dingen aan hem voorbij,
- het ene na het andere,
om te zeggen:
'Vaarwel, de aarde is voorbij voor jou.
Nu begint voor jou de eeuwigheid...'.
'

Het overkomt de mens zoals wanneer hij opgesloten zit in een kamer en iemand zegt hem:
"Achter deze kamer is een andere kamer, waarin God Zich bevindt,
- de Hemel, het Vagevuur, de Hel,
- kortom, de Eeuwigheid."

Hij ziet echter niets van deze dingen.
Hij hoort de anderen het zeggen.
Degenen die erover spreken kunnen dit echter ook niet zien.

Dus spreken zij op een manier die bijna niet geloofwaardig is,
- zonder het belangrijk te vinden
dat hun woorden geloofd worden
- als werkelijkheid, als iets dat zeker is.

Dan op een dag vallen de muren weg. En dan kan hij met zijn eigen ogen zien wat hem ervoor verteld was.

Hij ziet

- zijn God en Vader, die hem met grote Liefde bemind heeft,
- de Geschenken die Hij hem gegeven heeft, één voor één, en
- alle gebroken rechten van Liefde die hij Hem verschuldigd was.

Hij ziet hoe zijn leven aan God toebehoorde en niet aan zichzelf.
Alles gaat aan hem voorbij: Eeuwigheid, Paradijs, Vagevuur en Hel.
De aarde loopt weg van hem, genoegens keren hem de rug toe.
Alles verdwijnt.

Het enige wat voor hem aanwezig blijft in die kamer met gevallen muren, is : de Eeuwigheid.

Wat een verandering voor de arme mens!

Mijn Goedheid is zodanig,

- dat Ik wil dat iedereen gered wordt,
- dat Ik het wegvallen van deze muren toesta
wanneer de mens zich tussen leven en dood bevinden
- op het moment dat de ziel het lichaam verlaat om de Eeuwigheid binnen te gaan.

Zodat Hij tenminste

- één daad van berouw en van liefde tegenover Mij kan verrichten,
- mijn aanbiddelijke Wil over hem erkent.

Ik kan zeggen dat Ik hem één uur van Waarheid geef,

- om hem te redden.

O, als allen mijn werkzaamheid van Liefde kenden,

- die Ik op het laatste moment van hun leven verricht,
- zodat zij niet ontsnappen uit mijn meer dan vaderlijke Handen,
- dan zouden zij niet wachten tot op dat moment,
- maar zouden zij Mij gedurende hun gehele leven beminnen."

Derde Woord van Jezus:
“Vrouw ziedaar uw zoon. Zoon ziedaar uw Moeder.”

BvdH 12 - 18 december 1920 - Wederkerige Liefde en Dankbaarheid voor alles wat God in de Hemelse Mama gedaan heeft.

...Hierna had ik het gevoel dat ik buiten mezelf was, en ik bevond mij samen met mijn lieve Jezus.

Ik klampte mij zo stevig aan Hem vast en Hij aan mij, dat ik Zijn Goddelijke Persoon bijna niet kon zien.

Ik weet niet hoe, maar ik zei:

Mijn Jezus, ik klamp mij vast aan U en ik wil U

- mijn liefde bewijzen,
 - mijn dankbaarheid en
 - alles wat een mens verplicht is te doen,
- omdat U onze Onbevleete Koningin Mama geschapen hebt,
- de mooiste, de heiligste, vol van Genade,
- haar verrijkte met alle gaven en haar ook tot onze Moeder maakte.

Ik doe dit in de naam van de mensen,

- uit verleden, in het heden en van de toekomst.

Ik wil in elke daad van de mensen binnengaan:

- in elk woord, elke gedachte, elke hartslag en stap,
- en U in elk ervan zeggen dat
- ik U bemin,
 - ik U dank,
 - ik U zegen,
 - ik U aanbid,

voor alles wat U in uw Hemelse Mama en de mijne gedaan hebt."

Jezus was blij met wat ik deed, en Hij zei mij:

"Mijn dochter,

Ik wachtte gespannen op wat jij nu deed

- in de naam van alle generaties.

Dit was noodzakelijk voor Mijn Gerechtigheid en Mijn Liefde.

Door mijn Mama zozeer te begenadigen dalen immens vele Genaden op allen neer.

Toch zeggen zij Mij nooit een woord, een '*dankjewel*'.

BvdH 18 - 10 oktober 1925 - De Allerheiligste Maagd Maria doet voor de ziel die in de Goddelijke Wil leeft hetzelfde wat Zij voor Haar Zoon deed.

(...) Daarna zag ik mijn Hemelse Mama met Baby Jezus in Haar armen. Zij kuste Hem en legde Hem aan Haar borst om Hem haar zeer zuivere melk te geven.

Ik zei Haar:

Mijn Mama, en ik - geeft U mij niets?

Laat mij alsjeblief terwijl u kust, tenminste mijn "ik bemin U" tussen uw mond en die van Jezus plaatsen, zodat mijn klein 'ik bemin u' in alles wat u doet mag vloeien.

Zij zei mij:

"Mijn dochter, alsjeblief, doe dat, plaats je klein 'Ik bemin u',
- niet alleen tussen onze mond, maar
- in alle handelingen die tussen Mij en mijn Zoon plaatsvinden.

Je hoeft te weten dat ik alles wat ik voor Mijn Zoon gedaan heb, ook wil doen voor de zielen die in de Goddelijke Wil zullen leven.

Omdat zij in Zijn Wil zijn,

- zijn zij bereid om alles te ontvangen wat Ik voor Jezus deed.
- vind ik voldoende ruimte om alle handelingen te plaatsen.

Toen ik mijn Zoon kuste, kust ik ook hen.

Ik vond hen immers samen met Hem in Zijn Allerhoogste Wil.

Zij waren de eersten die in Hem als het ware op een rij stonden.

Mijn Moederliefde liet hen deelnemen

- aan alles wat Ik met mijn Zoon deed.

Voor hen die in deze Heilige Wil zouden leven, waren grote Genaden nodig.

Ik stelde al mijn Goede dingen, mijn Genaden, mijn Smarten,
tot hun beschikking, als

- hun hulp,
- verdediging,
- kracht,
- steun en
- licht.

Ik voelde mij gelukkig en vereerd met het grootste eerbetoon,
om de kinderen van de Wil van de Hemelse Vader,

- Die ook ik bezat,
- als mijn kinderen te hebben.

Ik zag hen dan ook als geboorten uit mijzelf.

Meer nog,

er kan van hen gezegd worden wat van mijn Zoon gezegd wordt:

- dat de eerste generaties redding vonden in de Verdiensten van de toekomstige Verlosser.

Op dezelfde manier zullen deze zielen, deze toekomstige dochters,

- op grond van de Goddelijke Wil die in hen leeft,
degenen zijn die onophoudelijk redding en genaden afsmecken
- voor de toekomstige generaties.

Zij zijn met Jezus en Jezus is in hen.

En zij herhalen samen met Jezus datgene wat Jezus doet.

Daarom, als je wil dat Ik voor jou herhaal wat Ik voor Mijn Zoon
deed, laat Mij jou dan altijd in Zijn Wil vinden.

En Ik zal vrijgevig zijn met Mijn gunsten aan jou."

Vierde Woord van Jezus:

"Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?"...

BvdH 12 - 4 januari 1919 – De Vruchten van de pijnen die in de Wil van God geleden worden.

Ik was in mijn gewone toestand en ik was helemaal van streek door
de afwezigheid van mijn lieve Jezus.

Ik probeerde met Hem verenigd te blijven terwijl ik de Uren van de Passie overwoog.

Ik was net bij het Uur van Jezus aan het Kruis toen ik, op het hoogtepunt, Hem in mijn binnenste voelde.

Hij voegde Zijn handen samen en **Hij zei met welluidende stem:**

"Mijn Vader, aanvaard het offer van deze dochter van Mij,

- de pijn die zij voelt door mijn afwezigheid.

Ziet U niet hoe zij lijdt?

De pijn maakt haar bijna levenloos, beroofd van Mij,

- in die mate dat, hoewel verborgen,

Ik gedwongen ben samen met haar te lijden om haar kracht te geven. Anders zou ze bezwijken.

O alstublieft, Vader, aanvaard het,

- verenigd met de Pijn die Ik leed aan het Kruis,

toen ik zelfs door U verlaten werd.

Laat haar pijn van Mij te missen,

- Licht, Kennis, Goddelijk Leven brengen in andere zielen, en

- alles wat Ik Zelf bepleitte met mijn Verlatenheid "

Nadat Hij dit gezegd had, verborg Hij zich opnieuw.

Ik voelde me als versteend door de pijn en **ik zei wenend:**

Mijn leven, Jezus - ah!, ja, geef mij zielen.

Moge de sterkste band die U dwingt om hen aan mij te geven zijn:

- de kwellende pijn van het missen van U.

Moge deze pijn in Uw Wil doordringen,

- zodat allen de aanraking van mijn pijn voelen, mijn onophoudelijke schreeuw, en zich overgeven.

Tegen de avond kwam de gezegende Jezus efkens.

Hij voegde eraan toe:

"Mijn Dochter en mijn toevluchtsoord,

wat een zoete harmonie vormde jouw pijn vandaag in mijn Wil!

Mijn Wil is in de Hemel, en omdat jouw pijn in mijn Wil was,

- harmoniseerde hij in de Hemel

En met zijn schreeuw vroeg hijde Heilige Drie-eenheid om 'zielen!

Aangezien mijn Wil in alle Engelen en Heiligen stroomt,

- vroeg jouw pijn hen om 'zielen!

- in die mate dat allen getroffen bleven door jouw harmonie.

En samen met jouw pijn riepen zij allen voor mijn Majesteit uit :
'zielen, zielen!'

Mijn Wil stroomde in alle mensen.

En jouw pijn raakte alle harten en riep hen allen toe,

'Wees gered, wees gered!'

Mijn Wil concentreerde zich in jou.

En als een stralende zon plaatste Hij Zich er uitkijkend naar allen,

- om hen te bekeren.

Zie wat een groot Goed! Maar wie doet zijn best

- om de Waarde, de onberekenbare van mijn Wil te kennen?"

BvdH 14 - 2 augustus 1922 - Gelijkenis met Jezus in Zijn grootste Pijn - De overgave van de Godheid in Zijn Lijden.
--

Ik bevond mijzelf in mijn gewone toestand bevond.

Ik zag mijzelf als helemaal in de war en alsof ik gescheiden was
van mijn lieve Jezus.

Het was zodanig dat, toen Hij kwam, *ik Hem zei:* '

"Mijn liefste, wat is alles nu anders voor mij.

Vroeger voelde ik me zo één met U

- dat ik geen scheiding voelde tussen U en mij.

En juist in de pijnen die ik leed, was U bij mij.

Nu is het volledig het tegenovergestelde.

Als ik lijd, voel ik mij van U gescheiden

En als ik U voor mij zie of in mij, verschijnt een rechter

- die mij veroordeelt tot de straf - tot de dood.

U neemt niet langer deel aan de pijnen die U mij Zelf geeft.
En toch **zeft U tegen mij**:
"Stijg hoger en hoger" - terwijl ik naar beneden zak.

Jezus onderbrak mijn spreken en **Hij zei mij**:
'Mijn dochter, hoe bedrieg je jezelf.
Dit gebeurt omdat jij
- de dood en de pijnen die Ik voor elk schepsel geleden heb,
aanvaard hebt en Ik hen in jou gemerkt heb.

Ook mijn Mensheid bevond zich in deze pijnlijke omstandigheden.
Zij was onafscheidelijk van mijn Godheid.
Mijn Godheid kon niet getroffen worden door pijnen,
- en was niet in staat om enige schaduw van pijn te lijden.
Daarom was mijn Mensheid alleen in het lijden.

Mijn Godheid was enkel toeschouwer s van de pijnen die Ik leed en
het vele sterven.
Meer nog, Hij was mijn onverbiddelijke Rechter,
- die de genoegdoening wilde ontvangen voor elke pijn van elke
mens.

O, wat beefde mijn Mensheid!
Ik zag Mijzelf bedekt
- met de zonden van allen, en
- met de pijnen en de dood die ieder verdiende!
En Ik bleef verpletterd voor dat Opperste Licht en deze Majesteit!

Dat was de grootste Pijn van mijn Leven:
- Ik was Eén met de Godheid en onafscheidelijk ervan.
- In de pijnen bleef Ik echter alleen, alsof Ik gescheiden was.

Ik heb jou tot Mijn gelijkenis geroepen.
is het dan te verwonderen dat,
- terwijl je Mij in jou voelt,
- je Mij ziet als toeschouwer van je pijnen
die Ikzelf je aandoe.
En dat je je voelt alsof je van Mij gescheiden bent!

Toch is jouw pijn niets anders dan een glimp van de Mijne.
Zoals Mijn Mensheid nooit gescheiden was van de Godheid,
- zo verzeker Ik je dat je nooit van Mij gescheiden bent.

Dit zijn de effecten die je voelt.
Maar meer dan ooit vorm Ik één geheel met jou.
Daarom, moed, trouw en vrees niet."

BvdH 15 - 12 maart 1923 – Het missen van Jezus en het effect ervan. Jezus leed onder de afwezigheid van de Godheid.
--

Ik had het gevoel dat ik stierf van de pijn vanwege het missen van mijn lieve Jezus. Als Hij al komt, is het als een flits die ontsnapt.

Ik kon niet meer verder.
Hij kwam uit mijn binnenste, omdat Hij medelijden had met mij.
Zodra ik Hem zag, zei ik tegen Hem:
Mijn liefste, wat een pijn! Zonder U voel ik me sterven,
- maar sterven zonder te sterven, dat is de ergste dood.

Ik weet niet hoe de goedheid van Uw Hart het kan verdragen om mij in een toestand van voortdurende dood te zien, enkel omwille van U.'

En Jezus: "Mijn dochter, moed, verlies de moed niet te veel
- je bent niet de enige die deze Pijn lijdt.
Ik heb er ook onder geleden, evenals mijn lieve Mama
- oh, hoeveel erger dan de jouwe!

Hoe vaak bleef Ik alleen in mijn kreunende Mensheid,
- hoewel zij onafscheidelijk was van de Godheid,
om boete te doen, om pijnen te lijden!
Aangezien deze de Godheid niet konden raken,
- bleef Zij als van Mij gescheiden.
Oh! hoe voelde Ik dit gemis ! Het was echter noodzakelijk.

Je moeten weten dat
- toen de Godheid het Scheppingswerk volbracht,
Zij ook alle Glorie, alle Goeds en Geluk schiep,

die elke mens zou ontvangen,
- niet alleen in dit leven,
- maar ook in het hemelse Vaderland.

Het gehele deel dat bestemd was voor de zielen die verloren waren
- bleef opgeschort,
omdat er niemand was aan wie het kon gegeven worden.

Om alles te voltooien en alles in Mijzelf op te nemen,
bood Ik daarom Mijzelf aan om het gemis te lijden
- dat de verdoemden in de hel lijden.

Oh! hoeveel heeft deze pijn Mij gekost!
Het kostte Mij pijnen van de hel en een meedogenloze dood.
Maar het was noodzakelijk.

Ik moest alles in Mijzelf opnemen
- alles wat uit Ons voortkwam in de Schepping,
- alle Glorie, alle Goeds en Geluk.
Ik moest alle pijnen en elk gemis van mijn Godheid
in Mezelf opnemen,
om ze uit Mij te laten komen en opnieuw actief te maken
- voor allen die ervan wilden genieten,.

Welnu, Ik heb al het Goede van het gehele Scheppingswerk
in Mijzelf opgenomen.
Ik ben Hoofd van waaruit elk Goed op alle generaties neerdaalt.
En Ik blijf zoeken naar zielen die op Mij gelijken in pijnen en in
werken, om hen te laten delen in de grote Glorie en het Geluk
dat mijn Mensheid bevat.

Niet alle zielen willen echter ervan genieten.
En niet allen zijn leeg van zichzelf en van de dingen hier beneden.

Daarom blijf Ik zoeken naar zielen aan wie Ik
Mij bekend kan maken en Mij dan terugtrekken.
Ik vorm dan deze pijn van Mij te missen
in deze leegtes van zichzelf en van hun verworven kennis van Mij.

De ziel kan deze Glorie van mijn Mensheid die anderen verwerpen.
in zichzelf op nemen, dankzij haar lijden door Mij te missen.

Was Ik niet bijna altijd bij jou geweest,
dan had jij Mij niet gekend en had je Mij niet bemind.
Je zou dan deze pijn van Mij te missen, niet voelen,
noch zou dit gemis deze pijn in jou kunnen teweeg brengen.
Het zaad en het voedsel van deze pijn zouden in jou ontbreken.

O! Hoeveel zielen zijn zonder Mij en misschien zijn ze zelfs dood.
Zij treuren als zij verstoken blijven van een klein pleziertje,
- van elke kleinigheid dan ook.
Zij hebben echter
- geen pijn, en
- zelfs geen gedachte,
als Ik hen ontbreek.

Deze pijn zou jou dus moeten troosten.
Omdat zij je het zekere teken brengt
- dat Ik bij jou gekomen ben,
- dat je Mij hebt gekend, en
- dat uw Jezus in jou de glorie, het goede en het geluk wil leggen
die anderen verwerpen."

Tweeëntwintigste Uur - Van 14.00 tot 15.00 uur.

**Derde Uur van de Doodsstrijd op het Kruis.
Vijfde, zesde en zevende woord van Jezus. De Dood van Jezus.**

Vijfde Woord van Jezus : "Ik heb dorst"

**BvdH 9 - 4 juli 1910 - De Agonie in de Hof van Olijven was op een speciale manier als hulp aan de stervenden.
De Agonie op het Kruis was als hulp op het laatste moment, bij de laatste adem.**

Ik was nog steeds in mijn gewone toestand van ontbering en bitterheid en ik dacht aan de Passie van Onze Lieve Heer.

De Heer zei mij:

"Mijn dochter,

Ik wilde de Agonie in de Hof van Olijven op een speciale manier ondergaan om alle stervenden te helpen om goed te sterven.

Je ziet goed hoe mijn Doodsstrijd overeenkomt met de doodsstrijd van de christenen: terneergeslagenheid, droefheid, angst, bloedzweet.

Ik voelde de dood van allen en van ieder, alsof Ik werkelijk voor ieder afzonderlijk stierf.

Zo voelde Ik in Mij het verdriet, de smart, de angst van ieder.

En aan allen verleende Ik met de Mijne, hulp, troost en hoop.

Ik voelde hun dood in Mij opdat zij de Genade zouden krijgen om allen in Mij te sterven, als in één adem, in mijn Adem, en om hen onmiddellijk zalig te maken met Mijn Godheid.

De Doodsstrijd in de Hof van Olijven was op een speciale manier voor de stervenden, de Doodsstrijd op het kruis was voor de hulp van het laatste moment, vlak voor de laatste adem.

Beide zijn een doodsstrijd, maar de ene verschilt van de andere:

De Agonie in de Hof was vol verdriet, angsten en terreur.
De Agonie op het Kruis was vol vrede, onverstoorbare kalmte.

Als Ik uitriep dat Ik dorst had, dan was het een onverzadigbare dorst, opdat allen hun laatste adem in de Mijne zouden uitademen.

Toen Ik zag dat velen uit mijn laatste Adem ontsnapten,
riep Ik uit pijn "sitio",
en deze **"sitio"** roep Ik nog steeds uit naar iedereen,
als een *bel aan de deur van elk hart*:

"Ik dorst naar jou, o ziel. Verlaat Mij niet, maar ga in Mij binnen en adem je laatste adem uit in Mij".

**BvdH 36 - 20 april 1938 - Jezus roept op het Kruis "sitio" uit. Hij blijft tot elk hart roepen: "Ik heb dorst".
De eigenlijke verrijzenis is het opstaan in de Goddelijke Wil.
Aan hen die erin leven wordt niets ontzegd.**

Mijn vlucht in de Goddelijke Wil gaat verder.

Ik voel de behoefte om alles wat Hij gedaan heeft tot het mijne te maken.
Ik wil erin leggen :

- mijn geringe liefde,
- mijn liefdevolle kussen,
- mijn diepe aanbidding,
- mijn dank voor alles wat Hij gedaan en geleden heeft voor mij en voor iedereen,

Ik kwam aan het ogenblik waarop mijn lieve Jezus gekruisigd werd en opgetild aan het Kruis onder afschuwelijke krampen en onbeschrijfelijke pijn.

Met een tederheid en medelijden die je hart breekt **zei Hij mij:**

(2) "Mijn goede dochter,
de ergste Pijn op het Kruis was mijn brandende dorst.
Ik voelde me levend verbranden.
Al het levenssap was uit mijn Wonden naar buiten gevloeid.
Zij brandden als vele monden. Zij voelden een brandende dorst en wilden die dorst lessen, zodanig dat Ik mij niet kon inhouden en uitriep: **"Sitio!"**

Deze **"sitio"** bleef altijd zeggen: **"Ik heb dorst."**

Met mijn open Wonden, met mijn uitgedroogde lippen, stop ik nooit met zeggen: "Ik brand, Ik heb dorst, geef Mij een druppeltje van jouw liefde om mijn brandende dorst een beetje te verfrissen".

In alles wat de mens doet,
herhaal Ik hem steeds met mijn geopende en brandende mond:
"Laat Mij drinken, Ik brand door de dorst".

Mijn ontwrichte, gewonde Mensheid had slechts één kreet: "Ik heb dorst!"

Als de mens loopt, roep Ik met mijn brandende mond naar zijn stappen:
"Geef Mij uw stappen, gezet uit liefde voor Mij, om mijn dorst te lessen."

Als hij werkt, vraag Ik hem om zijn werken enkel uit liefde voor Mij te verrichten om mijn brandende dorst te lessen.

Als hij spreekt, vraag Ik zijn woorden,
als hij denkt, vraag Ik zijn gedachten,
als zovele druppels liefde om mijn brandende dorst te lessen.

Niet enkel mijn Mond brandde.

Mijn gehele allerheiligste Mensheid voelde de extreme nood aan een bad om het brandende vuur van de Liefde dat Mij deed verteerd te verfrissen.

Ik brandde, temidden van verschrikkelijke pijnen, voor de mens.
En enkel zij konden met hun liefde mijn brandende dorst lessen
en een verfrissend bad aan mijn Mensheid geven.

Deze kreet 'Sitio', riep Ik uit in Mijn Wil.

Ik beloofde hem elk moment te laten horen in de oren van de mensen,

- om hen tot medelijden met mijn brandende dorst te bewegen,
- om hen mijn bad van Liefde te geven en
- om hun bad van liefde te ontvangen, ook al zijn het enkel kleine druppeltjes, om de dorst te lessen die Mij verteert.

Maar wie luistert naar Mij?

Wie heeft er medelijden met Mij?

Alleen zij die leven in Mijn Wil.

Alle anderen

- spelen doof, en
- vergroten mijn dorst met hun ondankbaarheid,
die mij rusteloos maakt, zonder hoop op verfrissing.

En niet alleen mijn “sitio”, maar ook alles wat Ik doe en zeg in mijn Wil,
zegt voortdurend tot mijn bedroefde Moeder:

“Moeder, ziehier uw kinderen. “

Ik plaats haar aan hun zijde als hulp en leiding,
- om haar door haar kinderen te laten beminnen.

Zij voelt zich op elk moment door haar Zoon
aan de zijde van haar kinderen geplaatst,
En oh! Zij bemint hen als een Moeder.
Zij geeft hen haar Moederschap, om Mij te beminnen zoals zij Mij bemint.

En niet enkel dit.
Door het verlenen van haar Moederschap
- geeft zij volmaakte liefde aan de mensen
- zodat zij elkaar wederkerig liefhebben met moederliefde.
wat opofferende, onbaatzuchtige en constant liefde is.

Wie ontvangt echter al dit Goede ?
Zij die leven in ons Fiat voelen het Moederschap van de Koningin.

Zij legt als het ware haar Moederhart in de mond van haar kinderen.
Zo kunnen zij opzuigen en ontvangen
- het Moederschap van haar Liefde,
- de Zoetigheden
- en al de kwaliteiten waarmee haar MoederHart verrijkt zijn.

Mijn dochter,
- wie Ons wil vinden
- wie al onze goede Dingen en mijn Moeder zelf wil ontvangen
moet in onze Wil binnengaan en erin blijven.

Onze Wil is niet enkel ons Leven.
Met zijn onmetelijkheid vormt Hij rondom Ons onze woning.
Hierin houdt Hij
- al onze handelingen, woorden en
- alles wat Wij zijn,
altijd aktief.

Onze Dingen verlaten onze Wil niet,
Wie hen wil, moet tevreden zijn om samen met Hem te leven.
Dan is alles van hem. Niets wordt hem onzegd.

Als Wij hem onze Dingen willen geven en hij leeft niet in onze Wil,
- zal hij hen niet waarderen en
- zal hij er niet van houden.
Hij zal hij zich niet gerechtigd voelen hen tot het zijne te maken.

En wanneer de dingen niet tot hetzijne gemaakt worden,
- ontstaat er geen liefde en sterft zij”.

Zesde Woord van Jezus: “Alles is volbracht”

BvdH 11 - 9 mei 1912 - Hoe wij kunnen verteerd worden in Liefde.

Deze ochtend bevond ik mij in mijn gewone toestand.
Ik dacht na over hoe wij in liefde verteerd kunnen worden.

De gezegende Jezus zei mij:

"Mijn dochter,
- als de wil niets anders wil dan Mij alleen
- als het intellect zich met niets anders bezighoudt dan Mij te kennen,
- als het geheugen zich niets anders herinnert dan Mij,
dan worden de drie krachten van de ziel versmolten in Liefde.

Dit geldt ook van de zintuigen:
- als enkel over Mij gesproken,
- als enkel gehoord wordt wat op Mij betrekking heeft,
- als enkel de Dingen van Mi jgeproeft worden,
- als enkel voor Mij gewerkt en gegaan wordt,
- als het hart enkel Mij liefheeft,
- als de verlangens enkel naar Mij verlangen,
dan gebeurt de versmelting van de zintuigen in de Liefde.

Mijn kind, de Liefde
- heeft een zoete betovering
- maakt de ziel blind voor alles wat geen Liefde is,
- maakt haar één en al oog voor alles wat Liefde is.

Daarom, voor hen die liefhebben,
- wat de wil ook tegenkomt,
als het liefde is,
- wordt hij één en al oog.
- zo niet, dan wordt hij blind, dom, en begrijpt niets;

Dus als de tong over Liefde spreekt,
voelt zij vele ogen van Licht in zijn woord stromen en wordt zij welsprekend,
zo niet, dan stottert zij en wordt stom.

Zo ook de rest".

BvdH 11 - 21 mei 1913 - Hoe de ziel echt verteerd (verniet) wordt.

Ik bevond mij in mijn gebruikelijke toestand.

Mijn altijd liefhebbende Jezus mij:

"Mijn dochter, Ik wil een echte vertering (vernieting) in jou,
- niet ingebeelde,
op een eenvoudige en uitvoerbare wijze.

Veronderstel dat er *een gedachte* in jou opkomt die niet voor Mij is,
- dan moet je die tot niets herleiden en er een goddelijke Gedachte voor in de plaats stellen.
Zo zal je de vernieting van een menselijke gedachte uitvoeren
en zal je het leven van een goddelijke gedachte verwerven.

Als *jouw oog* wil kijken naar iets dat Mij niet bevalt of dat niets met Mij te maken heeft en jouw ziel versterft zichzelf,
- dan wordt jouw menselijk oog tot niets herleid
- en verkrijg je het Oog van het Goddelijke Leven.

Dit geldt ook zo voor de rest van jouw wezen.

Oh! Hoezeer voel Ik deze nieuwe Goddelijke Levens in Mij stromen
en deelnemen aan al mijn Werken!
Ik bemin deze Levens zozeer dat Ik omwille van hen alles opzij zet.

Deze zielen zijn de eersten voor Mij en Ik zegen hen.
Omwille van hen worden anderen gezegend.
Zij zijn de eersten die begunstigd worden en bemind.
Omwille van hen worden anderen begunstigd en bemind.

BvdH 12 - 7 augustus 1918 - Jezus wordt in de zielen nog steeds verder verteerd.

Ik klaagde bij Jezus over zijn Afwezigheid en ik zei tot mezelf:
"Alles is voorbij, wat een bittere dagen, mijn Jezus is weg.
Hij heeft zich van mij verwijderd.
Hoe kan ik nog langer leven?"
Terwijl ik deze en andere onzin uitsprak,
zei mijn altijd liefhebbende Jezus via een Licht in mijn gedachten:

Mijn dochter,
mijn vertering tot niets aan het Kruis, gebeurt nog steeds verder in zielen.
Wanneer een ziel zich in goede gesteltenis bevindt en Mij Leven geeft in zichzelf, dan herleef Ik in haar zoals in mijn Mensheid.

De vlammen van mijn Liefde verbranden Mij inwendig.
Ik wil dit aan de mensen tonen en **Ik zeg tot hen** :
"Zien jullie hoezeer Ik jullie bemin ?
Ik ben er niet tevreden mee Mijzelf aan het Kruis te hebben verteerd uit Liefde voor jullie. Ik wil Mijzelf uit Liefde voor jullie tot niets herleiden in deze ziel, want zij heeft Mij het leven gegeven in zichzelf".

Daarom laat Ik de ziel het verdwijnen van mijn Leven in haar binnenste voelen.

De ziel bevindt zich als in een hoekje en lijdt aan doodsangsten.
Aangezien zij het Leven van haar Jezus in zichzelf niet meer voelt ,
voelt zij zich opgebrand.

Zij voelt dat mijn Leven in haar ontbreekt,
Zij verkrampst, beeft, bijna zoals mijn Mensheid aan het Kruis
toen mijn Godheid zijn Kracht wegnam en haar stervend achterliet.

Deze 'vernietiging' in de ziel is niet menselijk, maar geheel goddelijk.

Ik voel de voldoening dat een ander Goddelijke Leven
werd verteerd uit liefde voor Mij,
Het is inderdaad niet haar leven dat is opgebrand,
maar het Mijne, dat zij niet langer voelt, niet langer ziet,
Het lijkt haar dat Ik gestorven ben voor haar.

Voor de mensen vernieuw Ik de effecten van mijn 'Vernietiging'
en voor de ziel verdubbel Ik de genaden en glorie.
Ik voel de zoete betovering, de aantrekkingskracht van mijn Mensheid
die Mij liet doen wat Ik wou.

Dus laat Mij ook in jou doen wat Ik wil.
Laat Mij vrij zijn en Ik zal mijn Leven ontplooien in jou.”

Zevende Woord van Jezus:
“Vader, in uw Handen beveel Ik mijn Geest”

**BvdH 13 - 16 oktober 1921 - Toen Jezus ontvangen werd,
werden alle mensen in Hem herboren.**

Ik bevond mij in mijn gewonde toestand.
Mijn altijd liefhebbende Jezus liet mij zien dat alle mensen vanuit Zijn
allerheiligste Mensheid kwamen.
Vol tederheid **zei Hij mij**:

"Mijn dochter, zie het grote Wonder van de Menswording.
Toen Ik verwekt werd en mijn Mensheid gevormd werd,
- werden alle mensen in Mij herboren.
Toen zij in Mijn Mensheid herboren werden,
- voelde Ik al hun verschillende daden.

In Mijn geest bevatte bevonden zich elke gedachte van elke mens,
goede en slechte.

De goede bevestigde Ik in het goede.
- Ik omringde hen met mijn Genade,
- Ik omgaf hen met mijn Licht,
opdat zij,
- herboren uit de Heiligheid van mijn Geest,
waardige delen van mijn Intelligentie zouden zijn.

De slechte heb Ik hersteld.
Ik heb er boete voor gedaan.
Ik vermenigvuldigde mijn Gedachten tot in het oneindige
- om aan de Vader de Glorie te geven van elke gedachte van de mensen.

In mijn Blikken, in mijn Woorden, in mijn Handen, in mijn Voeten,
- en zelfs in mijn Hart,
bevatte Ik de blikken, de woorden, de daden, de stappen, de harten van elk.
Herboren in Mij,
- werd alles bevestigd in de Heiligheid van mijn Mensheid,

Alles werd hersteld.

En voor elke belediging onderging Ik een speciale straf.

Nadat Ik hen allemaal in Mij herboren had,
droeg Ik hen gedurende mijn gehele Leven in Mij.

En weet je wanneer Ik hen gebaard heb?

Ik baarde hen op het Kruis,

- in het bed van Mijn bittere Pijnen te midden van gruwelijke krampen,
- in de laatste ademtocht van Mijn Leven,

En toen Ik stierf, werden zij herboren tot een nieuw leven,

- verzegeld en getekend met al de Werken van mijn Mensheid.

Niet tevreden met hen opnieuw gebaard te hebben,
gaf Ik aan elk van hen

- alles wat Ik gedaan heb
om hen te verdedigen en te beveiligen.

Zie je welke heiligheid de mens bevat?

De Heiligheid van Mijn Mensheid kon nooit kinderen voortbrengen

- die Mij onwaardig zijn en niet zijn zoals Ik.

Daarom bemin Ik de mens zozeer. Hij is uit Mij geboren.

De mens is echter altijd ondankbaar.

Hij gaat zover dat hij zelfs zijn Vader,

- die hem met zoveel Liefde en Pijn gebaard heeft,
niet wil erkennen".

Hierna toonde Jezus zich, geheel in vlammen,
Hij was verbrand en verteerd in die vlammen,
Hij kon niet meer gezien worden. Ik zal enkel nog vuur.
Maar dan zal ik Hem opnieuw geboren worden,
om opnieuw verteerd te worden in vuur.

Hij voegde er aan toe:

"Mijn dochter, Ik brand, de Liefde verteert Mij.

De Liefde is zo hevig, de vlammen verbranden Mij.

En Ik sterf uit Liefde voor elke mens.

Het was niet enkel door de Pijn dat Ik stierf.

De herhaalde dood door de Liefde hield niet op.

Toch is er niemand die Mij zijn Liefde geeft als verkwikking."

Drieëntwintigste Uur - Van 15.00 tot 16.00 uur.
Jezus, gestorven, wordt doorstoken met een lanssteek.
Hij wordt van het Kruis afgenomen.

BvdH 9 - 4 juli 1910 - De dood is groots en subliem.

(...) Zes uren van Mijn Passie gaf Ik aan de mensen om goed te sterven.
De drie Uren in de Hof van Olijven waren als steun bij de doodsstrijd.
De drie Uren op het Kruis waren er als hulp bij de laatste ademtocht.

Wie kijkt hierna niet met een glimlach naar de dood !

Dit geldt nog veel meer

- voor hen die Mij liefhebben,
- voor hen die zichzelf willen opofferen op mijn eigen Kruis.

Zie je hoe mooi de dood is en hoe de dingen veranderen?

Tijdens mijn Leven werd Ik veracht.
mijn Wonderen hadden niet hetzelfde effect als mijn Dood.
Zelfs op het Kruis waren er beledigingen.

Van zodra Ik echter mijn laatste Adem uitblies,
- had de dood de macht om dingen te veranderen.
Allen klopten zich op de borst en beleden Mij als de ware Zoon van God.
Mijn leerlingen zelf vatten moed.
Zelfs hen die zich verborgen werden dapper.
Zij eisten mijn Lichaam op en gaven Mij een eervolle begrafenis;

Hemel en aarde beleden Mij met luide stem als Zoon van God.
De dood is iets groots, iets subliems.

Dit gebeurt ook zo voor mijn eigen kinderen:
In het leven worden zij geminacht, verdrukt.
Die deugden die als een licht schijnen op de mensen om hen heen, blijven
half verborgen.

Hun heldenmoed in het lijden, hun zelfverloochening, hun ijver voor de zielen,
werpen licht en twijfel op de mensen rondom hen.
Ikzelf laat deze sluiers toe om de deugd van mijn lieve kinderen met meer
zekerheid te bewaren.

Zodra zij sterven zijn deze sluiers niet meer nodig en Ik neem hen weg.
De twijfels worden dan zekerheden, het licht wordt helder.
Dit licht doet hun heldenmoed waarderen.
Zij worden nu voor alles gewaardeerd, zelfs in de kleinste dingen.
Wat niet gedaan wordt tijdens het leven,
- wordt goedge maakt bij de dood.

Dit geldt voor hetgeen hier beneden gebeurt.
Wat zich afspeelt hierboven is echt verrassend
en benijdenswaardig voor alle stervelingen."

BvdH 12 - 27 januari 1919 - De drie dodelijke Wonden in het Hart van Jezus.
--

Ik was in mijn gewone toestand. Bij zijn komst toonde mijn altijd liefhebbende Jezus mij zijn aanbiddelijke Hart, vol van Wonden, waaruit stromen van Bloed vloeiden.

Vol droevigheid **zei Hij mij**:

"Mijn dochter, onder de vele Wonden in mijn Hart,
zijn er drie Wonden die Mij dodelijke Pijnen geven.
Zij geven Mij zo'n hevige Pijn,
dat zij alle andere Wonden samen overtreffen.

De eerste Wonde is de pijn van de zielen die Mij beminnen.

Wanneer Ik een ziel zie,
- die helemaal de Mijne is,
die lijdt omwille van Mij,
- gefolterd, gebroken,
- bereid om zelfs de pijnlijkste dood te lijden omwille van Mij,
dan voel Ik haar pijn alsof het de Mijne was,
en misschien nog wel meer.

Ah! Liefde kan diepere kloven openen,
- zozeer zelfs, dat de andere pijnen niet gevoeld worden.

In deze eerste Wonde gaat mijn lieve Moeder als eerste binnen,

Oh! Haar Hart

- was doorboord door mijn Pijnen en vloeide over in het Mijne.

Zij voelde alle doorboringen van mijn Hart zeer levendig.

Toen Ik haar zag sterven, zonder te sterven, vanwege mijn Dood,
voelde Ik in Mijn Hart

- de kweeling, de wreedheid van haar martelaarschap.

Ik voelde de Pijn van mijn eigen Dood

- die het Hart van mijn lieve moeder voelde.

En mijn Hart stierf samen met het hare.

Mijn verdriet samen met het verdriet van mijn Moeder,
overtrof alles.

Het is terecht dat mijn Hemelse Moeder de eerste plaats in mijn
Hart inneemt, zowel in het Verdriet als in de Liefde.

Elk verdriet dat voor Mij geleden werd

- opende immers zeeën van Genaden en Liefde,
die in haar doorboorde Hart vloeiden.

In deze Wonde gaan alle zielen binnen die lijden

- omwille van Mij en
- enkel uit liefde.

Jij ook gaat hierin binnen.

Zelfs indien allen Mij zouden beledigen en Mij niet beminnen,
zou Ik in jou de Liefde vinden die alles kan goedmaken.

Daarom, wanneer de mensen

- Mij verdrijven,
- Mij dwingen van hen weg te lopen,

dan kom Ik mijn toevlucht zoeken bij jou,

- als in mijn schuilplaats.

En Ik vind

- Mijn eigen Liefde, niet die van hen, en
- een liefde die enkel lijdt voor Mij.

En Ik zeg:

Ik heb er geen spijt van

- dat Ik de hemel en de aarde geschapen heb en
- dat Ik zoveel geleden heb.

Een ziel die Mij liefheeft en lijdt voor Mij, is

- al mijn tevredenheid, mijn geluk,
- mijn beloning voor alles wat Ik gedaan heb.

En alsof Ik alles opzij zet,
ben Ik blij en Ik speel met haar.

Deze Wonde van Liefde in mijn Hart,

- is de pijnlijkste, en
- overtreft alles.

Zij heeft tegelijkertijd twee effecten:

Zij geeft Mij

- intense Pijn en opperste Vreugde,
- onuitsprekelijke bitterheid en onbeschrijfelijke zoetheid,
- een pijnlijke Dood en een glorievol Leven.

Dit zijn de excessen van mijn Liefde,

- onbegrijpelijk voor een geschapen geest.

Inderdaad, hoeveel voldoeningen vond mijn Hart

- in de Pijnen van mijn doorboorde Moeder !

De tweede dodelijke Wonde in mijn Hart is ondankbaarheid.

De mens sluit mijn Hart met zijn ondankbaarheid.

Meer nog, hij draait zelf de sleutel om, dubbel op slot.

Mijn Hart zwelt hierdoor op.

Het wil immers Genaden en Liefde uitstorten en Het kan niet.

De mens heeft immers de deur

- voor Mij gesloten, en
- verzegeld met zijn ondankbaarheid.

Ik geraak hierdoor in een delirium.

ik hunker hopeloos naar de genezing van deze Wonde.

De ondankbaarheid verergert haar immers altijd
en bezorgt Mij een dodelijke Pijn.

De derde dodelijke Wonde is halsstarrigheid.

Dit is een zo dodelijke Wonde voor mijn Hart!
Halsstarrigheid is de vernietiging van al het Goede
- dat Ik voor de mens gedaan heb.

Het is de handtekening waarmee de mens de verklaring tekent,
dat hij
- Mij niet meer kent,
- niet meer bij Mij hoort.

Het is de sleutel van de hel,
- waar de mens naartoe loopt.

Mijn Hart voelt dat het barst.
Het scheurt zichzelf in stukken.
En Ik voel dat één van die stukken weggenomen wordt.
Wat een dodelijke Wonde is halsstarrigheid!

Mijn dochter,
ga binnen in mijn Hart en neem deel aan mijn Wonden.
Heb medelijden met mijn verscheurd Hart.
Laat ons samen lijden en bidden.

Ik ging binnen in zijn Hart.
Hoe pijnlijk was het, maar mooi,
- om samen met Jezus te lijden en te bidden.

BvdH 14 - 26 februari 1922 - In de Verlossing bedekt Jezus ons met Schoonheid.
--

Ik dacht aan het grote Goed dat de gezegende Jezus voor ons
gedaan heeft door ons te verlossen.

Vol goedheid zei Hij mij:

"Mijn dochter, Ik schiep de mens

- mooi,
 - edel,
 - van eeuwige en goddelijke oorsprong,
 - vol geluk en
- Mij waardig.

De zonde maakte hem van kop tot teen kapot.

Zij misvormde hem en maakte hem tot het ongelukkigste schepsel,
- niet in staat om te groeien.

De zonde hield immers zijn groei tegen en bedekte hem met
zweren zodat zijn aanblik alleen reeds afschuw inboezemde.

Mijn Verlossing verlost de mens van de schuld.

Mijn Mensheid deed niets anders

- dan hetgeen een tedere moeder met haar zuigeling doet.

Zij heeft geen ander voedsel om haar kind het leven te schenken
en zij opent haar borst.

Zij hecht haar kind aan haar borst en zij geeft het van haar bloed
- dat in melk omgezet werd,
het voedsel dat hij nodig heeft om te leven.

Meer dan een moeder, opende mijn Mensheid in zichzelf

- met striemen,
- zoveel gaten, bijna als zoveel borsten,
- die rivieren van bloed uitstortten.

Zo kunnen mijn kinderen zich eraan hechten en de voeding
opzuigen om te kunnen leven en te kunnen groeien.

Met mijn Wonden

- bedekte Ik hun misvorming, en
- maakte Ik hen mooier dan ervoor.

Toen Ik hen schiep maakte Ik hen hemels en edel.

In de verlossing tooide Ik hen,

- door hen te bezaaien met de helderste sterren van mijn Wonden
om hun lelijkheid te bedekken en

om hen mooier te maken.

Op hun wonden en misvormingen heb Ik de diamanten, de parels,
- de schitteringen van mijn Smarten bevestigd,
om al hun kwaad te verbergen
en om hen te bekleden met een pracht
- die hun oorspronkelijke toestand overtreft.

Daarom zegt de Kerk met reden: "Gelukkige fout".

Met de schuld kwam immers de Verlossing.
En mijn Mensheid voedde hen niet alleen met haar Bloed,
- Zij bekleedde hen ook met haar eigen Persoon, en
- Zij versierde hen met haar eigen Schoonheid.

Mijn borsten zijn nu steeds vol om mijn kinderen te voeden.
Wat zal niet de veroordeling zijn van hen
- die zich niet willen hechten om Leven te ontvangen en te groeien,
en bedekt zijn met hun misvormingen !"

Zo vormde Golgotha het poollicht dat de Zon van mijn Eeuwige Wil opriep
om opnieuw te schijnen in het midden van de schepselen.

Het poollicht zegt met zekerheid dat de zon moet opkomen, dus het
poollicht dat Ik op Golgotha vormde, verzekert, hoewel het ongeveer
tweeduizend jaar duurt, dat het de Zon van mijn Wil zal oproepen om
opnieuw te heersen in het midden van de schepselen;

in Eden werd mijn liefde door hen verslagen,
hier triomfeert en wint het schepsel;
In het eerste Eden ontvangt de mens de doodsveroordeling van ziel en
lichaam, in het tweede wordt hij bevrijd van de veroordeling en wordt de
wederopstanding van lichamen herbevestigd met de wederopstanding van
mijn Menselijkheid.

Er zijn veel relaties tussen Eden en Golgota,
en wat de mens daar verloor, krijgt hij hier terug;

in het rijk van mijn smarten wordt alles teruggegeven,
en de eer, de glorie van het arme schepsel herbevestigd

door mijn pijnen en mijn dood.

(3) De mens heeft door zich aan mijn Wil te onttrekken
vormde het koninkrijk van zijn kwaad, zijn zwakheden, hartstochten en
ellende, en ik wilde naar de aarde komen, ik wilde zo graag lijden,
Ik stond toe dat mijn Mensheid werd verscheurd, zijn vlees aan flarden
gescheurd, alles vol wonden, en ik wilde ook sterven om door zoveel van
mijn pijnen en sterfgevallen te vormen
het koninkrijk te vormen tegenover de vele kwaden die het schepsel had
gevormd.

Een koninkrijk vormen wordt niet gevormd door één enkele handeling,
maar met vele en vele daden, en hoe meer daden, hoe groter en glorieuzer
een koninkrijk wordt gemaakt,
zodat mijn dood noodzakelijk was voor mijn liefde,
door mijn dood moest ik schepselen de kus des levens geven,
en uit mijn vele wonden moest ik alle goederen voortbrengen
om het koninkrijk van het goede voor de schepselen te vormen.

Dus mijn wonden zijn bronnen die het goede voortbrengen,
en mijn dood is een bron waaruit leven vloeit ten bate van allen.

(4) En zoals de dood noodzakelijk was,
was wederopstanding noodzakelijk voor mijn liefde,
omdat de mens door zijn wil te doen het leven van mijn wil verloor,

en ik wilde dat de opstanding niet alleen de opstanding van lichamen
vormde
maar de opstanding van het Leven van mijn Wil in hen,

zodat als Ik niet was opgestaan
het schepsel niet kon herrijzen in mijn Fiat,
zij zouden de deugd missen, de band van wederopstanding in de mijne,
en zo voelde mijn liefde zich onvolledig,
ze voelde dat ze meer kon doen en deed dat niet,
zo zou ik achterblijven met het harde martelaarschap van een onvoltooide
liefde;

dat dan de ondankbare man geen gebruik maakt van alles wat ik heb
gedaan
Het kwaad en alles is van hem,
En mijn liefde bezit en geniet van haar volle triomf.*

**BvdH 24 - 12 april 1928 - Analogie tussen Eden en Golgotha.
Een koninkrijk wordt niet gevormd door één enkele handeling.
De noodzaak van de dood en verrijzenis van onze Heer.**

Ik deed mijn rondgangen in het Goddelijke Fiat en begeleidde mijn lieve Jezus in de Pijnen van Zijn Passie.
Ik volgde Hem naar Golgotha en mijn arme geest stond even stil bij zijn hevige pijnen Jezus aan het Kruis.

Hij bewoog in mij en **Hij zei**:

"Mijn dochter, Golgotha is het nieuwe Eden,
waar, wat de mensheid verloor
- door zich aan mijn Wil te onttrekken,
aan de mensheid teruggegeven werd.

Analogie tussen Golgotha en Eden:

In Eden verloor de mens genade,
- op *Golgotha* verwerft hij haar.

In Eden werd de Hemel voor hem gesloten,
hij verloor zijn geluk en
hij werd een slaaf van de helse vijand.
Hier *in het nieuwe Eden* is de Hemel opnieuw voor hem geopend.
Hij hervindt zijn vrede, zijn verloren geluk.
De duivel blijft geketend, en de mens is bevrijd van zijn slavernij.

In Eden verduisterde en trok de zon van het goddelijke Fiat zich terug. En voor de mens bleef het altijd nacht.

Dit is weergegeven in de zon die zich in de drie uren van mijn vreselijke *Doodsstrijd aan het Kruis* van de aarde terugtrok.
Zij kon immers het Lijden van haar Schepper niet verdragen.
De zon trok zich ontzet terug vanwege de menselijke wil
- die met zo'n verraad mijn Mensheid tot niets herleid had,

En toen Ik stierf, verscheen zij opnieuw en zette zijn weg van licht verder. De Zon van mijn Fiat deed dit ook.
Mijn Smarten, mijn Dood riepen de Zon van mijn Wil opnieuw op,
- om te midden van de schepselen te heersen.

Zo vormde *Golgotha* het poollicht
- dat de Zon van mijn Eeuwige Wil opriep
om opnieuw te schijnen in het midden van de mensen.

Het poollicht zegt met zekerheid dat de zon moet opkomen,
dus het poollicht dat Ik op *Golgotha* vormde, verzekert,
- hoewel het ongeveer tweeduizend jaar duurt,
dat het de Zon van mijn Wil zal oproepen
- om opnieuw te heersen in het midden van de schepselen;

In Eden werd mijn Liefde door hen verslagen,
De mens triomfeert en wint hier.
In het eerste Eden ontvangt de mens
- het doodsvonnis van ziel en lichaam.
In het tweede
- wordt hij bevrijd van de veroordeling en
- wordt de wederopstanding van lichamen herbevestigd
met de wederopstanding van mijn Mensheid.

Er zijn veel verbanden tussen Eden en *Golgotha*.
Wat de mens daar verloor, krijgt hij hier terug;

In het rijk van mijn smarten
- wordt alles teruggegeven, en
- wordt de eer, de glorie van de arme mens herbevestigd
door mijn Pijnen en mijn Dood.

De mens heeft door zich aan mijn Wil te onttrekken
vormde het koninkrijk van zijn kwaad, zijn zwakheden, hartstochten
en ellende.

Ik wou naar de aarde komen en Ik wou zo graag lijden.
Ik stond toe dat mijn Mensheid
- verscheurd werd, zijn Vlees aan flarden gescheurd werd,
- geheel met Wonden bedekt was.

Ik wou ook sterven om

- door zovele Pijnen en door zovele keren te sterven,
het koninkrijk te vormen dat tegengesteld was
- aan het vele kwaad dat de mens gesticht had.

Een koninkrijk wordt niet gevormd door één enkele handeling,
maar met zeer vele daden.

Hoe meer daden, hoe groter en glorieuzer een koninkrijk wordt.

Bijgevolg was mijn Dood noodzakelijk voor mijn Liefde.

Door mijn Dood moest Ik de mensen de Levenskus geven,
Via mijn vele Wonden moest Ik alle Goeds voortbrengen
om het Koninkrijk van het Goede te vormen voor de mensen.

Mijn Wonden zijn bronnen die het Goede voortbrengen.

En mijn Dood is een bron waaruit Leven vloeit ten bate van allen.

Zoals mijn Dood noodzakelijk was voor mijn Liefde,
zo was ook mijn Verrijzenis noodzakelijk voor mijn Liefde.

Door zijn wil te doen, verloor de mens het Leven van mijn Wil.

Ik wou verrijzen,

- niet enkel om de verrijzenis van het lichaam te vormen, maar ook
- de verrijzenis van het Leven van mijn Wil erin.

Indien Ik niet verrezen was,

- dan kon de mens niet herrijzen in mijn Fiat.

Hij zou dan immers de deugd missen,

- de verbinding van zijn wederopstanding in de Mijne.

En mijn Liefde zou zich dan niet voldaan voelen.

Zij zou voelen dat Zij meer kon doen en het niet deed.

Ik zou dan achtergebleven zijn

- met het harde martelaarschap van een onvoltooide Liefde.

Wanneer de ondankbare mens

- geen gebruik maakt van alles wat Ik gedaan heb,
dan ligt de fout aan zijn kant.

Mijn Liefde echter bezit en geniet van haar volledige Triomf.

Vierentwintigste Uur - Van 16.00 tot 17.00 uur
De begrafenis van Jezus.
De ontroostbare allerheiligste Maagd Maria.

BvdH 11 - Oktober, 1914 -

Het Uur waarop de Hemelse Moeder Jezus in het graf legde

Op een dag overwoog ik het Uur waar de Hemelse Moeder Jezus in het graf liet leggen.

Ik volgde haar om haar te steunen in haar bittere verlatenheid.

Ik overwoog dit Uur niet altijd, enkel af en toe.

Ik twijfelde of ik het al dan niet zou overwegen.

De gezegende Jezus was één en al Liefde en zei mij,
bijna smekend:

"Mijn kind, Ik wil niet dat je dit achterwege laat.

Je zal dit Uur overwegen voor Mij, om mijn Moeder te eren.

Telkens je dit Uur overweegt, voelt mijn Moeder zich opnieuw op aarde leven.

Het is alsof haar leven zich herhaalt.

Zij ontvangt dan de Glorie en de Liefde die zij Mij op aarde gegeven heeft.

En Ik heb het gevoel dat zij opnieuw mijn Moeder op aarde is.

Ik ontvang dan haar moederlijke tederheid, haar liefde en alle glorie die zij Mij gaf.

Zo kan Ik jou ook beschouwen als een moeder".

Hij omhelsde mij en ik hoorde **Hem zachtjes zeggen:**
"Mijn Mama, Mama".

Hij toonde mij wat zijn lieve Moeder deed en leed in dit Uur.

Ik volgde haar. Vanaf dan heb ik het overwegen van dit Uur, geholpen door de Genade, nooit meer achterwege gelaten.

BvdH 21 - 16 april 1927 - De Heilige Maagd vond in haar verdriet de Kracht in de Goddelijke Wil.

Hierna dacht ik aan het enorm verdriet van mijn bedroefde Moeder, toen zij met een doorboord Hart, afscheid nam van Jezus en Hem levenloos achterliet in het graf.

Ik dacht bij mezelf:

"Hoe is het mogelijk dat zij zo'n kracht had om Hem te verlaten?

Het is waar dat Hij niet meer leefde.

Het was echter nog steeds het lichaam van Jezus.

Hoe is het mogelijk dat haar Moederliefde haar niet verteerde, en zij zich kon verwijderen van zijn levenloos Lichaam?

Toch verliet ze Hem.

Wat een heldenmoed, wat een standvastigheid!"

Terwijl ik dit dacht, bewoog mijn lieve Jezus zich in mij en Hij zei:

"Mijn kind, wil je weten waar mijn Moeder de kracht vandaan haalde om mijn dode Lichaam te verlaten ?

Het gehele geheim van haar kracht lag in mijn Wil

- die in haar regeerde.

Zij leefde in de Goddelijke Wil, niet met de menselijke wil.

Hierdoor bezat zij een onmetelijke Kracht.

Je hoeft te weten dat

- toen mijn doorboorde Moeder Mij in het graf verliet,

mijn Wil haar ondergedompeld hield in twee immense Zeeën:

- de ene van verdriet en

- de andere, groter, van vreugden, van zaligheden.

Terwijl de Zee van Verdriet haar alle martelingen bezorgde, gaf de Zee van de Vreugde haar alle blijdschap.

Haar mooie ziel volgde Mij naar het Limbo (Voorgeborchte) en was getuige van het feest, dat

- alle patriarchen, de profeten,
- haar vader en moeder,
- onze lieve Sint Jozef,

voor Mij ingericht hadden.
Het limbo werd een Paradijs door mijn Aanwezigheid.

Ik kon niet anders dan Haar,
- die onafscheidelijk van Mij in mijn Verdriet geweest was,
te laten deelnemen aan dit eerste feest van de mensen.

Haar vreugde was zo groot dat zij de kracht bezat om
- mijn Lichaam te verlaten,
- zich terug te trekken en
- te wachten op mijn Verrijzenis
als de voltooiing van de Verlossing.

Vreugde ondersteunde haar in haar verdriet en
verdriet was aanwezig haar in vreugde.
Wie mijn Wil bezit, mist noch Kracht, noch Macht, noch Vreugde
Hij heeft alles tot zijn beschikking.

Ervaar jij dit niet in jezelf,
wanneer jij van Mij beroofd bent en jij jezelf verteerd voelt?

Het Licht van het Goddelijke Fiat vormt haar Zee,
- maakt je gelukkig en
- geeft je Leven.

BvdH 16 - 24 november 1923 - De droevige geschiedenis van de Goddelijke Wil. Zoals de Maagd voor het Werk van de Verlossing alle handelingen van de Goddelijke Wil tot de hare maakte en voedsel bereidde voor haar kinderen, zo moet Luisa hetzelfde doen voor het Werk van het “Fiat Voluntas Tua”.

Ik overwoog het Uur van de Passie, waar mijn bedroefde Moeder haar dode Zoon in haar armen nam en Hem in het graf legde.

In mijn binnenste zei ik:

"Mijn Mama, samen met Jezus leg ik alle zielen in uw armen, zodat u hen allemaal erkent als uw kinderen.

Neem hen één voor één op in uw Hart.

Leg hen in de Wonden van Jezus.

Zij zijn de kinderen van uw immense Smarten.

Dit is voor u voldoende om hen te erkennen en lief te hebben.

Ik wil alle generaties in de Allerhoogste Wil plaatsen, zodat niemand ontbreekt.

In naam van allen geef ik U steun, medelijden en goddelijke troost".

Toen ik dit zei bewoog mijn lieve Jezus zich in mij en **Hij zei**:

"Mijn dochter, wist je maar met welk voedsel mijn bedroefde Moeder al deze kinderen gevoed heeft !".

(3) **En ik**: "Welk voedsel, mijn Jezus?".

(4) **Hij zei** :

"Omdat jij mijn kleintje bent,

- door Mij uitverkoren voor de zending van mijn Wil
- en omdat jij in dat Fiat leeft waarin jij geschapen bent,
- wil Ik dat je de geschiedenis van mijn Eeuwige Wil kent:
- zijn Vreugden en zijn Smarten,
- zijn Effecten, zijn immense Waarde,
- wat Hij deed,
- wat Hij ontving en
- wie Zijn verdediging ter harte nam.

De kleintjes hebben meer aandacht om naar Mij te luisteren, omdat hun gedachten niet gevuld zijn met andere dingen.

Ze zijn als het ware leeg van alles.

Als je hen ander voedsel wil geven, weigeren zij het.

Als kleintjes zijn zij immers gewoon

- om alleen de melk van mijn Wil te nemen.

Deze houdt hen meer dan een liefhebbende moeder aan zijn
goddelijke Borst om hen overvloedig te voeden.

Zij wachten met geopende mondjes op de melk van mijn
onderrichtingen. Ik verheug me zeer.

Hoe mooi is het om hen

- nu eens te zien glimlachen,
 - dan te zien jubelen en te zien huilen
- als zij Mij het verhaal van mijn Wil horen vertellen!

De oorsprong van mijn Wil is eeuwig,
Nooit was er verdriet in aanwezig.

Tussen de Goddelijke Personen was deze Wil in opperste
harmonie. **Hij was 'Eén'**.

In elke handeling die van Hem uitging,

- zowel ad intra als ad extra,
- gaf Hij Ons
- oneindige Vreugden, nieuwe Voldoeningen, immens Geluk.

Wanneer Wij de machine van de Schepping naar buiten wilden
brengen, hoeveel Glorie, hoeveel Harmonie en Eer gaf dit Ons niet!

Van zodra het Fiat uitgesproken was, verspreidde dit Fiat :

- onze Schoonheid, ons Licht, onze Kracht,
- onze Orde, Harmonie, Liefde, Heiligheid,
- alles.

Wij werden verheerlijkt door onze eigen Deugden, toen Wij
door middel van ons Fiat de bloei van onze Godheid zagen,

- gesluiert in het gehele universum.

Onze Wil stopte niet.

Hij vloeyde over van Liefde om de mens te scheppen.

Je kent de geschiedenis ervan.

Dus ga Ik verder.

Ah! Hij was het die mijn Wil het eerste verdriet bezorgde.

Hij probeerde Hem te verbitteren,

- die hem zo liefhad,

- die hem gelukkig gemaakt had.

Mijn Wil weende meer dan een tedere moeder.

Hij treurde om zijn kreupele en blinde zoon, enkel omdat hij zich teruggetrokken had uit de Wil van zijn Moeder.

Mijn Wil wilde degene zijn die als eerste handelde in de mens,
om hem steeds nieuwe verrassingen

- van Liefde, van Vreugden, van Geluk,

- van Licht, van Rijkdom

te geven.

Hij wil altijd geven.

Daarom wou Hij handelen.

De mens wilde echter zijn eigen wil doen en

hij brak met de Goddelijke Wil.

Had hij dit maar nooit gedaan!

Mijn Wil trok zich terug.

En de mens stortte zich in de afgrond van alle kwaad.

Welnu, om deze twee willen opnieuw met elkaar te verenigen,
was er iemand nodig die een Goddelijke Wil in Zich droeg.

Ik, het Eeuwige Woord,

- beminde deze mens met een eeuwige Liefde.

Daarom beslisten Wij, de Goddelijke Personen samen,

dat Ik een menselijke gedaante zou aannemen en

- om hem te komen redden, en

- om de twee gescheiden willen opnieuw te verbinden.

Maar waar kon Ik komen?

Wie zou degene zijn die haar vlees uitleende aan haar Schepper?

Daarom kozen Wij een schepsel.

Omwille van de voorziene Verdiensten van de toekomstige

Verlosser, was zij vrijgesteld van de erfzonde.

Haar wil en de Onze waren één.

Dit hemels meisje begreep de geschiedenis van Onze Wil.

Wij, vertelden haar, als klein meisje, alles:

- de pijn van Onze Wil en
- hoe de ondankbare mens, door zijn wil van de Onze te scheiden, Onze Wil in de Goddelijke Cirkel begrensd had.

Het was alsof hij

- Hem belemmerde in zijn Plannen,
- Hem verhinderde al het Goede mee te delen en het Doel waarvoor hij geschapen was.

Voor Ons is 'geven':

- Onszelf gelukkig maken en ook degene die van Ons ontvangt.

Het is:

- verrijken zonder te verarmen.
- geven wat Wij van nature zijn, en het te vormen in de mens door de genade,
- buiten Onszelf treden om te geven wat Wij bezitten.

In het geven komt Onze Liefde vrij en Onze Wil verheugt zich.

Als Wij niet geven,

waarom hebben Wij dan de Schepping gevormd?

Dus, enkel reeds het niet kunnen geven

- aan onze kinderen,
 - aan onze dierbare evenbeelden,
- was als een rouw voor Onze Allerhoogste Wil.

We zagen de mens handelen, spreken, lopen,

- zonder de eenheid met Onze Wil,
- omdat die door hem verbroken was.

Wij wilden naar hem toe rennen met Onze stromen

- van Genaden, van Licht, van Heiligheid,
- van Wetenschap, enz. enz.

We konden dit echter niet en hierdoor had onze Wil pijn.

Elke daad van de mens was een pijn,

omdat Wij zagen dat die daad

- geen goddelijke Waarde in zich had,

- geen schoonheid en heiligheid bezat
- helemaal anders was dan onze eigen Daden.

Oh! Hoe goed begreep het Hemelse Kleintje onze ergste Pijn
en het grote kwaad van de mens door het verwerpen van onze Wil!

Hoe vaak weende Zij hete tranen

- omwille van ons Verdriet en
- omwille van zijn groot ongeluk.

Daarom wilde Zij, uit angst,
- haar wil zelfs niet één daad van leven toestaan.
Hierdoor bleef zij klein.
Hoe kon zij groot worden als haar wil geen leven in zich had?

Maar wat Zij niet deed, deed Onze Wil:
Hij maakte haar helemaal Mooi, Heilig, Goddelijk.

Hij verrijkte haar zodanig dat Hij haar de grootste van allen maakte,
- een Wonder van onze Wil,
- een Wonder van Genade, van Schoonheid, van Heiligheid,

Zij bleef altijd klein, zodanig dat Zij nooit uit onze armen afdaalde.
Zij nam onze verdediging op zich en
zij vergoedde alle,
- voor de Allerhoogste Wil,
smartelijke handelingen.

Zij was niet enkel in alles in overeenstemming met onze Wil,
Zij maakte alle handelingen van de mensen tot de hare,
Zij absorbeerde in zichzelf alles van onze Wil die door hen
verworpen werd,
Zij herstelde Hem , Zij beminde Hem.
En zij hield Hem als een depot in haar maagdelijk Hart en
zij bereidde het voedsel van onze Wil voor alle schepselen voor.

Zie je nu met welk Voedsel deze meest liefdevolle Moeder haar
kinderen voedt?

Het kostte haar haar gehele leven ongekennde pijnen,
- het Leven Zelf van haar Zoon,
om in zichzelf
- het overvloedige depot van dit Voedsel van mijn Wil te maken,
- het klaar te houden om al haar kinderen te voeden,
als een tedere en liefhebbende Moeder.

Zij kon haar kinderen met geen grotere Liefde beminnen.
Haar Liefde bereikte de hoogste graad
- door hen dit voedsel te geven

Naast zovele titels is de mooiste titel die haar gegeven kan worden:
“Moeder en Koningin van de Goddelijke Wil”.

Mijn dochter,
mijn Moeder deed dit voor het Werk van de Verlossing,

Dat moet ook jij nu doen voor het Werk van “Fiat Voluntas Tua”.
Jouw wil mag geen leven in jou hebben.

Je zal alle daden die elke mens in mijn Wil moet verrichten,
- tot de jouwe maken,
- in jezelf plaatsen,
en Mij wederliefde geven in naam van allen.

Je vormt dan in jezelf al het Voedsel dat nodig is
om alle generaties te voeden met het Voedsel van mijn Wil.

Elk Woord, elk effect, elke extra kennis ervan,
- zal een extra smaak zijn die zij in dit Voedsel zullen vinden,
zodat zij het met gulzigheid zullen eten.

Alles wat Ik je over mijn Wil vertel, zal dienen
- om hun eetlust op te wekken en
- om ervoor te zorgen dat geen ander voedsel
zal ingenomen worden, ten koste van elk offer.

Als er gezegd zou worden dat een voedsel goed is,
- de krachten herstelt,
- de zieken geneest,

- alle smaken bevat,
inderdaad
- leven geeft,
- mooi maakt,
- gelukkig maakt,

wie zou er dan geen offer brengen om dit voedsel in te nemen?

Dat zal het Voedsel van mijn Wil zijn
Om het geliefd te maken, ernaar te verlangen, is kennis nodig.
Wees daarom aandachtig
Ontvang in jezelf dit depot van mijn Wil.
Zo zal jij, zoals een tweede moeder,
- Voedsel bereiden voor onze kinderen
En zo zal jij mijn Moeder imiteren.

Het zal je ook wat kosten.
Maar uit eerbied voor mijn Wil, zal elk offer je niets lijken.

Doe dit als een klein meisje. Ga nooit weg uit mijn Armen.
En Ik zal je het verhaal van mijn Wil blijven vertellen.

Inhoudstafel

Het Goddelijk Lijden van Jezus	5
Inleiding	5
Het Goddelijk Lijden van Jezus. Het Lijden door de Liefde.....	6
BvdH 12 - 4 februari 1919 - De innerlijke Passie, die de Godheid de Mensheid van Jezus liet lijden tijdens zijn gehele Leven.....	6
BvdH 12 - 18 maart 1919 - Pijnen die Jezus leed vanaf Zijn Menswording, nadat Hij alle zielen in Zichzelf verwekt had.....	10
BvdH 12 - 20 maart 1919 – Het herhaalde sterven en de pijnen die de Godheid de Mensheid van Jezus liet ondergaan voor elke ziel.....	12
BvdH 12 - 8 mei 1919 Deel 12 - Reden en noodzaak van de Pijnen die de Godheid aan de Mensheid van Jezus gaf. De reden waarom Hij heeft gewacht om hen bekend te maken.	15
BvdH 12 - 4 juni 1919 - Om de Verlossing te voltooien, moest Jezus onrecht, haat en spot lijden. De Godheid is niet in staat om Hem deze pijnen te geven. Daarom onderging Hij op de laatste dag van zijn leven de Passie door de handen van de mensen.....	18
BvdH 14 - 19 augustus 1922 - De pijnen die de Godheid Jezus toebracht in Zijn Innerlijk. De Pijnen van het Lijden waren schaduwen en schimmen van de innerlijke pijn.	21
BvdH 15 - 16 februari 1923 - Het Kruis dat de Goddelijke Wil aan Onze Lieve Heer gaf. Om de volmaakte en volledige Verlossing te kunnen bewerken, diende Jezus alles te verrichten in de Sfeer van de Eeuwigheid.	23
BvdH 15 - 29 mei 1923 - God werkt altijd als eerste in de ziel.....	26
De Smarten en het Lijden van de allerheiligste Maagd Maria.....	28
BvdH 14 - 3 oktober 1922 - Noodzaak dat de heilige Maagd Maria zich bewust was van de innerlijke Pijnen van Jezus.....	28
BvdH 15 - 23 maart 1923 - De Smarten van de Hemelse Moeder en hoe het Goddelijk Fiat daarin handelde.	30
BvdH 19 - 28 april 1926 - De Maagd overtrof iedereen in lijden.	33

BvdH 19 - 11 juli 1926 Zoals het nodig was bekend te maken wie Zij waren die meer dan wie ook geleden hebben om het Koninkrijk van de Verlossing te vormen, zo is het nodig bekend te maken wie Zij zijn die geleden hebben voor het Koninkrijk van de Allerhoogste Fiat.	36
BvdH 19 - 22 augustus 1926 - Wat het missen van God betekent, en hoe de Soevereine Koningin dit gemis beleefde.	41

Selectie van hoofdstukken die verwijzen naar de Uren van de Passie...44

Inleidende nota44

Eerste Uur - Van 17.00 uur tot 18.00 uur. Jezus neemt afscheid van Zijn Allerheiligste Moeder 45

BvdH 5 - 3 oktober 1903 - Jezus zet Zijn leven in de wereld voort, niet alleen in het Allerheiligste Sacrament, maar ook in de zielen die in Zijn Genade zijn.....	45
BvdH 12 - 28 november 1920 - Wanneer Jezus wil geven, vraagt Hij eerst. Vruchten van de Zegen van Jezus.....	46
BvdH 14 - 6 juli 1922 - De Zegen van Jezus aan Zijn Mama bij het begin van zijn Passie.....	48

Tweede Uur - Van 18.00 tot 19.00 uur. Jezus verlaat Zijn Allerheiligste Moeder. Hij vertrekt naar het Cenakel. 50

BvdH 11 - 9 mei 1913 - Jezus en Zijn Mama zijn niet te scheiden. De H. Maagd Maria oefent haar ambt van Moeder uit.....	50
---	----

Derde Uur Van 19.00 tot 20.00 uur Het Laatste Avondmaal.....52

BvdH 13 - 9 oktober 1921 - In het laatste Avondmaal gaf Jezus Luisa de ereplaats tussen Zichzelf en Johannes.	52
--	----

Vierde Uur - Van 20.00 tot 21.00 uur De Voetwassing - het Eucharistisch Avondmaal 54

De Voetwassing54

BvdH 20 - 4 november 1926 - De voetwassing. De Goddelijke Wil daalt nog lager af en plaatst Zich met een Daad die nooit ophoudt onder de voeten van de mensen om hen te ondersteunen.	54
--	----

Het Eucharistisch Avondmaal56

BvdH 14 - 24 maart 1922 - De zielen die in de Goddelijke Wil leven, vermenigvuldigen met hun handelingen het Sacramenteel Leven van Jezus. 56

BvdH 14 - 6 juli 1922 - Iemand die leeft in de Goddelijke Wil is de bewaarplaats van het Sacramenteel Leven van Jezus..... 57

BvdH 15 - 18 juni 1923 - Wonderen, wonderen, excessen van liefde van onze Heer bij het instellen van het Allerheiligste Sacrament en bij het Zelf ontvangen van de Communie. 59

BOH 21 - 16 april 1927 - Deelname van de Allerheiligste Maagd aan de Instelling van de Eucharistie. Onze Heer Jezus legde Zijn Sacramenteel Leven neer in Haar Hart. Ambt van de allerheiligste Maagd Maria in dit Sacrament. 63

Vijfde Uur - Van 21.00 tot 22.00 uur Het eerste Uur van de Doodstrijd in de Hof van Gethsemani.....65

BvdH 9 - 25 november 1909 - Zowel in Jezus als in de zielen wordt het eerste werk gedaan door de Liefde..... 65

BvdH 11 - 22 januari 1913 - De drievoudige Passie van Jezus: door de Liefde, door de Zonde en door de Joden. 66

BvdH 14 - 20 november 1922 - Stromen van Liefde tussen God en mens.67

BvdH 17 - 30 oktober 1924 – De Passie van de onbeantwoorde Liefde.... 69

Zesde Uur - Van 22.00 uur tot 23.00 uur Tweede Uur van de Agonie in de Hof van Gethsemani..... 73

BvdH 14 - 28 juli 1922 - Gelijkenis van de ziel met Jezus, niet alleen in de dood door de Pijn, maar ook in dood door de Liefde..... 73

BvdH 16 - 4 januari 1924 - De Woorden van Jezus in de Hof van Olijven: "Niet mijn wil, maar de Uwe geschiede." Met deze woorden sloot Hij met Zijn Hemelse Vader het contract voor het Koninkrijk van de Vader. 76

Zevende Uur - Van 23.00 tot 24.00 uur Derde Uur van de Agonie in de Hof van Gethsemani 81

BvdH 13 - 19 november 1921 - De twee steunpilaren van Jezus in Gethsemani. Om de Waarheden te kennen, zijn de wil en het verlangen om hen te kennen nodig. De Waarheid is eenvoudig. 81

BvdH 14 - 8 april 1922 - De Allerheiligste Drie-Eenheid is verenigd in de Schepping van de mens. Verdriet van Jezus bij het zien van de misvormde wil, intelligentie en geheugen van de mens..... 85

Achtste Uur - Van middernacht tot 1 uur. Jezus wordt gevangen genomen..... 88

BvdH 13 - 16 november 1921 – De zonde is de ketting die de mens vastbindt. Jezus wilde gebonden worden om die ketenen te verbreken. ... 88

Negende Uur - Van 1 uur tot 2 uur. Jezus wordt in de beek ‘de Cedron’ gegooid.92

BvdH 11 - 22 januari 1913 - Jezus wordt in de beek ‘de Cedron’ gegooid..... 92

Tiende Uur - Van 2 uur tot 3 uur. Jezus wordt aan Annas voorgesteld ..93

BvdH 2 - 31 mei 1899 - Tegenstellingen dienen om de waarheid meer te laten schijnen op de gepaste tijd. 93

Elfde Uur - Van 3 uur tot 4 uur in de morgen. Jezus is in het huis van Caiphas 95

BvdH 10 - 22 december 1910 - Om grote dingen voor God te kunnen doen, is het nodig om eigenwaarde, menselijk respect en de eigen natuur te vernietigen. 95

BvdH 10 - 28 januari 1911 - De Kerk lijdt, maar zij zal niet sterven. 95

BvdH 12 - 4 september 1918 – Jezus klaagt omwille van de priesters. 97

BvdH 12 - 7 april 1919 - Weinig goede leiders zullen genoeg zijn om de wereld te hervormen. 98

Twaalfde Uur - Van 4 uur tot 5 uur. Jezus is overgeleverd aan de soldaten..... 99

BvdH 4 - 19 maart 1901 – De manier waarop Jezus lijdt..... 99

BvdH 12 - 2 januari 1919 - Net zoals in Jezus moet in zielen alles stil zijn. 99

Dertiende Uur - Van 5 uur tot 6 uur in de morgen. Jezus is in de gevangenis..... 101

BvdH 12 - 4 december 1918 - Gevolgen van de gevangenschap van Jezus

in de Passie.	101
BvdH 13 - 29 oktober 1921 - Betekenis en Verdiensten van de drie uur Gevangenschap van Jezus.	102
BvdH 20 - 3 december 1926 - De gevangenschap van Jezus is een symbool voor de gevangenis van de menselijke wil.	105
BvdH 20 - 25 december 1926 - Verschil tussen de Grot en de Gevangenis tijdens de Passie.	107

Veertiende Uur - Van 6 uur tot 7 uur. Jezus is opnieuw bij Caïphas. Hij bevestigt het doodsvonnis. Hij stuurt Hem naar Pilatus. 108

BvdH 13 - 21 september 1921 - Jezus is bij Caïphas. De werking van de Goddelijke Wil is daglicht.	108
---	-----

Vijftiende Uur - Van 7 uur tot 8 uur. Jezus is bij Pilatus. Pilatus stuurt Hem naar Herodes. 109

BvdH 13 - 16 september 1921 - Jezus wordt bespot door Herodes. Deze pijnen worden door de mensen hernieuwd. Jezus vormde door Zijn Daden onze daden in Zijn Wil.	109
---	-----

BOH 13 - 22 november 1921 - De pijn die Jezus het meest doorboorde tijdens Zijn Passie was de huichelarij.	111
--	-----

BvdH 14 - 1 juni 1922 - Jezus voor Pilatus. Wat de Waarheid is.	113
--	-----

BvdH 14 - 24 november 1922 - Jezus voor Herodes. Effecten van het Woord en van de Blik van Jezus.	114
---	-----

BvdH 15 - 5 juli 1923 - Jezus wordt door de Joden aan Pilatus voorgesteld. Wat Zijn Koninkrijk is. Alles wat Jezus deed en zei bevat diepe mysteries en sublieme Lessen.	115
---	-----

BvdH 15 - 1 december 1922 - Jezus deed en leed alles in de Goddelijke Wil. Wat echt regeren is.	119
---	-----

BvdH 20 - 4 januari 1927 - Iemand die de Waarheid wil horen, maar niet wil uitvoeren, wordt verbrand.	121
---	-----

Zestiende Uur - Van 8 uur tot 9 uur. Jezus wordt teruggebracht naar Pilatus en na Barabbas geplaatst. Jezus wordt gegeseld. 123

BvdH 14 - 1 april 1922 - Het meest vernederende moment van de Passie is dit waarop Jezus gekleed en behandeld wordt als een gek. Elke pijn die	
---	--

Jezus leed was niets anders dan de echo van de pijn die de mensen verdienden.	123
BvdH 14 - 9 februari 1922 - Het gemartelde Lichaam van Jezus is het ware portret van de mens die zondigt. In de geseling liet Jezus Zijn Vlees aan flarden scheuren en reduceerde Hij Zichzelf tot één Wonde om de mens opnieuw Leven te geven.	124
BvdH 16 - 14 januari 1924 - De Goddelijke Wil was alles voor de mens, en daardoor had hij niets nodig. Vooraleer gefolterd te worden, wilde Jezus ontkleed worden om aan de mens het koninklijk gewaad van de Goddelijke Wil terug te geven.	127
BvdH 17 - 1 juli 1924 - Het Bloed van Jezus is de verdediging van de mensen voor de rechten van de Goddelijke Gerechtigheid. Iemand die zichzelf aan God geeft, verliest zijn rechten en verwerft het Goddelijke Recht op geluk.	131

Zeventiende Uur - Van 9 uur tot 10 uur. Jezus wordt gekroond met doornen. Hij wordt aan de mensen voorgesteld: "Ecce Homo!" Hij wordt veroordeeld tot de dood. 133

BvdH 5 - 12 oktober 1903 - Betekenissen van de kroning met doornen..	133
BvdH 11 - 24 april 1915 - Wat Jezus leed in de Doornenkroning kan door een geschapen verstand niet begrepen worden. Zijn Hoofd werd veel pijnlijker doorboord door alle kwade gedachten van de mensen dan door die doornen.	135
BvdH 14 - 19 augustus 1922 - De Pijnen die de Godheid Jezus innerlijk liet lijden. De pijnen van de Passie waren schaduwen en schimmen van de innerlijke Pijnen.....	136

Jezus wordt door Pilatus aan het volk voorgesteld. "Ecce Homo"137

BvdH 4 - 6 maart 1903 - De betekenis van de woorden: 'Ecce Homo'. ..	137
BvdH 19 - 20 juni 1926 - "Ecce Homo". Jezus voelde evenveel keer de dood als de mensen uitriepen: "Kruisig Hem!"	139
BvdH 24 - 3 okt.1928 - Uitwisseling tussen Jeruzalem en Rome.	141

Achttiende Uur – Van 10 uur tot 11 uur. Jezus neemt het Kruis op en gaat naar de Calvarieberg. Hij wordt beroofd van zijn klederen. 144

BvdH 6 - 17 december 1903 - De aanbidding van de Heilige Maagd bij de ontmoeting met Jezus tijdens Zijn Kruisdraging.	144
--	-----

BvdH 6 - 28 maart 1905 – Jezus ontmoet de ziel zonder ophouden.	145
BvdH 7 - 27 juli 1906 - Jezus heeft de zielen met Geschenken beladen in het Kruis en Zich met hen verenigd.....	145
BvdH 9 - 2 september 1910 – Je moet aandacht schenken aan wat je moet doen, niet aan geroddel.	146
BvdH 10 - 12 november 1910 - Evenveel als Luisa zich aan Jezus geeft, evenveel, en verdrievoudigd, geeft Jezus Zichzelf aan haar.	149
BvdH 11 - 10 april 1914 - Betekenis van het afrukken van de doornenkroon van het Hoofd van Jezus.....	150
BvdH 14 - 24 februari 1922 - Het kruis van iemand die leeft in de Goddelijke Wil wordt gelijk aan het Kruis van Jezus.	151

Negentiende Uur - Van 11 uur tot 12 uur. Jezus wordt gekruisigd.153

BvdH 11 - 18 november 1913 - Wanneer de menselijke wil en de Goddelijke Wil tegenover elkaar staan, vormt de ene het kruis van de andere. Het kruis kan goed doen in de mate dat het verbonden is met de Wil van God.	153
BvdH 12 - 15 mei 1920 - De Goddelijke Wil bewerkt de volledige kruisiging in de ziel.	154
BvdH 14 - 6 juni 1922 - Door in de Goddelijke Wil te leven, worden het kruis en de heiligheid gelijk aan die van Jezus.	156
BvdH 14 - 1 september 1922 – Verworpen Liefde verandert in een vuur van kastijding. De ziel in de Goddelijke Wil neemt deel aan de Pijnen van de afgewezen Liefde. De Pijn van Jezus bij het Zich verstikt voelen op het Kruis.	158

Twintigste Uur - Van 12 uur tot 13 uur Het Eerste Uur van de Doodsstrijd op het Kruis..... 163

Het eerste Woord van Jezus. "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!" 163

BvdH 14 - 16 november 1922 - Effecten van de absolutie in de Goddelijke Wil.	163
BvdH 18 - 21 oktober 1925 - Het verdriet van Jezus bij het wachten op de zondaar.....	163

Eenentwintig Uur - Van 13.00 tot 14.00 uur Tweede uur van de

Doodsstrijd op het kruis. Tweede, derde en vierde Woord van Jezus	165
<i>Tweede Woord van Jezus: "Vandaag zal je met Mij in het Paradijs zijn"...</i>	165
BvdH 20 - 21 november 1926 - Tederheid van Jezus op het moment van het sterven.....	165
BvdH 35 - 22 maart 1938 - Een ultieme blik van Liefde op het moment van de dood.....	166
<i>Derde Woord van Jezus: Vrouw ziedaar uw zoon. Zoon ziedaar uw Moeder.....</i>	170
BvdH 12 - 18 december 1920 - Wederkerige Liefde en Dankbaarheid voor alles wat God in de Hemelse Mama gedaan heeft.	170
BvdH 18 - 10 oktober 1925 - De Allerheiligste Maagd Maria doet voor de ziel die in de Goddelijke Wil leeft hetzelfde wat Zij voor Haar Zoon deed.	171
<i>Vierde Woord van Jezus: "Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?"</i>	172
BvdH 12 - 4 januari 1919 – De Vruchten van de pijnen die in de Wil van God geleden worden.	172
BvdH 14 - 2 augustus 1922 - Gelijkenis met Jezus in Zijn grootste Pijn - De overgave van de Godheid in Zijn Lijden.	174
BvdH 15 - 12 maart 1923 – Het missen van Jezus en het effect ervan. Jezus leed onder de afwezigheid van de Godheid.	176
Tweeëntwintigste Uur - Van 14.00 tot 15.00 uur. Derde Uur van de Doodsstrijd op het Kruis. Vijfde, zesde en zevende woord van Jezus. De Dood van Jezus.....	179
<i>Vijfde Woord van Jezus : "Ik heb dorst"</i>	179
BvdH 9 - 4 juli 1910 - De Agonie in de Hof van Olijven was op een speciale manier als hulp aan de stervenden. De Agonie op het Kruis was als hulp op het laatste moment, bij de laatste adem.	179
BvdH 36 - 20 april 1938 - Jezus roept op het Kruis “sitio” uit. Hij blijft tot elk hart roepen: "Ik heb dorst".	

De eigenlijke verrijzenis is het opstaan in de Goddelijke Wil.	
Aan hen die erin leven wordt niets ontzegd.....	180
<i>Zesde Woord van Jezus: “Alles is volbracht”</i>	183
BvdH 11 - 9 mei 1912 - Hoe wij kunnen verteerd worden in Liefde. ..	183
BvdH 11 - 21 mei 1913 - Hoe de ziel echt verteerd (verniet) wordt. ...	184
BvdH 12 - 7 augustus 1918 - Jezus wordt in de zielen nog steeds verder verteerd.....	185
<i>Zevende Woord van Jezus: “Vader, in uw Handen beveel Ik mijn Geest”</i>	186
BvdH 13 - 16 oktober 1921 - Toen Jezus ontvangen werd, werden alle mensen in Hem herboren.	186
Drieëntwintigste Uur - Van 15.00 tot 16.00 uur. Jezus, gestorven, wordt doorstoken met een lanssteek. Hij wordt van het Kruis afgenomen. ...	188
BvdH 9 - 4 juli 1910 - De dood is groots en subliem.....	188
BvdH 12 - 27 januari 1919 - De drie dodelijke Wonden in het Hart van Jezus.	189
BvdH 14 - 26 februari 1922 - In de Verlossing bedekt Jezus ons met Schoonheid.....	192
BvdH 24 - 12 april 1928 - Analogie tussen Eden en Golgotha. Een koninkrijk wordt niet gevormd door één enkele handeling. De noodzaak van de dood en verrijzenis van onze Heer.....	196
Vierentwintigste Uur - Van 16.00 tot 17.00 uur De begrafenis van Jezus. De ontroostbare allerheiligste Maagd Maria.	199
BvdH 11 - Oktober, 1914 - Het Uur waarop de Hemelse Moeder Jezus in het graf legde.....	199
BvdH 21 - 16 april 1927 - De Heilige Maagd vond in haar verdriet de Kracht in de Goddelijke Wil.	200
BvdH 16 - 24 november 1923 - De droevige geschiedenis van de Goddelijke Wil. Zoals de Maagd voor het Werk van de Verlossing alle handelingen van de Goddelijke Wil tot de hare maakte en voedsel bereidde voor haar kinderen, zo moet Luisa hetzelfde doen voor het Werk van het “Fiat Voluntas Tua”.	201